

unfoldingWord®

Open Bible Stories

тоҷикӣ, toҷikī, تاجیکی (Tajik)
tg

unfoldingWord | Истории Открытой Библии

Неограниченные Библейские истории с рисунками

50 историй из Библии, от Бытия до Откровения, в текстовом, звуковом и видео форматах, на всех языках и бесплатно.

<https://openbiblestories.org>

Copyright © 2020 by unfoldingWord

Эта работа доступна по лицензии Creative Commons Attribution-ShareAlike 4.0 International License (CC BY-SA). Чтобы прочитать текст лицензии, посетите сайт <http://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/> или отправьте письмо в Creative Commons, PO Box 1866, Mountain View, CA 94042, USA.

unfoldingWord® - это зарегистрированный товарный знак unfoldingWord. Для использования имени или логотипа unfoldingWord необходимо письменное разрешение unfoldingWord. По условиям лицензии CC BY-SA вы можете копировать и распространять этот текст в неизменённом виде, но при этом обязательно оставляя торговый знак unfoldingWord® неизменным. Если же вы делаете изменения в копии или делаете перевод этого текста, создавая производный текст, вы должны удалить торговый знак unfoldingWord®.

В создании производного текста вы должны сообщить, какие именно изменения вы сделали, и указать на оригинальный текст следующим образом: "Оригинальный текст, принадлежащий unfoldingWord, доступен на сайте <https://openbiblestories.org>". Вы также обязаны сделать ваш производный текст доступным по той же лицензии (CC BY-SA).

Если вы желаете сообщить unfoldingWord о вашем переводе данного текста, свяжитесь с нами на следующей странице: <https://unfoldingword.org/contact/>.

Указание на произведение искусства: все иллюстрации, использованные в этих историях, принадлежат © Sweet Publishing (www.sweetpublishing.com) и доступны по лицензии Creative Commons Attribution-Share Alike License (<http://creativecommons.org/licenses/by-sa/3.0>).

Версия 7.2.1, 2022-02-08

Version 7.2.1, 2022-02-08

ISBN PDF: 978-1-62666-005-2 | ISBN Print: 978-1-62666-006-9

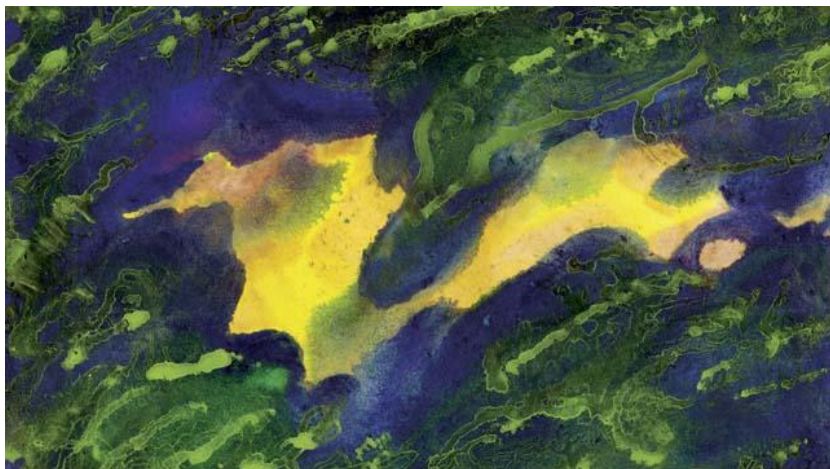
Братья и сёстры во Христе по всему миру – всемирная Церковь! Мы молимся, чтобы Бог использовал этот наглядный обзор Своего Слова для вашего благословения, укрепления и воодушевления.

Open Bible Stories

1. Офариниши олам	6
2. Дар дунё гуноҳ пайдо мешавад	15
3. Тӯфон	22
4. Аҳди Худо бо Иброҳим	31
5. Писари ваъдашуда	37
6. Худованд ба Исҳоқ ғамхорӣ мекунад	43
7. Худо Яқубро баракат медиҳад	48
8. Худо Юсуф ва оилаи ӯро наҷот медиҳад	54
9. Худо Мӯсоро даъват мекунад	63
10. Даҳ офат	72
11. Фисҳ	79
12. Хуруҷ	84
13. Аҳди Худо бо Исроил	92
14. Саргардонӣ дар биёбон	101
15. Замини Ваъдашуда	110
16. Доварон	118
17. Аҳди Худо бо Довуд	128
18. Подшоҳии тақсимшуда	136
19. Пайғамбарон	144
20. Асири ва бозгашт	154
21. Худованд Масеҳро ваъда медиҳад	162
22. Таваллуди Яҳё	171
23. Таваллуди Исо	176
24. Яҳё Исоро таъмид медиҳад	182
25. Шайтон Исоро озмоиш мекунад	188
26. Исо хизмати худро оғоз мекунад	193
27. Ҳикоя дар бораи сомариҳои нек	199
28. Ҷавони сарватманд ва бонуфуз	206
29. Ҳикоя дар бораи як хизматгори номехрубон	212
30. Исо панҷ ҳазор нафарро сер кард	218
31. Исо дар рӯи об роҳ меравад	224
32. Исо марди девона ва зани беморро шифо медиҳад	229
33. Масал дар бораи деҳқон	238
34. Исо ба одамон бо нақл кардани масалҳои гуногун таълим медиҳад	244
35. Ҳикоя дар бораи писари гумшуда	250
36. Табдил ёфтан	258

37. Исо Лаъзорро аз мурдагон эҳё мекунад	263
38. Таслими Исо	270
39. Исо дар назди доварон	279
40. Исо масллуб шуд	286
41.Худо Исоро аз мурдагон эҳё мекунад	292
42. Исо ба осмон бармегардад	297
43. Пайдоиши Калисо	304
44. Петрус ва Юҳанно одами маъҷубро шифо медиҳанд	312
45. Истефанус ва Филиппус	318
46. Павлус шогирди Исо мешавад	326
47. Павлус ва Сило дар шаҳри Филлипиён	332
48. Исо - ин Масеҳи ваъдашуда аст	340
49. Аҳди Ҷадид, ки Худо муқаррар кард	348
50. Исо бармегардад	358

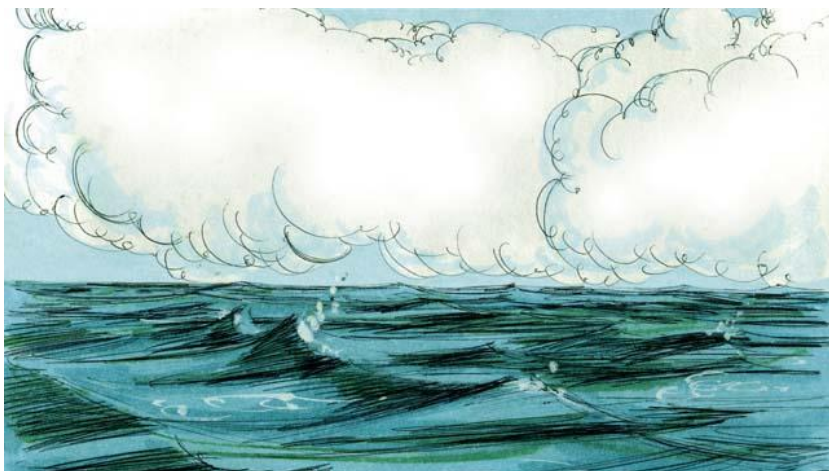
1. Офариниши олам

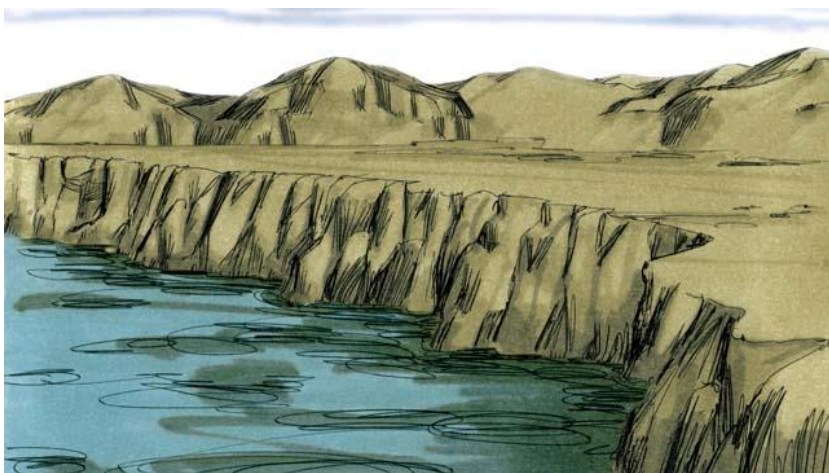
Дар аввали офариниш ҳама чиз ҳамин тавр буд ва чунин пайдо шуд. Худо оламу ҳама чизро дар шаш рӯз офарид. Дар рӯзи якум Худо Заминро офарид. Замин торику холӣ буд, чунки Худо ҳоло дар рӯйи он ягон чизро наофарида буд. Фақат Рӯҳи Худо болои об парвоз мекард.

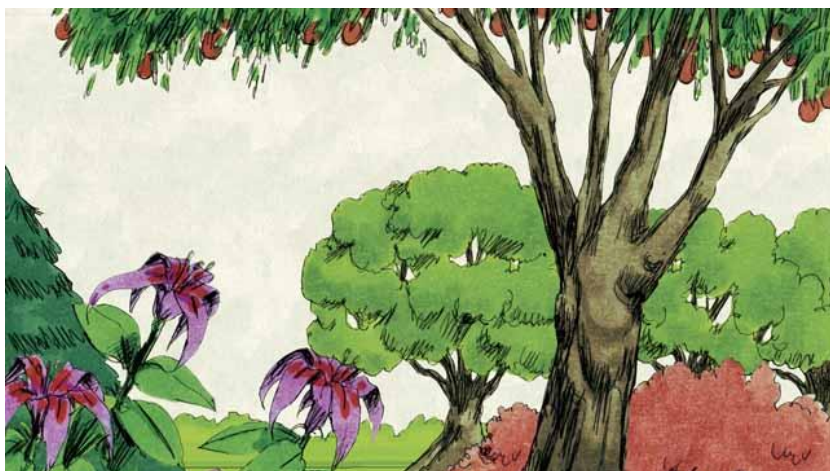
Баъд Худо гуфт: «Бигзор рӯшноӣ пайдо шавад!» ва рӯшноӣ ба вучуд омад. Худо дид, ки рӯшноӣ хуб аст ва онро "рӯз" номид. Худо рӯшноиро аз торикиҷо кард ва торикиро "шаб" номид. Рӯзи якуми офариниш Худо Замину рӯшноиро офарид.

Дар рӯзи дуҷоми офариниш Худо гуфт: "Бигзор дар болои об қабати ҳаво пайдо шавад"! Ва он ба вучуд омад. Худо онро "осмон" номид.

Дар рӯзи сеюм Худо гуфт: "Бигзор ҳамаи обҳо дар як ҷо ҷамъ шаванд ва хушкӣ пайдо шавад"! Ӯ хушкиро "замин" ном гузошт ва обҳоро "баҳр" номид. Баъд Худо ба чизҳои офаридааш нигоҳ карда дид, ки хуб аст.

Баъд Худо гуфт: "Бигзор дар замин ҳаргуна дарахту растаниҳои зиёд бирӯянд"! Ва ҳамин тавр шуд. Худо ба ҳама чизҳои офаридааш нигоҳ карда дид, ки хуб аст.

Дар рӯзи чоруми офариниш Худо гуфт: "Бигзор дар осмон сайёраву ситораҳо пайдо шаванд"! Ҳамин тавр дар осмон офтоб, моҳтоб ва ситораҳо пайдо шуданд. Худо онҳоро барои он сохт, ки бар замин рӯшноӣ диҳанд ва аз рӯйи онҳо рӯзу шаб, сол ва фаслҳои сол муайян карда шаванд. Худо ба ҳама чизҳои офаридааш нигоҳ карда дид, ки хуб аст.

Дар рӯзи панҷум Худо гуфт: "Бигзор об пур аз ҷондорҳо шавад ва парандаҳо дар осмон парвоз кунанд"! Ҳамин тавр Худо ҳайвонҳои дар об шинокунада ва тамоми парандаҳоро офарид. Худо ба он нигоҳ карда дид, ки хуб аст ва онҳоро баракат дод.

Дар рӯзи шашуми офариниш Худо гуфт: "Бигзор дар хушкӣ ҳар гуна ҳайвонот пайдо шавад"! Ва чуноне, ки ӯ гуфт ҳамон тавр шуд. Баъзе ҳайвонҳо хонагӣ, баъзеашон ваҳшӣ ва дигарашон ҳашароту ҳазанда буданд. Худо ба онҳо нигоҳ карда дид, ки хуб аст.

Баъд Худо гуфт, ки одамонро бо шабоҳати Худ меофарем, ки ба Мо монанд бошанд. Ва онҳо бар замин ва ҳамаи ҳайвонҳо қудрат дошта, ҳукумронӣ кунанд.

Худо хоки заминро гирифта аз он одамро сохт ва ба ӯ дами ҳаёт бахшид. Ин шахсро Одам номид. Баъд аз он, Худо боғе офарид ва Одамро ба он ҷо гузошт, то ин ки вай он боғро нигоҳбонӣ кунад.

Дар мобайни боғ Худо ду дарахти махсус шинонд - дарахти ҳаёт ва дарахти донистанӣ некиву бадӣ. Худо ба Одам иҷозат дод, ки аз меваҳои ҳамаи дарахтони боғ ба ғайр аз меваҳои дарахти некиву бадӣ бихӯрад. Худо ба Одам гуфт, ки агар вай аз меваи ин дарахт бихӯрад мемурад.

Баъд аз ин Худо гуфт: "Ба одам танҳо будан хуб нест. Ба Одам ёрдамчи лозим аст". Худо ба назди Одам хайвонҳоро меовард ва ӯ ба ҳамаи онҳо ном мегузошт. Аммо ягон ҳайвон ба Одам ёрдамчи шуда наметавонист.

Он гоҳ Худо ба Одам хоби сахт дод. Вақте, ки одам хоб буд, Худо яке аз қабурғаи вайро гирифта аз он занро сохт ва ўро ба назди Одам овард.

Вақте ки Одам занро дид, гуфт: "Хайрият, вай монанди ман аст! Бигзор номи вай зан шавад, чунки аз қабурғаи мард офарида шудааст". Ба ҳамин сабаб мард падару модари худро тарк карда, бо зани худ як тани пурра мешавад.

Пас аз он, ки Худо зану мардро ба шабоҳати Худ офарид, онҳоро баракат дода гуфт: "Бигзор шумо серфарзанду наберадор шавед! Заминро серодам кунед!" Худованд дид, ки он чизе ки офаридааст хуб аст ва аз ин хушҳол шуд. Ҳамаи ин дар рӯзи шашуми офариниш руй дод.

Дар рӯзи ҳафтум Худо тамоми корашро анҷом дод. Худованд рӯзи ҳафтумро ҳамчун рӯзи махсус ҷудо карда онро баракат дод, чунки ҳамон рӯз офаринишро ба охир расонд. Ҳамин тавр олам ва ҳар чизе, ки дар он аст офарида шуд.

Ин ҳикояи Китоби Муқаддас аз Ҳастӣ бобҳои

1-2 гирифта шудааст

2. Дар дунё гуноҳ пайдо мешавад

Одам ва занаш дар боғе, ки Худо барои онҳо офарида буд хушбахтона зиндагӣ мекарданд. Онҳо луч буданд, лекин аз ин шарм намедоштанд, чунки дар дунё гуноҳ набуд. Онҳо дар боғ бисёр сайру гашт менамуданд ва бо Худо сӯҳбат мекарданд.

Лекин дар боғ море буд. Он мор хеле маккор буд, мор аз зан пурсид: "Рост аст, ки Худо ба шумо иҷозат надодааст ки шумо аз меваҳои дарахтони боғ бихӯред"?

Зан ҷавоб дод: "Худо ба мо иҷозат дод, ки мо аз ҳамаи меваҳои дарахтони боғ бихурем ба ғайр аз меваҳои дарахти донишони некиву бадӣ". Худо ба мо гуфт: "Агар шумо меваи он дарахтро бихуред ё ҳатто ба он даст расонед мемуред!"

Мор ба зан ҷавоб дод: "Ин дурӯғ аст! Шумо наемуред. Худо медонад, ҳамон лаҳзае, ки шумо аз он мева бихуред, ба мисли Худо мешавед ва мефаҳмед, ки некиву бадӣ чӣ аст".

Зан дид, ки он мева зебо ва бомазза метобад. Вай хост, ки бохирад шавад ва барои ҳамин он меваро канда хӯрд. Баъд зан онро ба шавҳараш дод ва ӯ низ аз он мева хӯрд.

Ногаҳон чашмони Одам ва занаш кушода шуданд ва онҳо фаҳмиданд, ки луч ҳастанд. Он гоҳ онҳо аз баргҳо барои худ миёнбанд сохта, кӯшиш карданд, ки бо он баданҳои худро пӯшонанд.

Шамоли форам вазид ва Одаму занаш шуниданд, ки чи тавр Худо дар боғ мегардад. Онҳо аз Худо пинҳон шуданд. Баъд Худо Одамро фарёд кард: "Одам, ту дар куҷои"? Вай ҷавоб дод: "Ман шунидам, чӣ хел Ту дар боғ гашта истодай ва тарсидам, чунки луч ҳастам ва барои ҳамин пинҳон шудам".

Худо пурсид: "Кӣ ба ту гуфт, ки ту луч ҳастӣ? Оё мевае, ки Ман хӯрданаширо ба ту иҷозат надода будам, аз он хӯрдӣ"? Мард ҷавоб дод: "Ту ин занро ба ман доди ва ӯ меvaro ба ман дод, то ки ман бихӯрам". Баъд Худо аз зан пурсид: "Барои чи ту ин корро кардӣ"? Зан ҷавоб дод: "Ин мор, маро фиреб дод".

Пас Худо ба мор гуфт: "Ту лаънатӣ шуди! Акнун ту ба шикам хазида, хоки заминро меҳӯрӣ. Ту бо зан душман мешавӣ. Инчунин наслҳои шумо душмани ядигар мешаванд. Ту пои насли занро газида захмӣ мекуни ва вай сари туро мекафонад".

Сипас Худо ба зан гуфт: "Ман ҳомиладори туро дарднок мекунам ва ҳангоми таваллуд карданат ту бо ранҷу азоб таваллуд хоҳи кард. Ту хоҳиш мекуни, ки бар сари шавҳарат ҳуҷаин шавӣ, лекин ӯ сардорӣ ту мешавад".

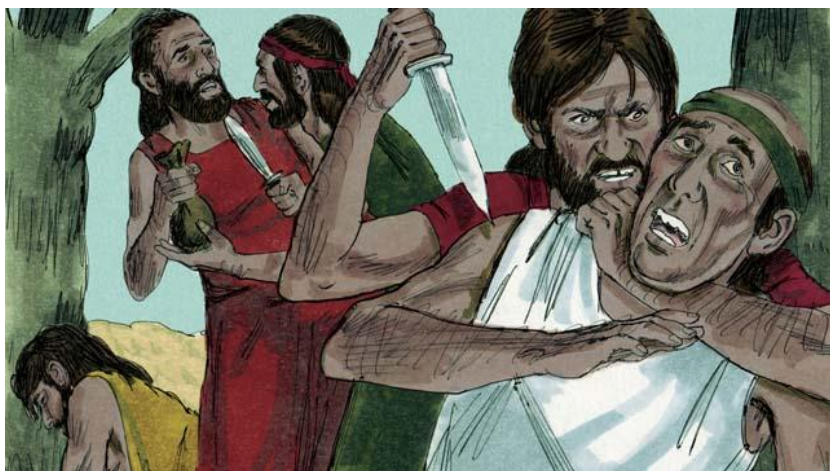
Баъд Худо ба мард гуфт: "Ту зани худро гӯш кардӣ, вале Маро гӯш накардӣ. Акнун замин лаънат шудааст ва ту бояд бо меҳнату азоб кор карда, ҳосили онро ба даст оварӣ. Баъд ту мемури, бадани ту ба хоки замин бармегардад". Одам зани худро Ҳаво номид, ки маънояш "ҳаётдиҳанда" аст, чунки вай бояд модари ҳамаи одамон мешуд. Худо ба Одаму Ҳаво аз пӯсти ҳайвон либос дод.

Пас аз ин Худо гуфт: "Акнун одамон мисли Мо медонанд, ки неки ва бадӣ чӣ аст, роҳ додан мумкин нест ки онҳо аз меваи дарахти Ҳаёт хӯранд ва абадӣ зиндагӣ кунанд". Аз ҳамин сабаб Худо Одам ва Ҳаворо аз боғ пеш кард ва дар назди даромадгоҳи боғ фариштаҳои пурзӯрро монд, то ки ягон кас аз меваи дарахти ҳаёт хӯрда натавонад.

Ин ҳикояи Китоби Муқаддас аз Ҳастӣ боби 3 гирифта шудааст

3. Тўфон

Бисёр солҳо гузаштан. Дар дунё одам бисёр шуд. Онҳо золиму бадқаҳр шуданд. Онҳо то дараҷае бадахлоқ шуданд, ки Худо қарор қабул дод, ки тамоми оламо бо тӯфон дар об ғарқ кунад.

Дар миёни одамон Худо танҳо аз Нӯҳ ризо буд, зеро ки ӯ танҳо марди одил дар миёни одамони гунаҳкор буд. Худо ба Нӯҳ нақл кард, ки меҳоҳад тӯфони шадид дар Замин кунад ва Нӯҳ бояд киштии калоне бисозад.

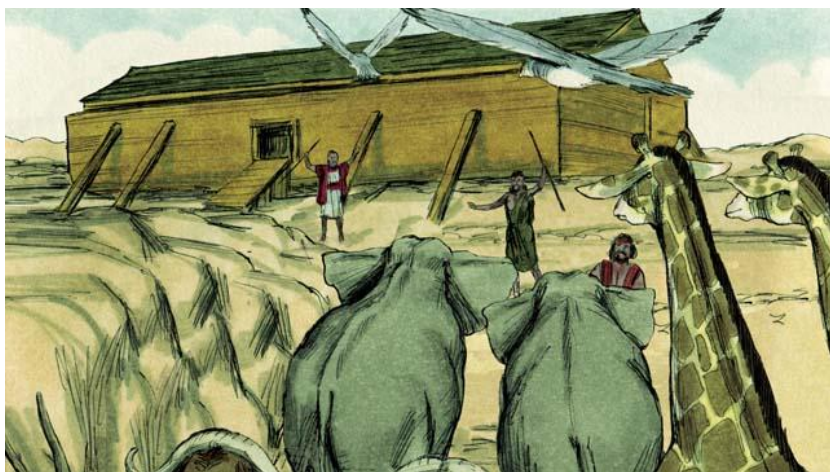
Ин киштии калон бояд 140 метр дарозӣ, 23 метр паҳмӣ ва 13.5 метр баландӣ дошта бошад ва дар он бояд се табақа, хучраҳои бисёр, тиреза ва бом бошад. Нӯҳ бо аҳли оилааш ва ҳайвонони хушигард бояд наҷот дар даруни кишти аз ин тӯфон наҷот ёбанд.

Нӯҳ Худоро гӯш кард. Ӯ бо фарзандонаш киштиро сохт он тавре, ки Худо ба ӯ гуфта буд. Сохтани киштӣ солҳои бисёрро дар бар гирифт, барои он ки вай хело калон буд.

Худо ба Нӯҳ фармуд, ки барои худ, оила ва ҳайвонот ба қадри кофӣ хӯрок ҷамъ кунад. Вақте, ки ҳама чиз тайёр шуд, Худо ба Нӯҳ гуфт, ки вақти он расидааст, ки ӯ ва се писараш ва занҳои писаронаш ба кишти дароянд. Ҳамаги онҳо ҳашт нафар буданд.

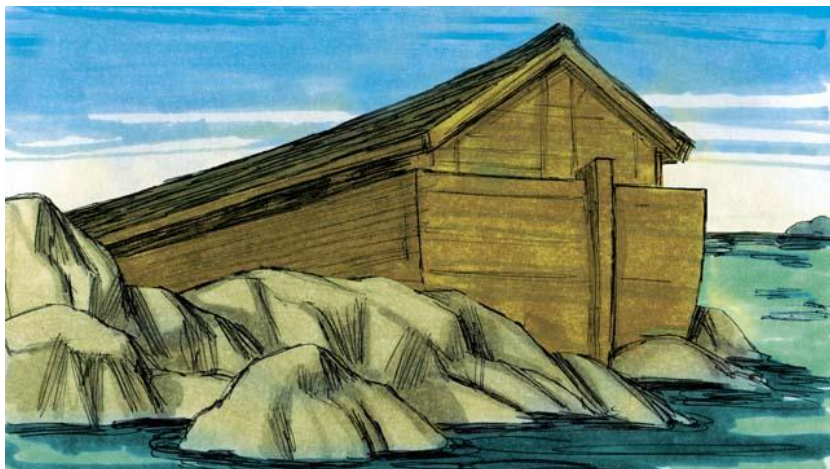
Худо инчунин ба Нӯҳ фармон дод, ки як ҳайвонӣ нар ва як модаро аз ҳар ҳайвон ва ҳар парранда ба кишти дарорад, то ки онҳо аз тӯфон наҷот ёбанд ва инчунин ҳафт нар ва ҳафт модаи он ҳайвонотро, ки барои қурбонӣ истифода бурдан мумкин аст бигирад. Вақте, ки ҳамаи онҳо ба дохили даромаданд, Худо Худаш дарро аз паси онҳо маҳкам кард.

Пас аз он, борони сел сар шуд, ки чил рӯзу чил шаб меборид. Борон беист меборид. Аз замин ҳам об мебаромад. Ҳама чизе, ки дар замин буд ва ҳатто кӯҳҳои баландтарин бо об пӯшонида шуда буданд.

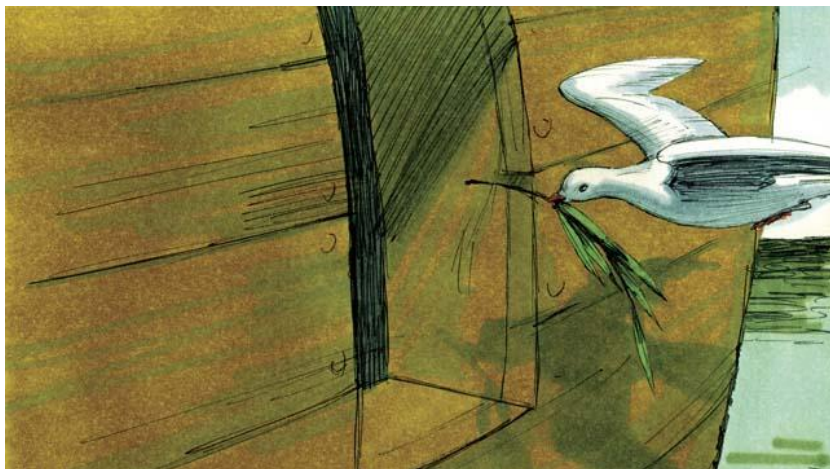
Ҳама одамон ва ҳайвоноте, ки дар хушкӣ зиндагӣ мекарданд мурданд. Аммо ҳар касе, ки дар дохили кишти буд аз марг наҷот ёфт.

Баъд аз манъ шудани борон, киштӣ дар об панҷ моҳ шино кард. Пас аз он, об кам шудан гирифт. Як рӯз киштӣ дар болои кӯҳ истод гарчанде, ки рӯи замин ҳанӯз бо об пӯшида буд. Баъд аз се моҳ баландиҳои кӯҳҳоро дидан мумкин буд.

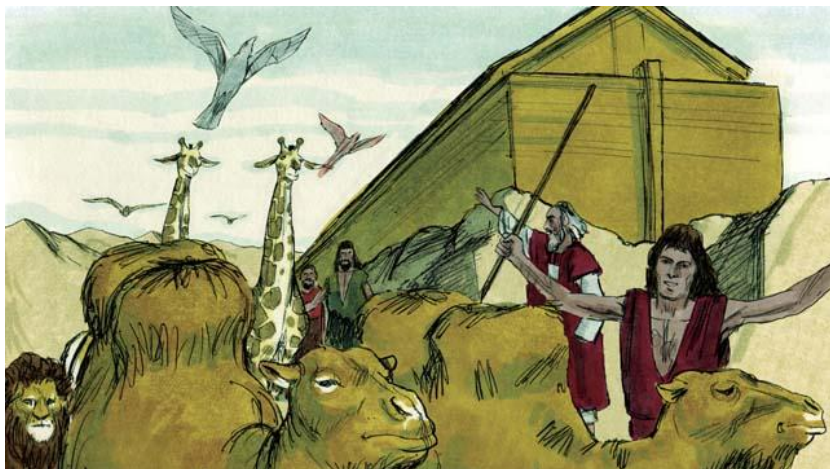
Боз чил рӯзи дигар гузашт ва Нӯҳ барои фаҳмидани он, ки об хушк шудааст ё не зоғро сар дод. Зоғ дар гирду атроф парида замини хушк мекофт, вале ёфта натавонист.

Баъд Нӯҳ кабӯтарро сар дод, вале он ҳам замини хушкро наёфт ва ба пеши Нӯҳ баргашт. Баъд аз як ҳафта Нӯҳ боз кабӯтарро сардод ва он бо шохчаи дарахти зайтун дар даҳонаш баргашт! Об кам шудан гирифт ва дар замин растаниҳо рӯйиданро сар карданд!

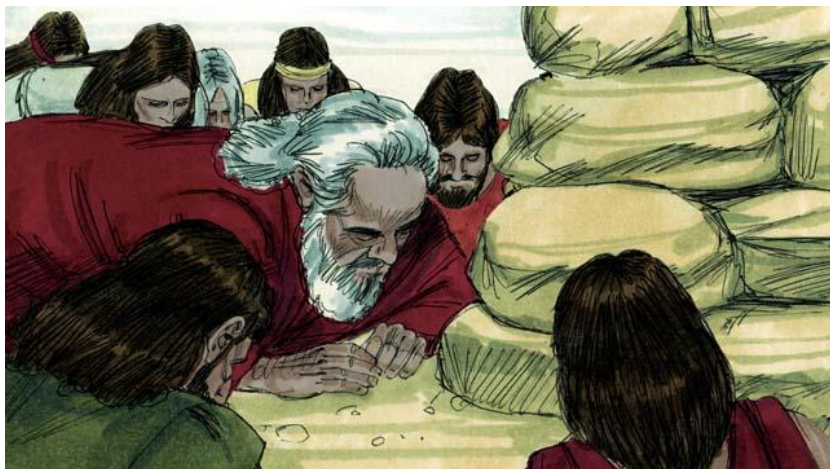
Нӯҳ боз як ҳафтаи дигар интизор шуд ва бори сеюм кабӯтарро сар дод. Ин дафъа кабӯтар барои худ ҷойи нишаст ёфт ва бар нагашт. Замин хушк шуд!

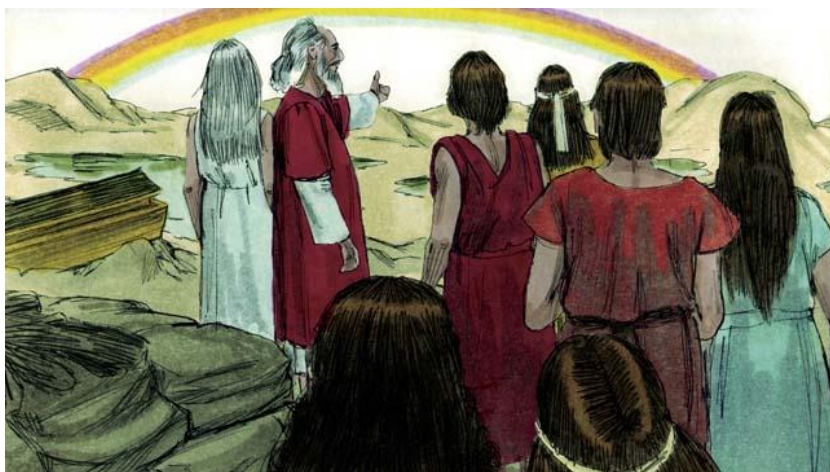
Баъд аз гузаштани ду моҳ Худо ба Нӯҳ гуфт: "Акнун ту бо оилаат ва ҳамаи ҳайвонҳо метавони аз кишти барои. Бигзор аз шумо фарзанду набераҳои бисёр таваллуд шавад! Заминро пур кунед"! Баъд аз ин Нӯҳ бо оилааш аз кишти баромаданд.

Пас аз ин Нӯҳ қурбонгоҳ сохт ва якчанд ҳайвонҳои гуногунро, ки барои қурбонӣ интихобшуда буданд ба қурбонӣ овард. Худо аз ин қурбонӣ хушҳол буд ва Нӯҳро бо оилааш баракат дод.

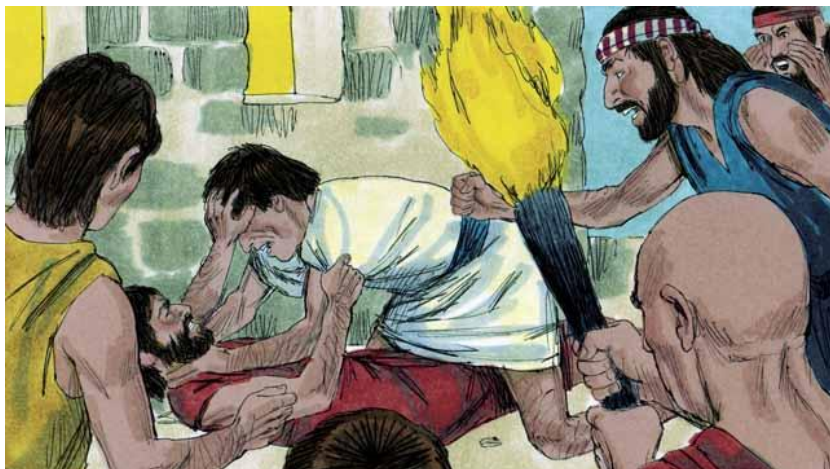
Худо инчунин гуфт: "Ман ваъда медиҳам, ки дигар ҳеҷ гоҳ заминро барои корҳои бадӣ одамон лаънат нахоҳам кард ва ба вучуди он, ки одамон аз кӯдаки гуноҳ мекунанд, ҷаҳонро бо тӯфон нобуд намекунам".

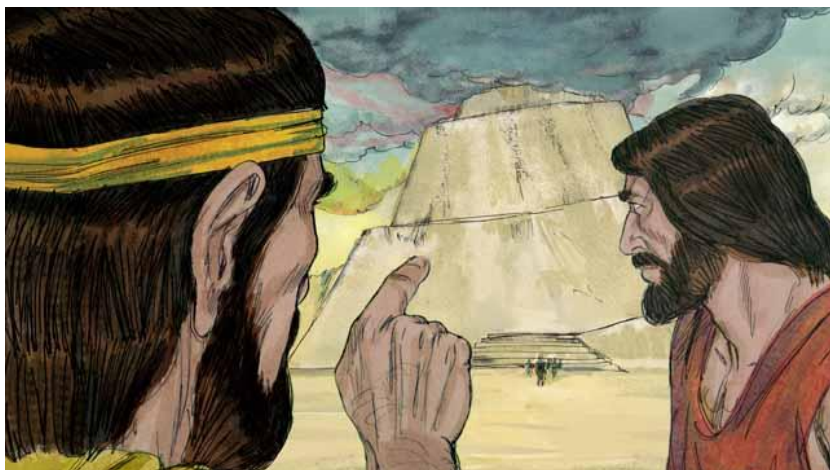
Худо ҳамчун аломати ваъдаи Худ, рангинкамони аввалинро офарид. Ӯ гуфт, ки ҳар боре ки дар осмон рангинкамон пайдо шавад, Вай дар хотир хоҳад дошт, ки ваъда додааст, ки дигар дар рӯи замин тӯфонро ба амал намеоварад.

Ин ҳикоя Китоби Муқаддас аз Ҳастӣ боби 6-8 гирифта шудааст

4. Аҳди Худо бо Иброҳим

Чандин сол баъд аз тӯфон дар дунё одамон боз бисёр шуданд ва онҳо ба мисли пештара бадкирддор буданд ва бар муқобили Худо ва якдигар гуноҳ мекарданд. Дар он замон ҳамаи одамон бо як забон гап мезаданд. Ҳарчанде, ки Худо ба одамон амр кард, ки онҳо ба тамоми замин паҳн шаванд, онҳо баръакс якҷоя шуда ба сохтани шаҳр шурӯъ карданд.

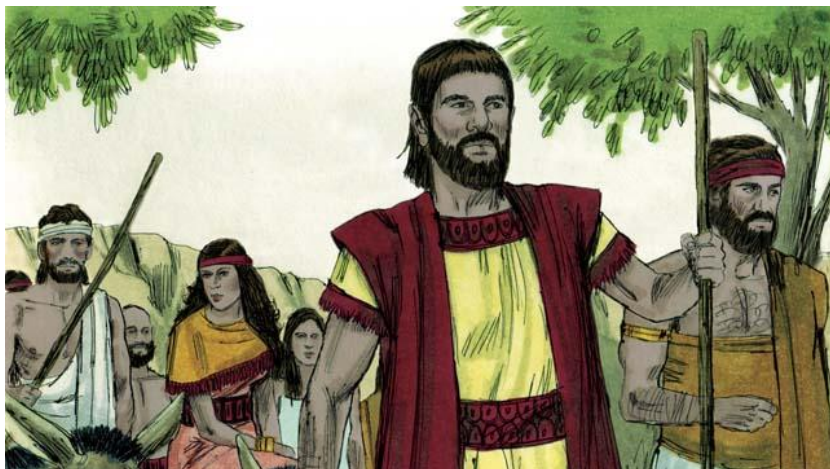
Одамон пур аз ғурур буданд. Онҳо намехостанд Худоро ғуш кунанд ва он тавре, ки ӯ талаб мекунад зиндагӣ кунанд. Ба замми ин онҳо ба сохтани бурҷи баланде, ки то осмон расад сар карданд, то ин ки номи худро ҷалол диҳанд ва дар рӯи замин паҳн нашаванд. Худо дид, ки агар онҳо кори худро нисбати нияти бади худ давом диҳанд гуноҳи зиёде мекунанд.

Он гоҳ Худо забони умумии одамонро ба забонҳои гуногун иваз кард ва одамони тамоми оламо дар рӯи замин паҳн кард. Шаҳре, ки онҳо месохтанд Бобил ном дошт, ки маънояш "омехта" аст.

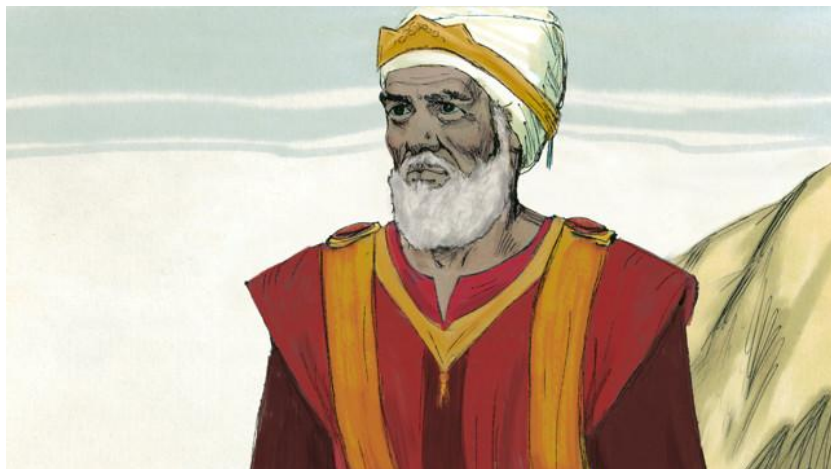
Садсолаҳо пас, Худо бо шахсе бо номи Аброт сӯҳбат кард. Худо ба ӯ гуфт: "Ватан ва ҳешовандони худро тарк карда ба замин рав, ки Ман ба ту нишон медиҳам. Ман туро баракат медиҳам ва аз ту миллати бузурге меорам. Ман номи туро бузург мекунам. Ман онҳоро, ки туро баракат медиҳанд, баракат медиҳам ва онҳоро, ки туро лаънат мекунад, лаънат хоҳам кард. Ба воситаи ту ҳамаи халқҳои рӯи замин баракат меёбанд".

Абром гапи Худоро гирифт. Ў зани худ Сорай, ҳамаи ғуломон ва тамоми молу мулки худро гирифта ба замини Қанъон, ки Худо ба ӯ нишон дод рафт.

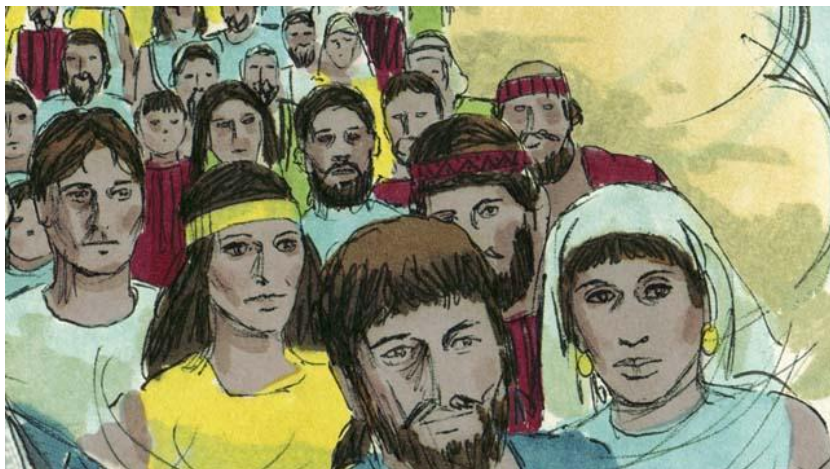
Вақте Абром ба Қанъон омад, Худо ба ӯ гуфт: "Ба гирду атрофат нигоҳ кун. Ман ҳамаи ин заминро ба ту медиҳам ва наслҳои ту онро то абад соҳибӣ мекунанд". Пас Абром дар ин замин сокин шуд.

Дар он чо марде бо номи Малкисодақ буд, ки Коҳини Худои Парвардигор буд. Як рӯз пас аз ҷанг ва озод кардани ҷияни худ аз асирий, Абром бо Малкисодақ вохӯрд. Ӯ Абромро баракат дод ва гуфт: "Бигзор Худои Парвардигор ки соҳиби осмону замин аст Абромро баракат диҳад"! Баъд аз ин Абром аз ҳамаи дороиҳояш қисми дахумашро ба Малкисодақ дод.

Солҳои зиёде гузаштанд, Абром ва Сорай меросхӯре надоштанд. Худо боз ба Абром рӯй овард ва ба ӯ ваъда дод, ки ба ӯ писар ва ҳамон қадар насле медиҳад, ки чӣ қадар ситора дар осмон аст. Абром ба ваъдаи Худо бовар кард, ва Худо Абромро одил эълон кард, зеро ӯ ба ваъдаи Худо бовар кард.

Он гоҳ Худо бо Абром аҳд баст. Одатан аҳд байни ду касе, ки барои иҷрои баъзе ўҳдадорихое, ки дар назди якдигар розӣ ҳастанд, баста мешавад. Аммо ин дафъа Худо Худо бо Абром аҳд баст ва ваъда дод, ки соҳиби писаре мешавад, ки меросхўри Ў мешавад. Худо инчунин, дар вақти бастани ин аҳд, замини Қанъонро ба насли Абром дод. Пас, дар хоб Худо аён кард, ки бо насли Абром чӣ мешавад. Баъд аз ин ҳодисаҳо як чанд вақте гузашт, аммо Абром то ҳол соҳиби писар набуд.

Ин ҳикояи Китоби Муқаддас аз Ҳастӣ боби 11-15 гирифта шудааст

5. Писари ваъдашуда

Аз он вақте ки Абром ва Сорай ба Қанъон омаданд даҳ сол гузашт, лекин онҳо то ҳол фарзанддор набуданд. Он гоҳ Сорай зани Абром ба ӯ гуфт: "Агар ки Худо иҷозат надод, ки ман фарзандор шавам, ҳол он ки ман пир шудаам то ин ки таваллуд кунам, инак хизматгори ман Ҳоҷарро бигир. Бо ӯ бихоб то ин, ки ӯ ба ман фарзанд таваллуд кунад".

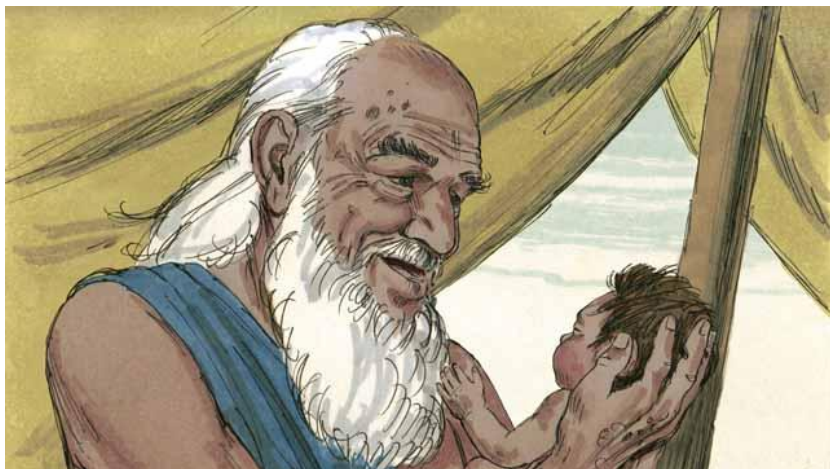
Ва Абром иҷро кард. Ҳоҷар ҳомиладор шуд ва худро аз Сорай баланд ҳисоб кард. Лекин Сорай дар ин Абромро гунаҳкор кард. Чанд вақт, пас Ҳоҷар, низ писар таваллуд кард ва Абром ӯро Исмоил ном кард. Вақте, ки Исмоил сенздаҳ сола шуд Худо боз ба Абром муроҷит кард.

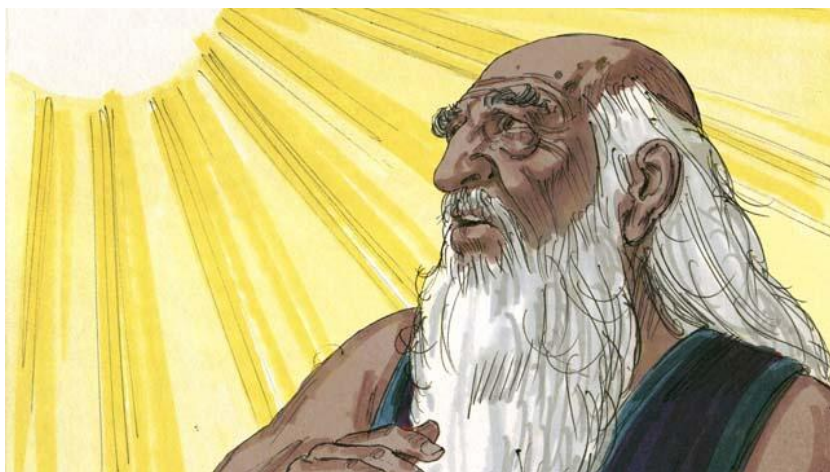
Худо гуфт: "Ман Худои Қодиру Мутлақ ҳастам. Ман бо ту аҳд хоҳам баст". Овози Худоро шунида, Абром бо эҳтиром сачда кард. Худо давом дод: "Ту падари халқҳои бисёр мешавӣ. Ман замини Қанъонро ба ту ва ба наслҳои ту медиҳам ва ман Худои онҳо мешавам. Ту бояд ҳар писар ва ҳар мардро дар хонаат хатна кунӣ".

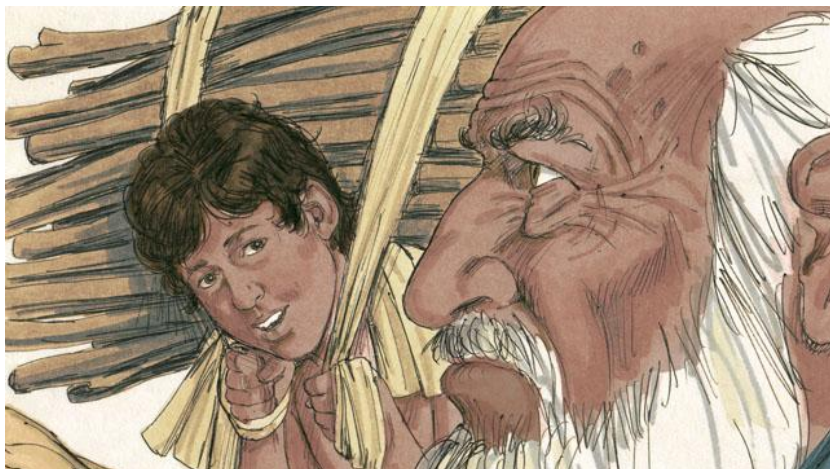
"Зани ту Сорай соҳиби писар мешавад ва - ӯ писаре хоҳад буд, ки Ман ба ту ваъда додаам. Ҷиро Исҳоқ ном мон. Бо ӯ аҳди Худо мебандам, ва аз вай халқи бузурге хоҳад омад. Аз Исмоил низ халқи бузурге хоҳам сохт, аммо аҳди Ман бо Исҳоқ мешавад". Пас Худо номи "Абром"-ро ба "Иброҳим" иваз кард, ки маънояш "падари бисёриҳо" аст. Худо инчунин номи "Сорай"-ро ба "Соро" иваз кард, ки маънояш "малика" аст.

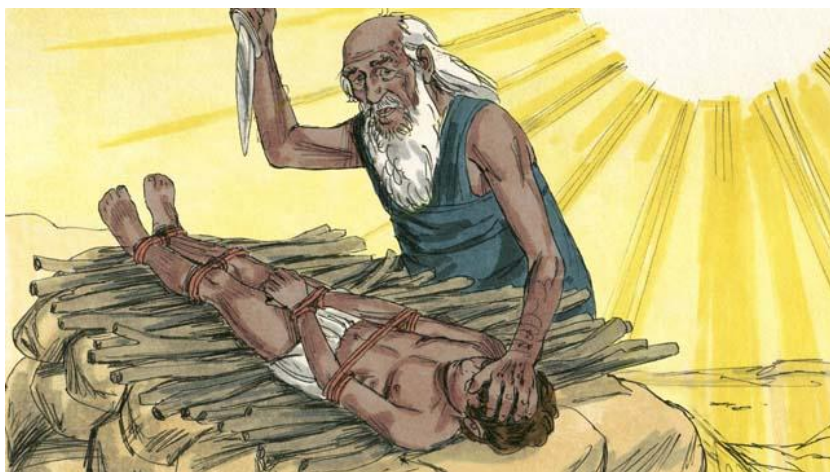
Он рӯз Иброҳим ҳамаи писарон ва мардони хонаи худро хатна кард. Тақрибан, пас аз як сол вақте, ки Иброҳим сад сола ва Соро навад сола буд, ӯ барои Иброҳим писар таваллуд кард. Номи ӯро Исҳоқ монданд ҳамон тавре, ки Худо ба онҳо гуфта буд.

Дар вақти кӯдакии Исҳоқ, Худо хост имони Иброҳимро бисанҷад. Ӯ гуфт: "Фарзанди ягонаи худ Исҳоқро гирифта ва ӯро барои ман қурбонӣ бикун". Иброҳим боз ба гапи Худо итоат кард ва барои қурбонӣ овардани фарзанди худ омода шуд.

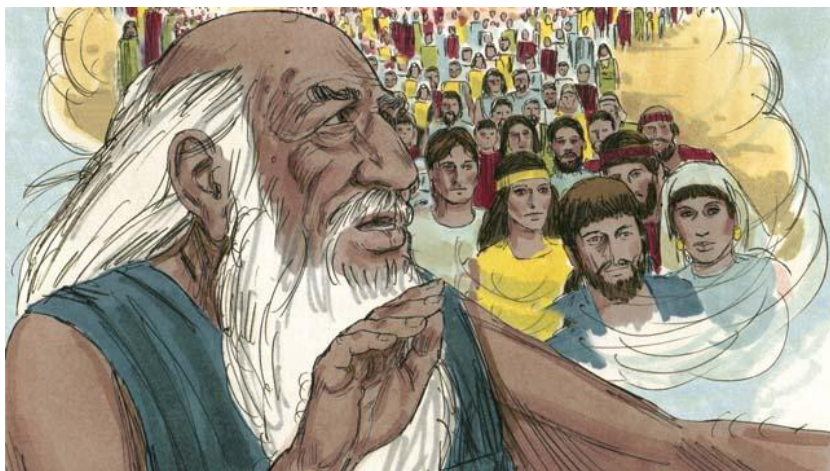
Вақте, ки Иброҳим ва Исҳоқ ба ҷойи қурбонгоҳ мерафтанд, Исҳоқ пурсид: "Падар, мо бо худ барои қурбони ҳезум дорем, вале барра дар кучост"? Иброҳим ҷавоб дода гуфт: "Писарам, Худо барраро барои қурбони ба мо медиҳад".

Вақте, ки онҳо ба ҷои қурбонӣ омаданд, Иброҳим Исҳоқро баста дар қурбонгоҳ гузошт. Ӯ аллакай омода буд то писари худро бикӯшад, ин вақт Худо ба ӯ фармуда гуфт: "Ист! Ба писар даст нарасон! Акнун Ман медонам, ки ту аз Ман метарсӣ, зеро писари ягонаи худро дарег надошти".

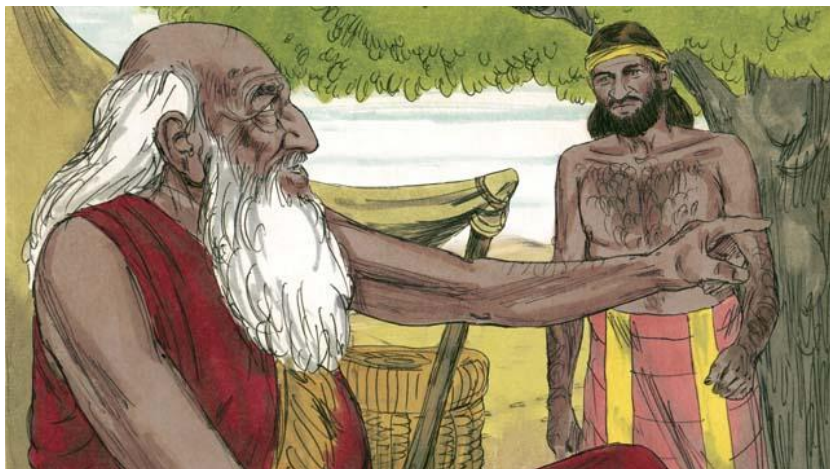
Ҳамон замон Иброҳим барраеро дид, ки дар наздики, дар буттаҳо печида буд. Худо онро барои қурбонӣ ба ҷои Исҳоқ дод. Иброҳим бо хурсандӣ барраро ба қурбонӣ овард.

Баъд Худо ба Иброҳим гуфт: "Азбаски ту омода будӣ ҳаммаи чизро, ҳатто писари ягонаатро ба ман бидиҳӣ, Ман ба ту ваъда медиҳам, ки туро баракат медиҳам! Насли ту аз ситораҳои осмон зиёд мешавад. Барои он, ки ту маро гӯш кардӣ, тамоми халқи ҷаҳон бо воситаи ту баракат хоҳанд ёфт!"

Ин ҳикояи Китоби Муқаддас аз Ҳастӣ боби 16-22 гирифта шудааст

6. Худованд ба Исҳоқ ғамхорӣ мекунад

Вақт мегузашт. Иброҳим хело пир шуд, ва писари ӯ Исҳоқ ҷавонмард шуд. Рӯзе Иброҳим яке аз хизматгори худро ба замин, ки хешу таборонаш зиндагӣ мекарданд фиристод то ин, ки вай ба Исҳоқ зане биёбад.

Хизматгор роҳи бисёре тай кард, то ба замини хешовандони Иброҳим расад ва вақте, ки расид Худо ӯро ба назди Ривқо овард. Ӯ набераи бародари Иброҳим буд.

Ривқо розй шуд, ки оилаи худро тарк карда, бо хизматгор ба назди Исҳоқ биравад. Вақте, ки ӯ расид, Исҳоқ даррав ӯро ба занӣ гирифт.

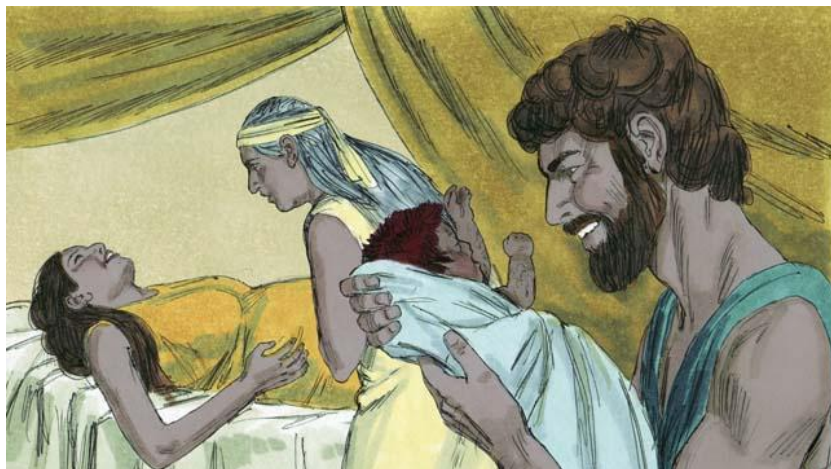
Аз байн бисёр вақт гузашт. Иброҳим вафот кард ва Худо писари Иброҳим Исҳоқро мувофиқи аҳде, ки бо Иброҳим баста буд, баракат дод. Дар ин аҳд Худо ваъда дод, ки насли Иброҳим бешумор мешавад. Аммо Ривқо зани Исҳоқ наметавонист фарзанддор шавад.

Исҳоқ барои Ривқо дуо кард ва Худо ўро баракат дод, ки вай бо дугоник ҳомиладор шавад. Ду тифле, ки ҳанӯз дар шиками модар буданд бо якдигар мубориза мебурданд. Он гоҳ Ривқо аз Худо пурсид, ки чӣ рӯй дода истодааст.

Худо ба Ривқо ҷавоб дод: "Ту ду писар таваллуд мекунӣ. Аз насли онҳо ду халқи гуногун пайдо мешаванд. Ин халқҳо бо якдигар мубориза мебаранд. Аммо халқе, ки аз писари калонӣ пайдо мешаванд онҳо бояд ба халқе, ки аз писари хурдӣ пайдо мешавад итоат кунанд".

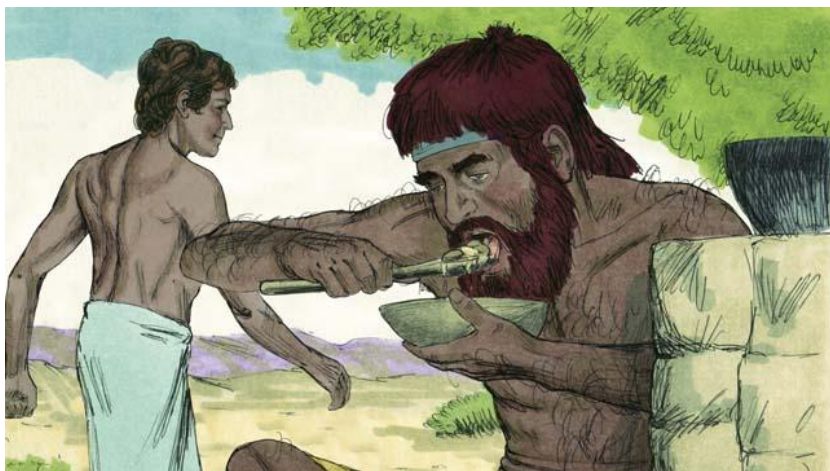
Замоне, вақти таввалуд омад Ривқо дугоник таваллуд кард. Писари калонӣ зардина таваллуд шуда бо муй пӯшонида шуда буд. Ба ӯ Эсов ном гузоштанд. Ва писари хурдӣ ҳамон замон, пас аз Эсов пошнаи ӯро дошта тавваллуд шуд. Ба ӯ Якуб ном гузоштанд.

Ин ҳикояи Китоби Муқаддас аз китоби Ҳастӣ боби 24:1-25:26 гирифта шудааст

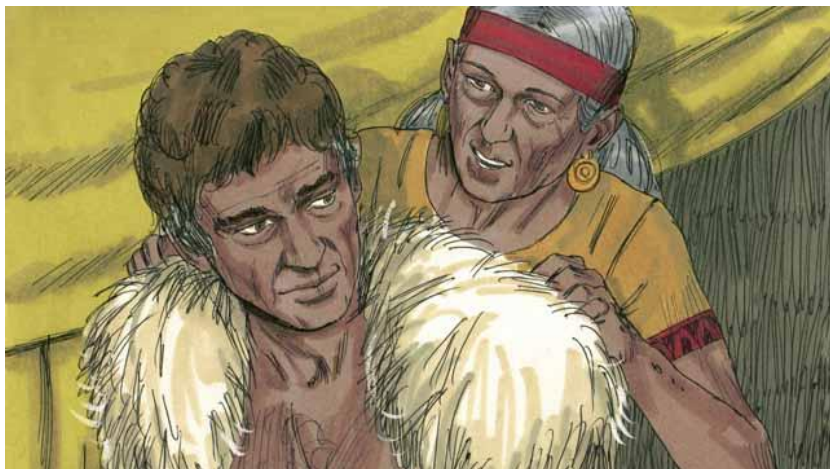
7. Худо Яқубро баракат медиҳад

Бародарон калон мешуданд. Эсов шикорро дӯст медошт, Якуб бошад дар хона буданро дӯст медошт. Исҳоқ Эсовро дӯст медошт, аммо Ривқо Якубро дӯст медошт.

Як рӯз Эсов аз шикор хело гушна баргашт. Ў ба Якуб гуфт: "Ба ман аз хӯроке, ки тайёр кардӣ бидеҳ". Якуб ҷавоб дод: "Аввал ваъда бидеҳ, ки ба ман ҳуқуқи фарзандӣ нахустин буданро медиҳӣ". Эсов ваъда дод, ки ин ҳуқуқро ба Якуб медиҳад. Баъд аз ин Якуб ба ӯ хӯрок дод.

Исҳоқ меҳост баракаташро ба Эсов диҳад, аммо баръакс онро ба Якуб дод, зеро Ривқо ва Якуб ўро фиреб доданд. Якуб ба назди падари худ рафт ва худро ҳамчун Эсов кард. Вай либосҳои Эсовро пӯшид ва пӯсти бузро ба гардан ва дастҳояш печонд. Исҳоқ пир буд ва базӯр медид ва аз ин рӯ фиребро нафаҳмид.

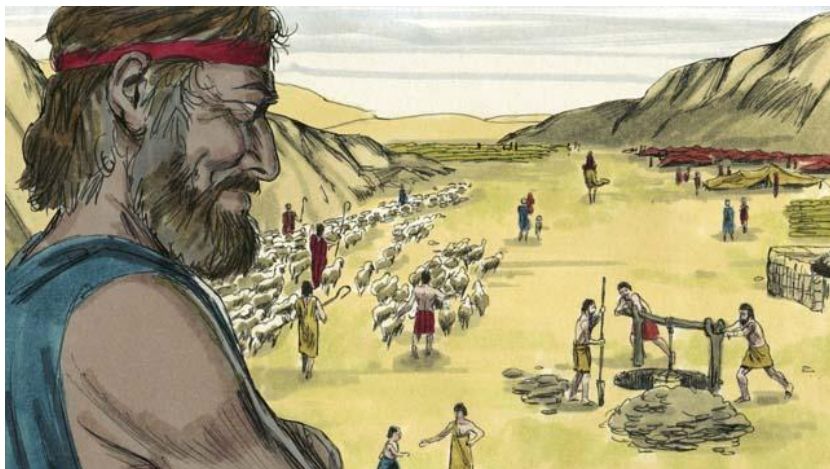
Якуб назди Исҳоқ омада гуфт: "Ман Эсов ҳастам. Ман барои он омадаам, ки ту маро баракат диҳӣ". Исҳоқ пашми бузро ламс карда буи либосҳоро ҳис кард ва фикр кард, ки ин Эсов аст ва Якубро баракат дод.

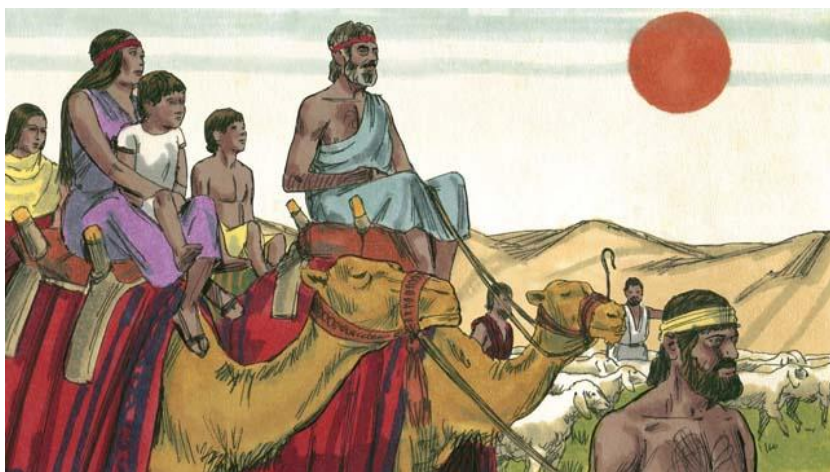
Эсов аз Якуб нафрат кард, барои он, ки Якуб бо фиреб баракатеро, ки ба ӯ таалуқ дошт гирифт. Аз ин рӯ Эсов қарор кард, ки пас аз вафоти падараш Якубро мекушад.

Аммо Ривқо аз нақшаи Эсов хабардор шуд, ӯ ва Исҳоқ Якубро ба замини дурдаст ба назди хешовандони Ривқо равон карданд.

Яқуб дар ончо бисёр сол зиндагӣ кард. Дар ин вақт ӯ зан гирифта, соҳиби дуvozдаҳ писар ва як духтар шуд. Худо ӯро бисёр бой кард.

Пас аз бист соли зиндагӣ дур аз хонаи худ, Яқуб қарор кард, ки бо оила, хизматгортон ва тамоми молу мулки худ ба Қанъон баргардад.

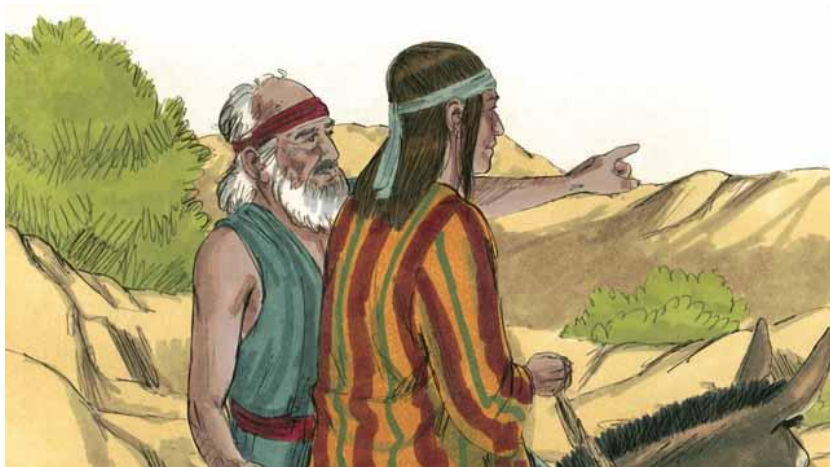
Якуб аз Эсов бисёр метарсид, зеро фикр мекард, ки ҳоло ҳам меҳоҳад ўро бикишад. Барои ҳамин, ӯ ҳамчун тўҳфа ба Эсов рамаи калонӣ ҳайвонотро равон кард. Хизматгори ҳайвонҳоро ба Эсов оварда гуфтанд: "Бандаи ту Якуб ин ҳайвонҳоро ба ту тўҳфа мекунад ва ӯ ба наздики худаш меояд".

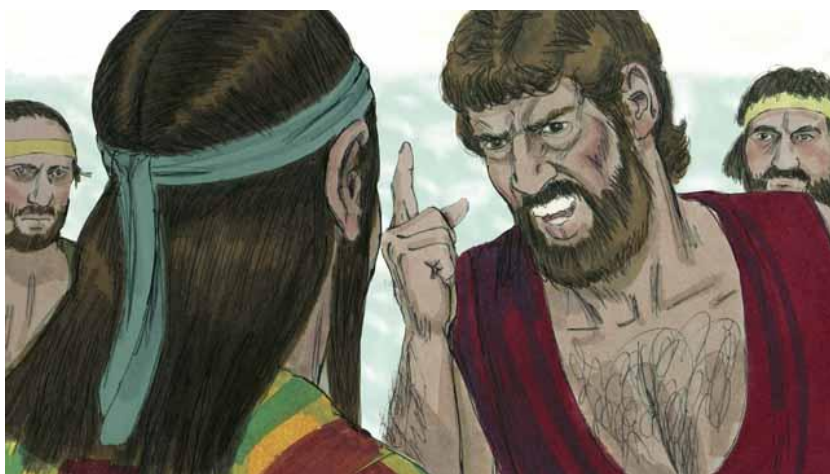
Аммо Эсов дигар намехост Якубро бикишад. Баръакс, аз дидани ӯ бисёр шод шуд. Пас аз он, бародарон дар Қанъон бо сулҳу озоиштагӣ зиндагӣ мекарданд. Пас Исҳоқ мурд, Якуб ва Эсов ўро гӯр карданд. Ваъдаҳое, ки Худо ба Иброҳим дода буд аз Исҳоқ ба Якуб гузашт.

Ҳикояи Китоби Муқаддас аз китоби Ҳастӣ боби 25:27-33:20 гирифта шудааст

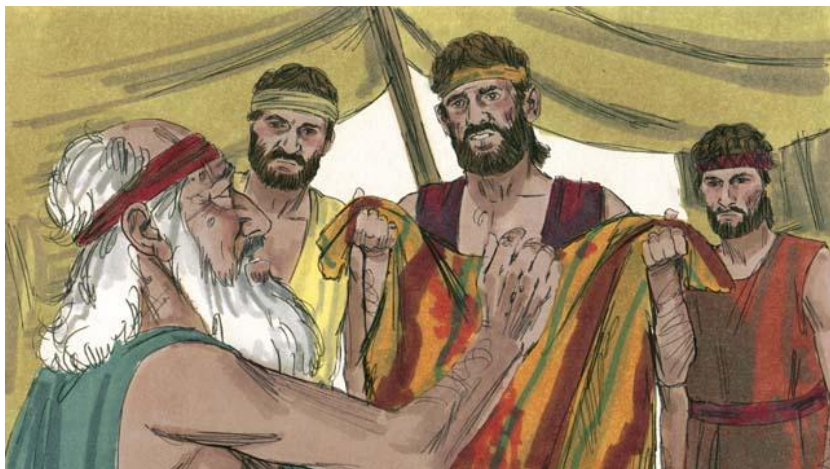
8. Худо Юсуф ва оилаи ӯро наҷот медиҳад

Баъд аз гузаштани солҳо дар он вақте, ки Якуб пир шуд ва фарзондони ӯ калон шуданд, ӯ писари дӯстдоштаи худро ба назди бародаронаш, ки рамаро нигохубин мекарданд фиристод, ки онҳоро хабар бигирад.

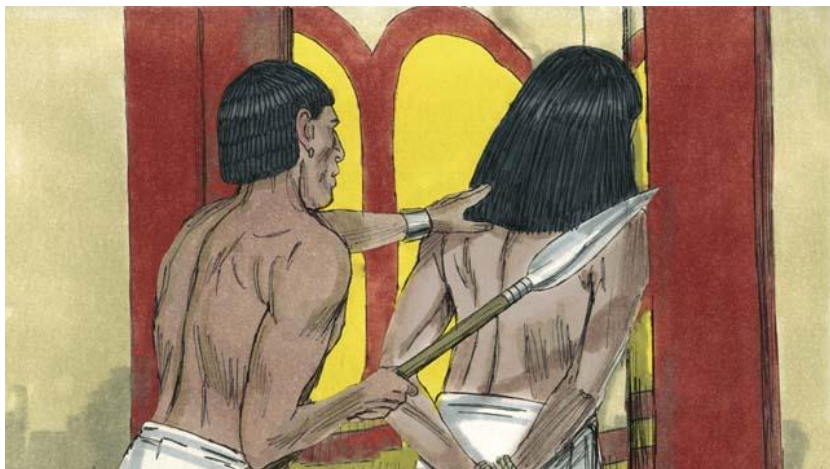
Бародарон Юсуфро бадбинӣ мекарданд, барои он, ки падарашон ӯро бисёртар дӯст медошт ва боз барои хобҳое, ки дар он Юсуф худро дар болои онҳо ҳуҷаин медид. Вақте, ки Юсуф ба назди бародаронаш омад, онҳо ӯро қапиданд ва ба ғуломфурӯшон фурӯхтанд.

Пеш аз он, ки ба хона баргарданд, бародарон либосҳои Юсуфро даронда бо хуни буз олуда карданд. Баъд аз он ин либосҳоро ба падарашон нишон додан, то ин ки ӯ фикр кунад ки Юсуфро ҳайвони ваҳшӣ пора пора кард. Якуб хело ғамгин шуд, ки фарзанди дӯстдоштаи ӯ мурдааст.

Ғуломфурӯшон Юсуфро ба Миср бурданд. Дар он вақт Миср давлати калони пурқудрат буда, қад қадӣ дарёи Нил ҷойгир шуда буд. Ғуломфурӯшон Юсуфро ҳамчун ғулом ба як мансабдори бои мисрӣ, ки номаш Футифар буд фурӯхтанд. Аммо Худо Юсуфро баракат меод. Ӯ хизматгори хуб буд ва ба ҳамаи корхое, ки ба хӯҷаинаш мекард муваффақ буд.

Юсуф ба зани Футифар маъкул шуд. Вай мехост бо Юсуф хобу хез кунад, аммо ӯ аз содир кардани чунин гуноҳ бар зиддӣ Худо саркашӣ кард. Зани Футифар хашмгин шуд ва бардурӯғ Юсуфро тӯҳмат кард, ки вай мехост ўро таҷовуз кунад. Ўро боздошт карданд ва ба зиндон фиристонданд. Аммо ҳатто дар зиндон Юсуф ба Худо содиқ монд ва Худо ўро баракат меод.

Аз байн ду сол гузашт. Юсуф то ҳол дар зиндон буд, гарчанде, ки ӯ бегуноҳ буд. Як шаб фиръавн (мисриён ин тавр подшоҳони худро меномиданд) ду хоб дид, ки ўро саҳт ба ташвиш оварданд. Ҳеҷ кадоме аз мушовирони фиръавн ба ӯ маънои ин хобҳоро фаҳмонда наметавонистанд.

Худо ба Юсуф қобилияти тафсирий хобҳоро дода буд. Аз ин рӯ, фиръавн амр дод, ки Юсуфро аз зиндон назди ӯ биёранд. Юсуф тавонист хобҳоро тафсир кунад. Вай ба фиръавн гуфт: "Худо ҳафт соли пурсамар ва пас аз онҳо ҳафт соли гуруснагиро мефиристад".

Юсуф ба фиръавн чунон таъсир гузошт, ки фиръавн ӯро баъд аз худ дар тамоми Миср одами дуюм кард.

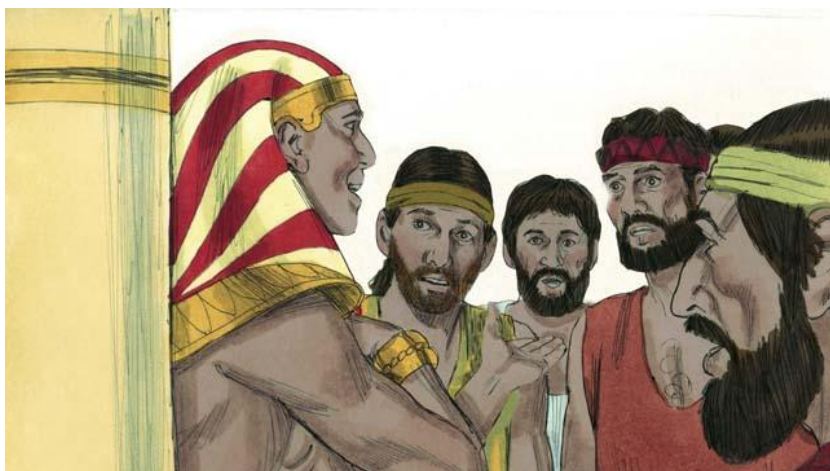
Дар тӯли ҳафт соли пурсамар Юсуф ғалладонаро дар шаҳрҳои Миср нигоҳ медошт, ки онро аз киштзорҳои атрофи ин шаҳрҳо ҷамъоварӣ мекарданд. Вай он қадар ғалла ҷамъ овард, ки ҳисоб кардан ғайриимкон буд. Ва ҳангоме ки ҳафт соли гуруснагӣ фаро расид, Юсуф ба фуруши ин ғалла ба мардум шурӯъ кард ва онҳо ғизои кофӣ доштанд.

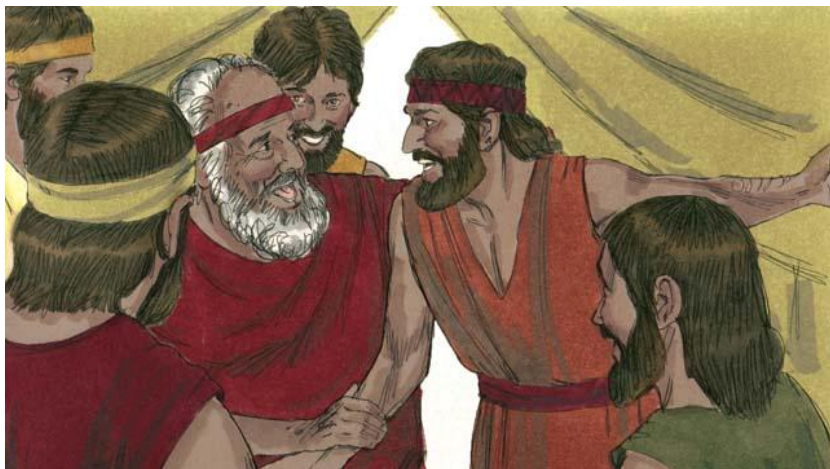
Гуруснагӣ на танҳо дар Миср, балки дар Қанъон низ саҳт буд дар ҳамон ҷое, ки Якуб ва оилааш зиндагонӣ мекарданд.

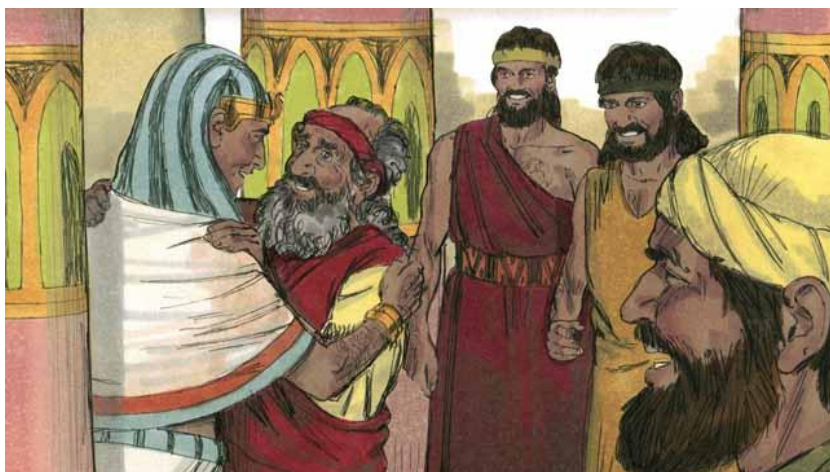
Якуб писарони калонашро барои харидани гандум ба Миср равон кард. Вақте онҳо барои харидории гандум омаданд, Юсуф бародарҳои худро дид ва онҳоро шинохт, лекин онҳо ўро нашинохтанд.

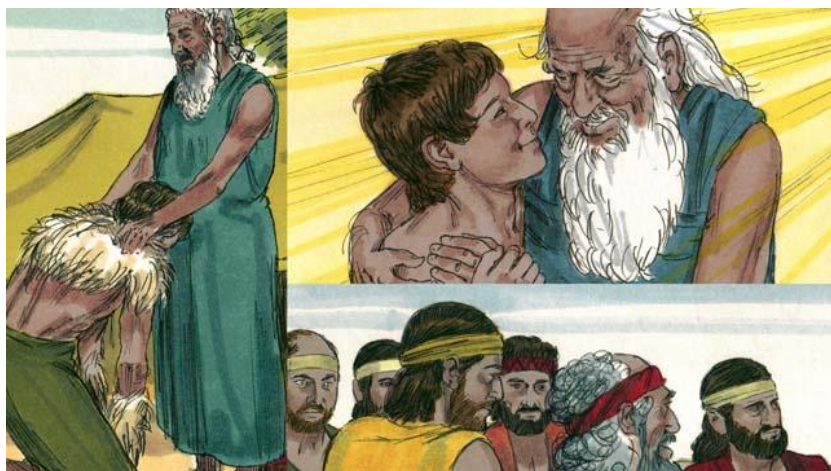
Юсуф хост бародарҳои худро бисанҷад ва бифаҳмад, ки онҳо тағйир ёфтаанд. Вақте ки Юсуф фаҳмид, ки бародарон дигар шудаанд ба онҳо гуфт: "Ман бародари шумо Юсуф ҳастам! Натарсед! Шумо бадӣ кардед, вақте ки маро ба ғуломӣ фурӯхтед, аммо Худо он бадиро ба неки табдил дод! Биёед дар Миср зиндагӣ кунед. Ман шуморо ва оилаҳои шуморо нигоҳубин мекунам".

Вақте, ки бародарони Юсуф ба хона баргаштанд, онҳо ба падари худ Якуб нақл карданд, ки Юсуф то ҳол зинда аст. Якуб хеле хушбахт буд.

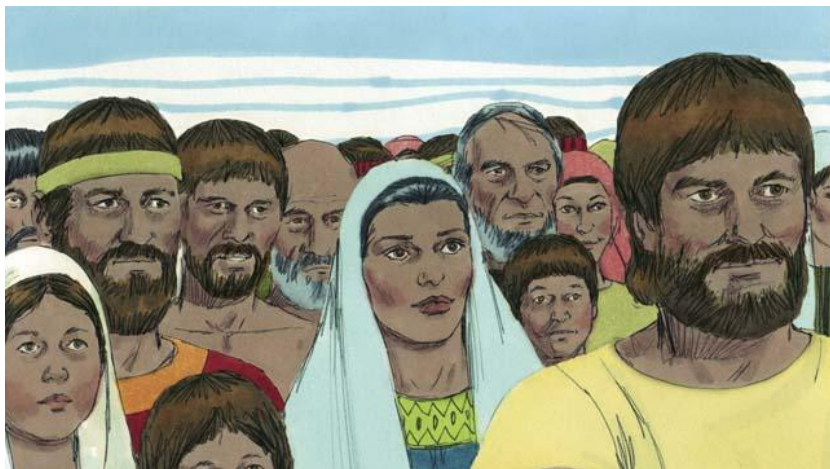
Гарчанде, ки Якуб хеле пир шуда буд ӯ бо тамоми оилаи худ ба Миср кӯчид ва онҳо дар он ҷо сокин шуданд. Якуб пеш аз мурданах ҳар як писари худро баракат дод.

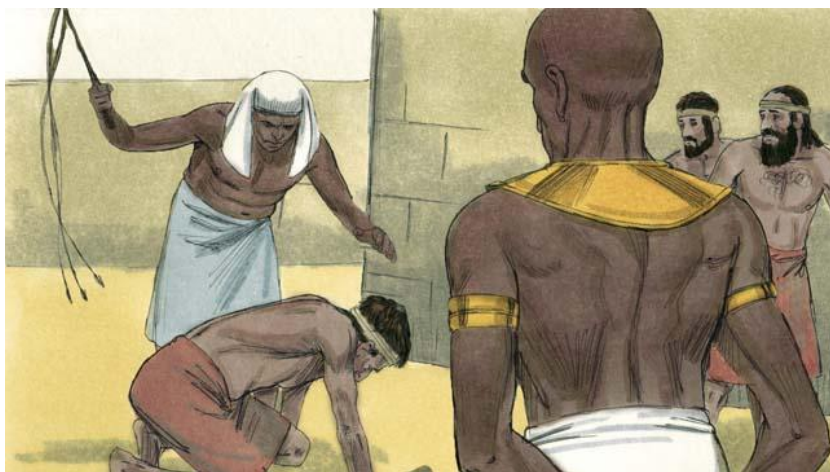
Ваъдаҳое, ки Худо ба Иброҳим дода буд ба Исҳоқ, баъд ба Якуб ва баъдтар ба дувоздаҳ писарони Якуб ва оилаҳояшон гузаштанд. Насли дувоздаҳ писарон ба дувоздаҳ хонаводаи Исроил мубаддал шуданд.

Ин ҳикояи Китоби Муқаддас аз китоби Ҳастӣ боби 37-50 гирифта шудааст

9. Худо Мӯсоро даъват мекунад

Баъди марги Юсуф ҳамаи хешу таборони ӯ дар Миср мондан. Онҳо бо наслҳояшон дар он ҷо бисёр солҳо зиндагӣ мекарданд ва онҳо фарзандони бисёр доштанд. Онҳоро исроилиён меномиданд.

Садсолаҳо гузаштанд. Шумораи исроилиён хело ҳам зиёд шуд. Мисриҳо Юсуфро ва ҳар он чизе, ки ӯ барои онҳо карда буд аз ёди худ бароварда буданд. Исроилиён ҳамон қадар зиёд шуданд, ки мисриён аз онҳо тарсиданро сар карданд. Ва фиръавн, ки дар он вақт ҳукмрони Миср буд исроилиёнро ғулом кард.

Мисриён исроилиёнро маҷбур мекарданд, ки
 бисёр биноҳо ва ҳатто шаҳрҳои калон бисозанд.
 Ҳаёти исроилиён бо сабаби қори вазнин
 пур аз азоб буд. Аммо Худо онҳоро баракат медод
 ва аз онҳо боз ҳам бисёртар фарзанд таваллуд мешуд.

Фиръавн дид, ки аз исроилиён фарзандони
 бисёр таваллуд мешавад, ва ӯ ба
 халқи худ фармон дод, ки ҳамаи писарбачагони
 нав таваллуд шудаи исроилиёнро ба дарёи Нил
 партофта ба қатл расонанд.

Он замон аз як зани исроили писар таваллуд шуд ва ӯ кӯдакро муддати дароз пинҳон мекард.

Вақте пинҳон кардани писар ғайриимкон шуд, модараш ӯро ба сабад андохт ва дар қамишзорони дарёи Нил гузошт, то ӯро аз марг наҷот диҳад. Апаи калони кӯдак бошад нигоҳ мекард, ки бо ӯ чӣ ҳодиса рӯй медиҳад.

Дар ин вақт, духтари фиръавн барои оббозӣ ба назди Нил омад. Вай сабадро дида ба дарунаш нигарист. Кӯдакро дида, ба ӯ раҳмаш омад. Апаи калонии кӯдак, ки дар он ҷо буд, ба духтари фиръавн пешниҳод кард, ки дояи исроилиро ба кор қабул кунад. Ва духтари фиръавн занеро ба ҳайси доя ба кор гирифт, аммо намедонист, ки вай модари худӣ кӯдак аст. Вақте, ки кӯдак калон шуд ва дигар ба шири сина эҳтиёҷ надошт, модар ӯро ба назди духтари фиръавн баргардонд ва духтари фиръавн ӯро ба фарзандӣ қабул кард ва ба ӯ Мӯсо ном гузошт.

Мӯсо калон шуд. Рӯзе ӯ дид, ки мисрие ғуломи исроилиро мезад. Мӯсо кӯшиш кард мардеро, ки аз ҷавми вай буд наҷот диҳад, .

Мӯсо дид, ки дар атроф касе нест, мисриро кушт ва ҷасади ӯро дар қум гӯр кард. Аммо ин ҳодиса махфи намонд.

Дар бораи ин амали Мӯсо худи фиръавн шунид. Ӯ фармон дод, ки Мӯсоро бидустан, аммо ӯ аз Миср ба биёбон гурехт. Аскарони фиръавн ӯро дар он ҷо ёфта натавонистанд.

Дар биёбон дуртар аз Миср, Мӯсо чӯпон шуд. Ӯ бо зане, ки аз он маҳал буд оиладор шуд ва онҳо соҳиби ду писар шуданд.

Мӯсо гӯсфандони хусурашро бонӣ мекард. Рӯзе буттаи сӯхтаро дид. Бутта дар оташ буд лекин намесӯхт. Мӯсо наздиктар омад, то хубтар бубинад. Вақте, ки ӯ ба буттаи сӯхтаистода наздик шуд, Худо ба ӯ гуфт: "Мӯсо, пойафзоли худро бикаш, зеро ки ту дар замини муқаддас истодаӣ".

Баъд Худо гуфт: "Ман азоби қавми Худро дидам. Ман туро назди фиръавн мефиристам, то исроилиёнро аз Миср, ки то ҳол дар ғуломӣ ҳастанд, озод кунӣ. Ман ба онҳо замини Қанъонро медиҳам, заmine ки ба Иброҳим, Исҳоқ ва Якуб ваъда додаам".

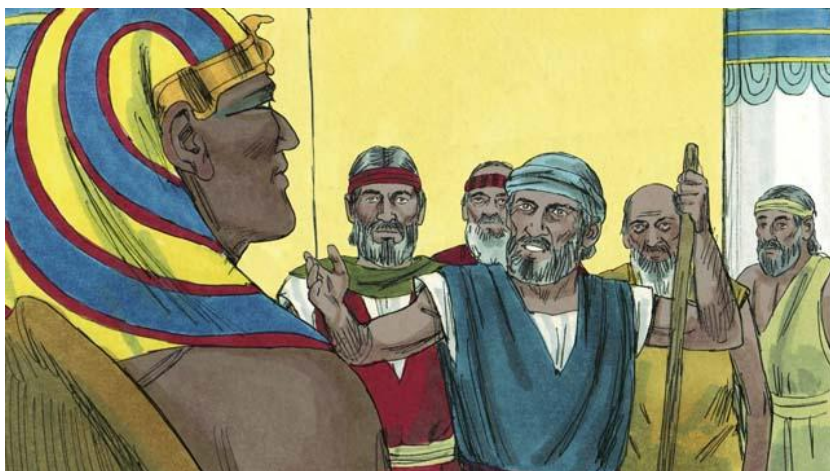
Мӯсо пурсид: «Агар одамон фаҳмиданд хоҳанд, ки Кӣ маро фиристод? Ман ба онҳо чӣ гӯям»? Худо ҷавоб дод: "МАН ОН, КИ ҲАСТАМ" Ба онҳо бигӯ: "ОНЕ КИ ҲАСТ маро назди шумо фиристод". Инчунин ба онҳо бигӯй: "Ман Яхува ҳастам Худои гузаштагонӣ шумо - Иброҳим, Исҳоқ ва Яқуб. Ин номи абадии Ман аст".

Мӯсо тарсид ва намехост ба назди Фиръавн равад, зеро гумон мекард, ки хуб гап зада наметавонад. Барои ҳамин Худо ба Мӯсо бародараш Ҳорунро ба ёрӣ фиристод.

Ин ҳикояи Китоби Муқаддас аз китоби Хуруҷ боби 1-4 гирифта шудааст

10. Дах офат

Худо Мӯсоро огоҳ кард, ки фиръавн розӣ намешавад, ки исроилиён аз Миср бираванд. Мӯсо ва Ҳорун ба назди фиръавн рафтанд ва ба ӯ гуфтанд: " Худои Исроил чунин меғӯяд: " Қавми Маро озод бикун"! Аммо фиръавн ба онҳо гӯш наандохт. Ӯ онҳоро озод накард баръакс маҷбур кард, ки вазнинтар кор кунанд.

Мӯсо ва Ҳорун якчанд маротиба ба назди фиръавн омаданд, лекин фиръавн ҳар дафъа рад мекард, ки қавмро озод кунад. Барои ҳамин Худо ба Миср даҳ офати даҳшатнокро фиристод. Худо бо ин офатҳо фиръавнро ҷазо дод ва ба ӯ ва ба тамоми Миср нишон дод, ки Ӯ аз фиръавн ва аз ҳамаи худоҳои Миср пурқудраттар аст.

Офати аввалин чунин буд. Худо оби дарёи
Нилро ба хун мубаддал кард. Лекин, фиръавн
исроилиёнро озод накард.

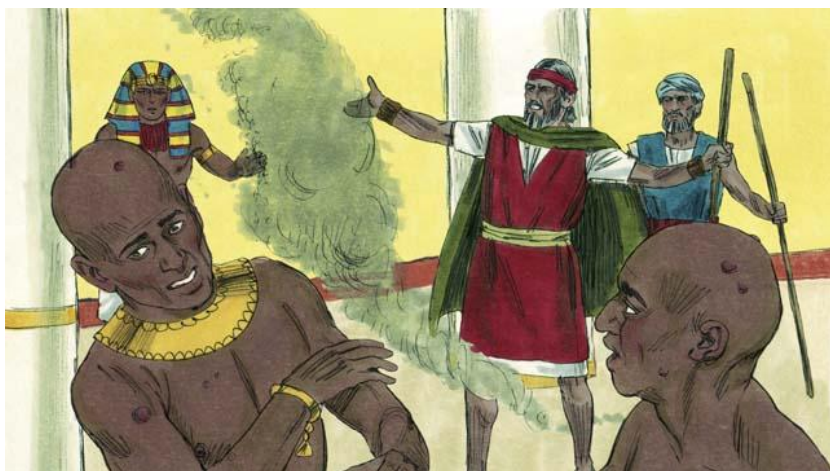
Он гоҳ Худо шумораи зиёди қурбоққаҳоро ба Миср фиристод.
Фиръавн аз Мӯсо илтимос кард, ки Мисрро аз онҳо раҳо кунад. Аммо
пас аз он, ки ҳамаи қурбоққаҳо бо дуои Мӯсо мурданд, фиръавн дил
сахт шуд ва нахост исроилиёнро аз Миср берун кунад.

Барои ҳамин, Худо Мисрро бо ҳамлаи хомӯшакҳо ҷазо дод, аммо фиръавн яқравиро идома дод. Пас Худо Мисрро бо офати пашша ҷазо дод. Фиръавн Мӯсо ва Ҳорунро фарёд карда, ба онҳо гуфт, ки агар ин балоро манъ кунанд, исроилиён метавонанд Мисрро тарк кунанд. Мӯсо дуо гуфт ва Худо пашшаҳоро аз Миср дур кард. Аммо фиръавн боз дили худро саҳт кард ва исроилиёнро озод накард.

Он гоҳ Худо ба тамоми ҳайвоноти хонагӣ, ки мисриён доштанд, бемории марговар фиристод. Ва боз фиръавн дилсаҳт шуд ва исроилиёнро озод накард.

Пас аз он Худо ба Мӯсо фармуд, ки хокистарро дар назди фиръавн ба осмон партояд. Вақте ки Мӯсо ин корро кард, дар бадани мисриён яраҳо ва захмҳои касали пӯстӣ пайдо шуданд, аммо исроилиён чунин касал нашуданд. Худо дили фиръавнро саҳт кард ва ӯ боз исроилиёнро озод накард.

Баъд Худо жола фиристод, ки қисми зиёди ҳосили мисриёнро нобуд кард ва тамоми мавҷудоти зиндае, ки дар таги ҳавои кушод буд кушт. Фиръавн Мӯсоро бо Ҳорун фарёд карда гуфт: "Ман гуноҳ кардам. Ба Худо дуо кунед, ки жола манъ шавад ва ман шуморо озод мекунам". Мӯсо дуо гуфт ва жола манъ шуд.

Аммо фиръавн бори дигар гуноҳ кард ва дилаш саҳт шуд. Ӯ
исроилиёнро озод накард.

Пас Худо малахҳоро ба Миср равон кард. Малахҳо тамоми ҳосили
боқимондаи пас аз жоларо хӯрданд.

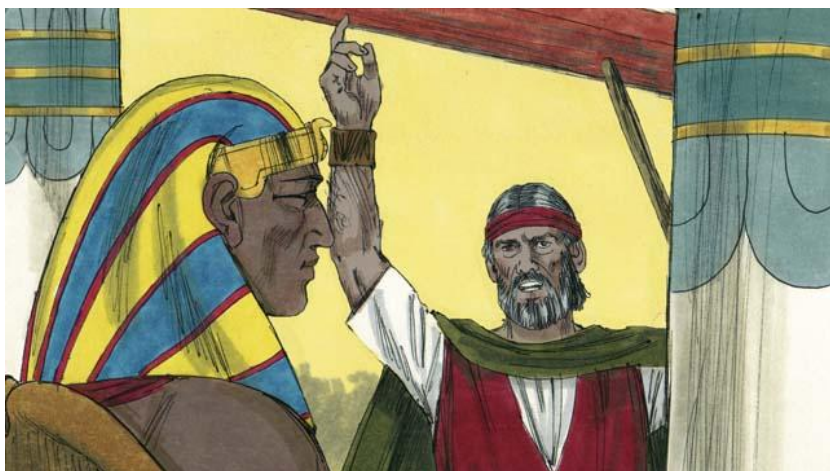
Он гоҳ Худо торикиро фиристонд, ки се рӯз давом кард. Ончунон торик буд, ки мисриён наметавонистанд аз хонаҳо бароянд. Аммо дар ҷое, ки исроилиён зиндагӣ мекарданд, рӯшноӣ буд.

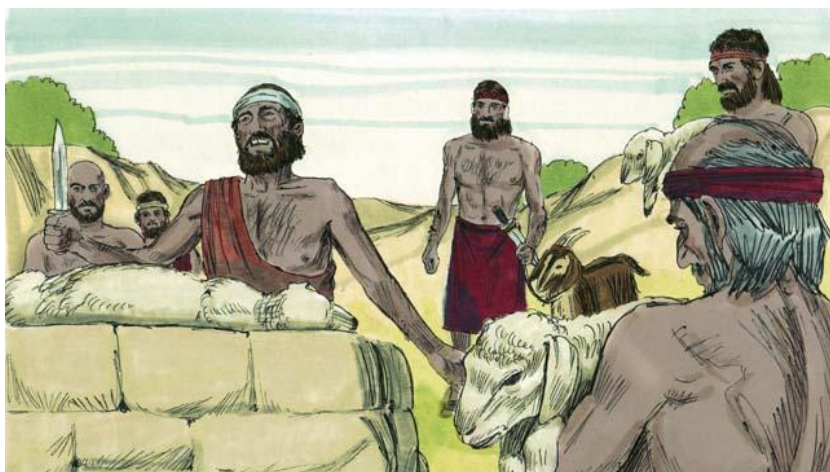
Ҳатто пас аз ин нӯҳ офат, фиръавн исроилиёнро ҷавоб додан намехост. Азбаски фиръавн ба Худо итоат кардан нахост, Худо қарор кард, ки боз як офати охиринро бифиристад. Ин офат бояд Фиръавнро маҷбур мекард, то барои раҳо кардани исроилиён розӣ шавад.

Ин ҳикояи Китоби Муқаддас аз китоби Хуруҷ боби 5-10 гирифта шудааст.

11. Фисҳ

Худо боз Мӯсо ва Ҳорунро ба назди фиръавн фиристод, то ки ба ӯ
 бигуянд, ки ӯ исроилиёнро
 озод кунад. Онҳо фиръавнро огоҳ карданд, ки
 агар ӯ исроилиёнро озод накунад, он гоҳ Худо
 ҳамаи нахустодагони мардинаро мекушад: ҳам
 аз одамон ва ҳам аз ҳайвонот. Фиръавн инро ҳам
 шунида ба Худо бовар накард ва ба ӯ гӯш наандоخت.

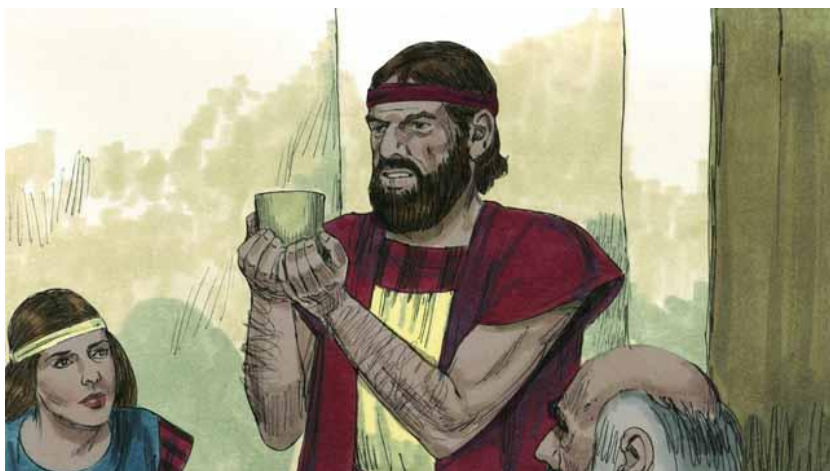
Мисриёнро ҷазои сахт интизор буд. Лекин, барои писарони
 нахустодаи исроилиён Худо роҳи наҷотро тайёр кард. Ҳар як оила
 бояд як баррачаи бе нуқсро гирифта қурбонӣ мекарданд.

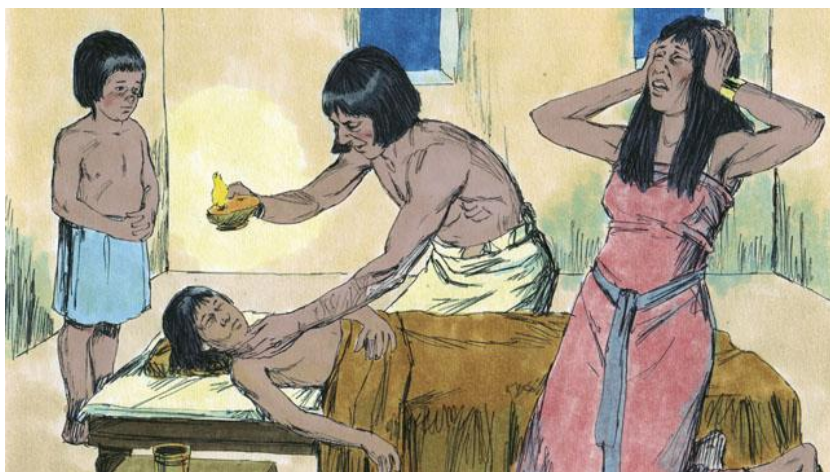
Худо ба исроилиён фармуд, ки хуни ин баррачаро гирифта, ба паҳлӯи дарҳои хонаҳояшон моланд ва гӯштро дар оташ бирён кунанд ва онро бо нони бе хамиртуруш бихӯранд. Вай инчунин ба онҳо гуфт, ки пас аз хӯрдани гӯшт ва нон омода бошанд, ки Мисрро тарк кунанд.

Исроилиён ҳама чизеро, ки Худо ба онҳо фармуда буд, иҷро карданд. Нисфи шаб Худо аз Миср гузашт кард ва ҳар як писари нахустодаро кушт.

Дар паҳлӯи дари хонаҳои ҳамаи исроилиён хун молида шуда буд ва Худо аз назди ин хонаҳо гузашт. Ҳамаи одамон, ки дар ин хонаҳо зиндагӣ мекарданд дар бехатарӣ буданд. Онҳо ба шарофати хуни баррача наҷот ёфтанд.

Фиръавн ба Худо итоат ва бовар накард, барои ҳамин Худо тамоми Мисро ҷазо дод. У ҳамаи писарони нахустодаи мисриёро кушт.

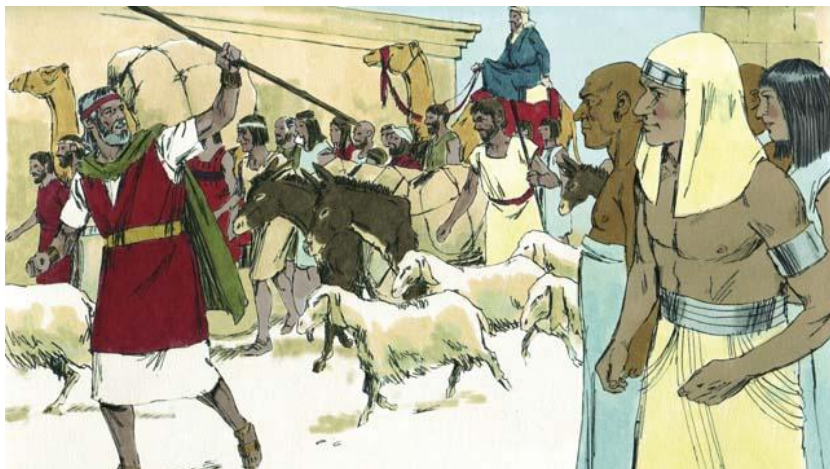
Ҳар писари нахустзодаи мисрӣ мурд; аз нахустзодаи маҳбус то нахустзодаи фиръавн. Бисёр одамон дар Миср бо ғаму андӯҳи зиёд мегиристанд.

Хамон шаб фиръавн Мӯсо ва Ҳорунро даъват намуда гуфт: "Тамоми исроилиёнро чамъ кунед ва фавран Мисрро тарк кунед"! Мисриён инчунин аз исроилиён талаб карданд, ки онҳо тезтар баромада раванд.

Ин ҳикояи Китоби Муқаддас аз китоби Хуруҷ боби 11:1-12:32 гирифта шудааст

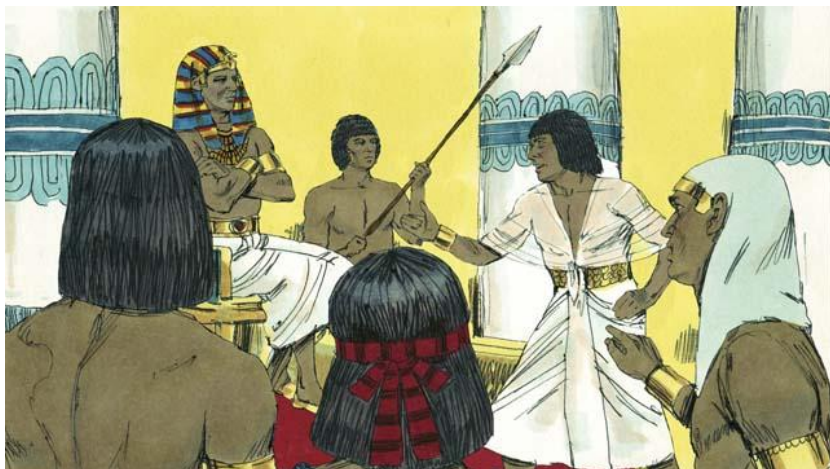
12. Хуруч

Исроилиён бо хурсандӣ аз Миср баромаданд. Онҳо дигар ғулом набуданд ва ба тарафи Замини Ваъдашудаи Худо мерафтанд. Мисриён ба исроилиён ҳар чизе, ки онҳо талаб карданд доданд, ҳатто тилло, нуқра ва дигар ҷавохирот. Баъзе одамон аз дигар халқҳо ба Худо бовар карданд ва бо исроилиён ҳамроҳ шуданд вақте, ки онҳо аз Миср мебаромаданд.

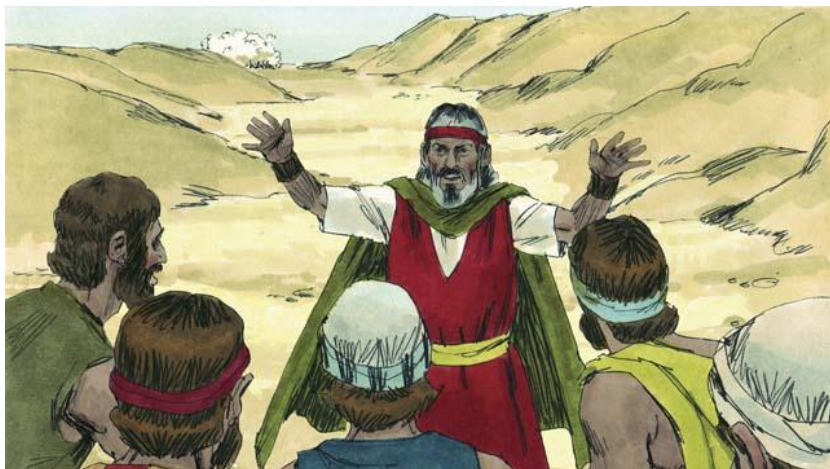
Худо ҳамеша бо онҳо буд ва онҳоро роҳнамои мекард. Онҳо бояд танҳо аз пушти Ё мерафтанд. Рӯзона Худо пеш пеши онҳо дар сутуни абр мерафт ва шабона дар сутуни оташ.

Баъди якчанд рӯз фиръавн ва халқи ӯ аз фикри худ баргаштанд. Онҳо хостанд, ки исроилиён аз нав ғулом шаванд. Барои ҳамин аз пушти исроилиён рафтанд. Инро Худо чунин кард, то ин ки ҳама бубинанд, ки ӯ Яхува аст ва ӯ аз фиръавн ва ҳамаи худоёни мисрӣ пуқуваттар аст.

Вақте ки исроилиён диданд, ки ба тарафи онҳо лашкарӣ мисрӣ меояд, онҳо фаҳмиданд ки мобайни лашкарӣ мисрӣ ва баҳри Сурх дар қапқон ғалтиданд. Онҳо хело тарсиданд ва ба Мӯсо гуфтанд: "Хуб мешуд, ки мо ғуломони мисриён мемондем, акнун дар ин биёбон мемурем"!

Мӯсо ба исроилиён ҷавоб дод: "Натарсед! Имрӯз Худо барои шумо ҷанг хоҳад кард ва шуморо наҷот хоҳад дод". Баъд аз ин Худо ба Мӯсо гуфт: "Ба мардум амр кун, ки ба Баҳри Сурх раванд!"

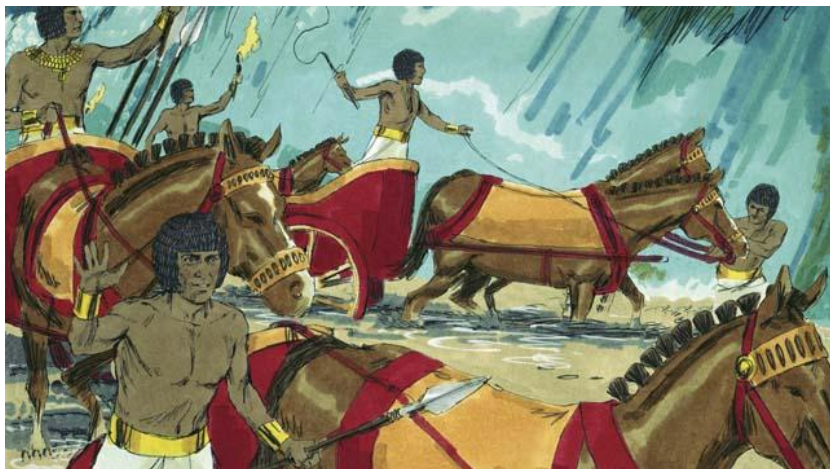
Дар он лаҳза, сутуни абр, ки исроилиёро роҳнамоӣ мекард, ҳаракат карда дар байни онҳо ва мисриён истод. Шабона ин сутун оташ мегирифт ва мисриён тамоми шаб наметавонишанд ба исроилиён наздик шаванд.

Худо ба Мӯсо фармуд, ки дасташро дар болои баҳр бардорад. Мӯсо дасташро боло кард ва Худо шамоле овард, ки оби баҳрро ба тарафи чапу рост чудо мекард, то ки роҳ дар мобайни баҳр пайдо шавад.

Исроилиён аз байни баҳр ба болои замини хушк мегузаштанд ва деворҳои об дар ду тарафи онҳо меистод.

Мисриён диданд, ки исроилиён аз онҳо мегурезанд ва қарор карданд, ки дунболагиро давом диҳанд.

Онҳо аз паси исроилиён бо роҳе, ки дар байни баҳр буд давиданд. Вале Худо мисриёнро ба воҳима андохт. Аробаҳои онҳо дар лой ғўтиданд ва онҳо фарёд заданд: "Гурехтем! Худи Худо аз тарафи исроилиён меҷангад!"

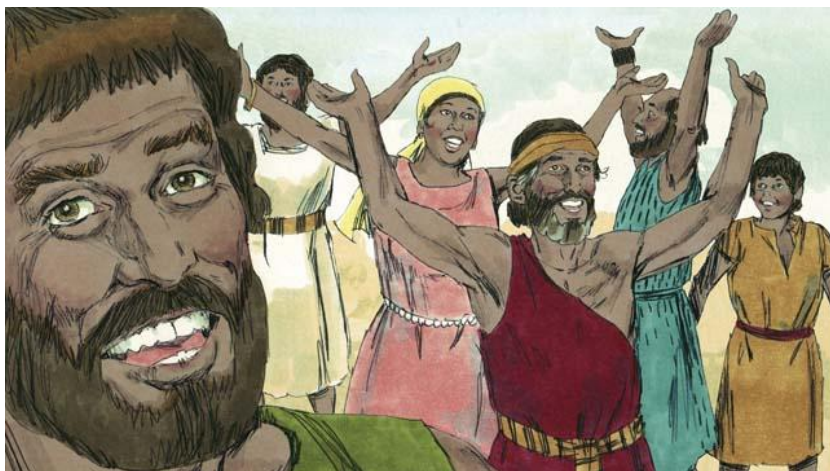
Вақте, ки ҳамаи исроилиён аз байни баҳр ба тарафи дигар гузаштанд, Худо ба Мӯсо фармон дод, ки боз дастатро ба болои об бардор. Мӯсо чунин кард ва об ба ҷои аввалаи худ баргашта, мисриёро зер кард. Ҳамаи лашкарони мисрӣ ғарқ шуданд.

Вақте ки исроилиён диданд, ки мисриён мурданд, онҳо ба Худо имон оварданд ва эътироф карданд, ки Мӯсо пайғамбари Худо мебошад.

Исроилиён бисёр хурсанд буданд, ки Худо онҳоро аз марг ва ғулумӣ наҷот дод. Акнун онҳо ба Худо итоат карданд ва метавонистанд озодона ба Ӯ хизмат кунанд! Исроилиён ҳамду сано меҳонданд, озодии навро ҷашн гирифта ва Худоро барои наҷот додани онҳо аз лашкари Миср ситоиш мекарданд.

Худо ба исроилиён фармуд, ки ҳар сол ин идро ба хотир оранд, ки чӣ тавр ба онҳо бар мисриён ғалаба дод ва онҳоро аз ғулумӣ озод кард. Ин ҷашнро иди Фисҳ номиданд. Дар ҷашни Фисҳ исроилиён барраи бенуқсро курбонӣ карда бо нони бе ҳамиртуруш пухта меҳӯрданд.

Ин ҳикояи Китоби Муқаддас аз китоби Хуруҷ боби 12:33-15:21 гирифта шудааст

13. Аҳди Худо бо Исроил

Баъд, аз он ки Худо Исроилиёнро аз мобайни дарёи Сурх гузаронд ӯ онҳоро бо биёбон ба кӯҳе ки Сино ном дошт бурд. Махсусан дар ҳамин кӯҳ Мӯсо буттаи фурузонро дида буд. Халқ хаймаҳои худро дар домани ин кӯҳ гузоштанд.

Худо ба Мӯсо ва ба тамоми халқи Исроил гуфт: "Агар шумо Маро гӯш кунед ва аҳде, ки Ман бо шумо баста истодаам нигоҳ доред, пас шумо моликияти қимматбаҳои Ман, шоҳигарии коҳинон ва халқи муқаддас барои Ман мешавед".

Худо ба Мӯсо гуфт, ки халқро барои рӯзи сеюм барои мулоқот бо Ё омода ва пок созад. Халқ ба ин вохӯрӣ ду рӯз омодагӣ диданд. Дар рӯзи сеюм, Худо ба болои кӯҳи Сино омад. Омадани Ё бо раъду барқ, дуд ва овози баланд карнайҳо ҳамроҳӣ мекард. Худо Мӯсоро даъват кард ва Мӯсо ба кӯҳ баромад.

Дар кӯҳи Сино Худо бо халқ аҳд баст ва ба онҳо Даҳ Аҳкомро дод. Ё гуфт: «Ман Худованд Худои ту ҳастам. Ман шуморо аз ғуломии Миср наҷот додам, худоёни дигарро парастииш накунад».

"Бутҳоро насозед ва онҳоро парастииш накунад, зеро ки ман, Худованд, бояд Худои ягонаи шумо бошам. Номи Маро беҳурматона ба забон наоред. Дар хотир доред, ки рӯзи шанбе - рӯзи муқаддас аст. Яъне, тамоми қорҳои худро дар давоми шаш рӯз анҷом диҳед ва рӯзи ҳафтум, шанбе, истироҳат кунед ва дар бораи Ман мулоҳиза кунед".

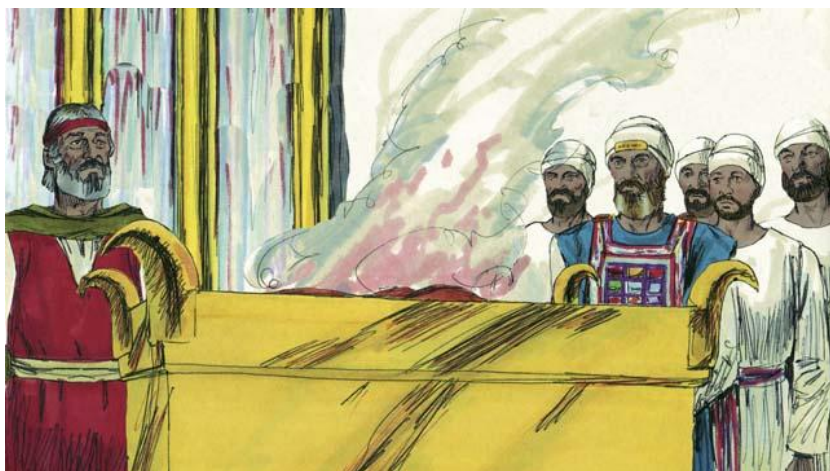
"Падар ва модари худро эҳтиром кунед. Накушед. Зино накунад. Дуздӣ накунад. Дурӯғ нагуяд. Зани каси дигарро орзу накунад, хонаи дигар қасро ё чизеро, ки ба дигарон тааллуқ дорад нахоҳед".

Ҳамаи халқ розӣ шуд, ки аҳкомҳое, ки Худо ба онҳо додааст, иҷро кунанд. Ҳама розӣ шуданд, ки аз они Худои ягона бошанд ва танҳо Ӯро ибодат кунанд.

Худо инчунин ба исроилиён фармуд, ки хаймаи бузург - Хаймаи Чамъомадро созанд. Худо ба онҳо муфассал фаҳмонд, ки чӣ тавр онро бояд сохт ва дар он чӣ гузоштан лозим аст. Худо ба онҳо гуфт, ки пардаи калоне созанд, ки хаймаро ба ду ҳучра тақсим кунад. Худо гуфт, ки ба ҳучраи паси парда омада, дар он мемонад. Танҳо саркоҳин ба ин ҳучра иҷозат дошт дарояд.

Худо барои Худ Ҳорун, бародари Мӯсо ва наслҳои ӯро коҳин интихоб кард. Халқ бояд қурбонгоҳе дар назди Хаймаи Чамъомад месохт. Ҳар шахсе, ки қонунҳои Худоро вайрон мекард, бояд ба назди ин қурбонгоҳ ҳайвонеро биёрад. Ба коҳин лозим буд, ки ҳайвонро бикишад ва онро дар қурбонгоҳ ҳамчун қурбонӣ барои Худо сӯзонад. Худо гуфт, ки хуни ин ҳайвон гуноҳи инсонро мепӯшонад ва аз ин рӯ ӯ ин гуноҳро нахоҳад دید. Тавассути қурбонӣ одам дар назди Худо пок мегардад.

Худо ба одамон бисёр қонуну қоидаҳои рафторро дод. Худо ваъда дод, ки агар одамон ба қонунҳои ӯ итоат кунанд, онҳоро баракат дода муҳофизат мекунад. Ва агар онҳо ин қонунҳоро риоя накунад, пас Худо ваъда дод, ки онҳоро ҷазо медиҳад. Худо ба ду лавҳаи сангин Даҳ Аҳкомро навишт ва ба Мӯсо фармуд, ки ба кӯҳи Сино баромада онҳоро бигирад.

Мӯсо чанд рӯз дар кӯхи Сино буд ва бо Худо сӯҳбат мекард. Мардум аз интизории бозгашти ӯ монда шуданд. Онҳо ба Ҳорун тилло оварда, аз ӯ хоҳиш карданд, ки барои онҳо барои сачда кардан ба ҷои Худо бут созад. Ҳамин тавр онҳо гуноҳи даҳшатнок бар зидди Худо карданд.

Ҳорун бутҳои тиллоиро дар шакли ғӯсола сохт. Мардум бо як ҳаяҷон ба бут парастии кардан ва қурбонӣ оварданиро сар карданд. Худо барои ин гуноҳ аз онҳо хеле хашмгин шуд. Ӯ ба Мӯсо гуфт, ки меҳодад онҳоро нест кунад. Аммо Мӯсо ба Худо дуо кард, ки онҳоро накушад. Худо дуои ӯро шунид ва мардумро набуд накард.

Вақте ки Мӯсо аз кӯҳи Сино фаромад, дар дасташ ду лавҳа буд, ки Худо бар онҳо Даҳ Аҳкомро навишта буд. Мӯсо бутро дида, чунон хашмгин шуд, ки лавҳаҳоро пора пора кард.

Сипас Мӯсо бутро сӯзонд ва хокистар кард. Ў хокистарро ба об партофт ва маҷбур кард, ки халқ обро нӯшад. Худо ба халқ фалокат равон кард, аксариято онҳо мурданд.

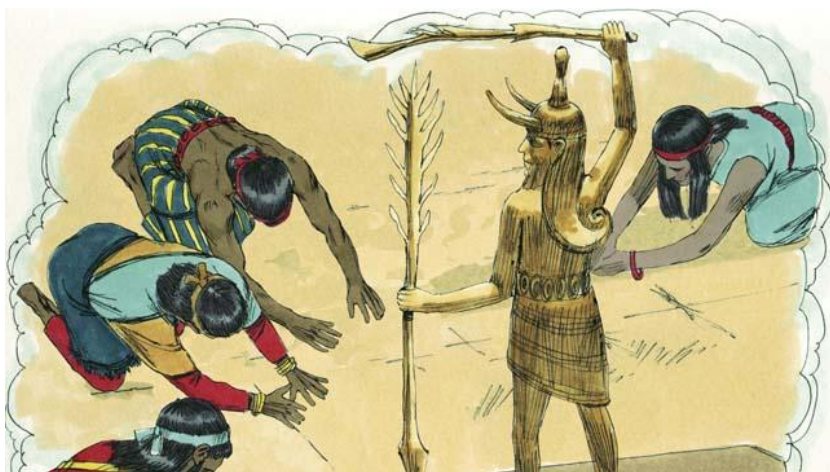
Худо ба Мӯсо фармуд, ки ба ҷои лавҳаҳои пора кардааш, барои Даҳ Аҳком лавҳаҳои нави сангӣ созад. Мӯсо чунин кард. Вай боз ба болои кӯҳ баромада дуо кард, ки Худо халқро бубахшад. Худо Мӯсоро шунид, исроилиёнро бахшид ва Даҳ Аҳкомро дар лавҳаҳои нав навишт. Мӯсо бо ин лавҳаҳо аз кӯҳ баргашт. Баъд аз ин Худо исроилиёнро аз кӯҳи Сино ба Замини ваъдашуда бурд.

Ин ҳикояи Китоби Муқаддас аз китоби Хуруҷ боби 19-34 ғирифта шудааст

14. Саргардонӣ дар биёбон

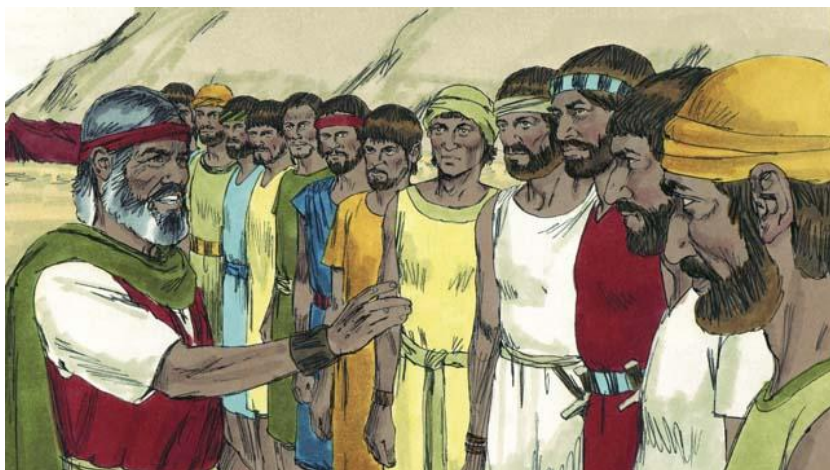
Вақте ки Худо ба исроилиён ҳама қонунҳоро дод, ки онҳо бояд дар як аҳд бо Ё иҷро мекарданд, Ё онҳоро аз кӯҳи Сино дур кард. Худо пешопеши халқ дар сутуни абр мерафт ва халқ аз паси Ё мерафтанд. Ё меҳост онҳоро ба Замини Ваъдашуда, ки Қанъон ном дошт биёрад.

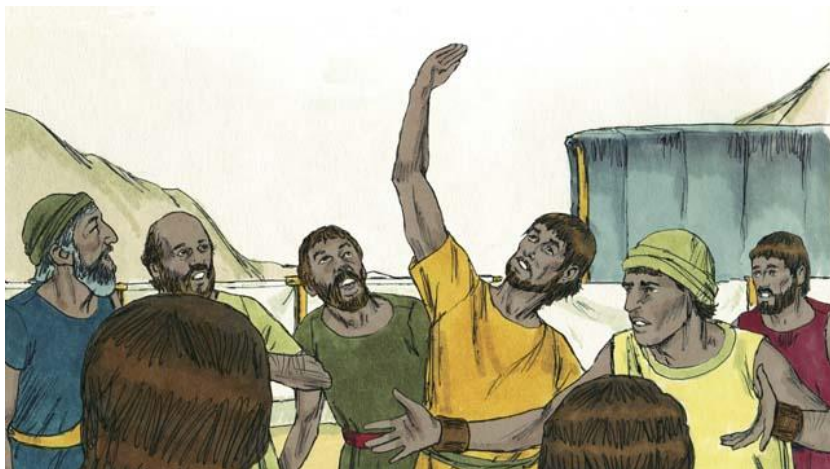
Худо ба Иброҳим, Исҳоқ ва Якуб ваъда дод, ки Замини Ваъдашударо ба наслҳои онҳо хоҳад дод, аммо дар он вақт қавмҳои гуногун дар он ҷо зиндагӣ мекарданд. Онҳоро қанъониён меномиданд. Қанъониён ба Худо сачда намекарданд ва ба Ё итоат намекарданд. Онҳо худоёни бардурӯғро парастид мекарданд ва қорҳои бадро зиёд мекарданд.

Худо ба исроилиён гуфт: «Вақте ки шумо ба Замини ваъдашуда медароед, шумо бояд ҳамаи қанъониёнро нест кунед. Бо онҳо иттифоқ нашавед ва бо онҳо никоҳ нақунед. Шумо бояд ҳамаи бутҳои онҳоро несту нобуд кунед. Агар шумо мувофиқи гуфти Ман амал нақунед, пас на ба Ман, балки ба бутҳои онҳо сачда хоҳед кард».

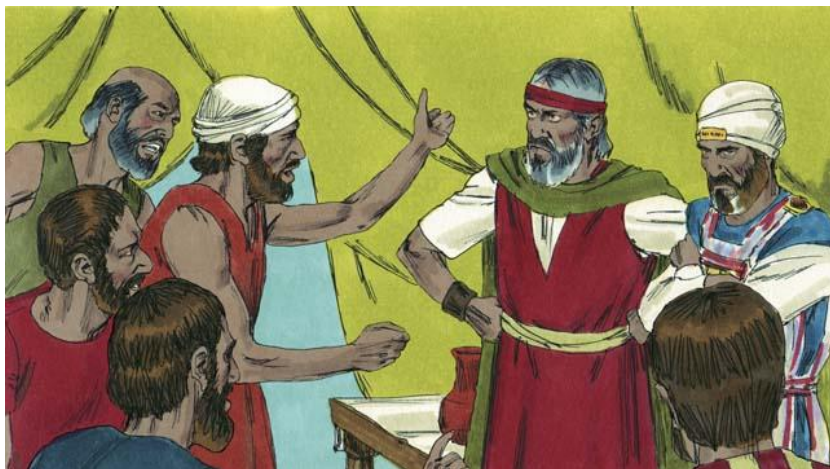
Вақте ки исроилиён ба сарҳади Қанъон наздик шуданд, Мӯсо дувоздаҳ мардро интиҳоб кард, ки аз ҳар як хонадони Исроил буд. Вай ин одамонро барои аз назар гузаронидани замин фиристод, то ки он чи тавр аст. Онҳо бояд дар бораи қанъониён маълумот мегирифтанд, то бифаҳманд, ки онҳо пурқувват ҳастанд ё заиф.

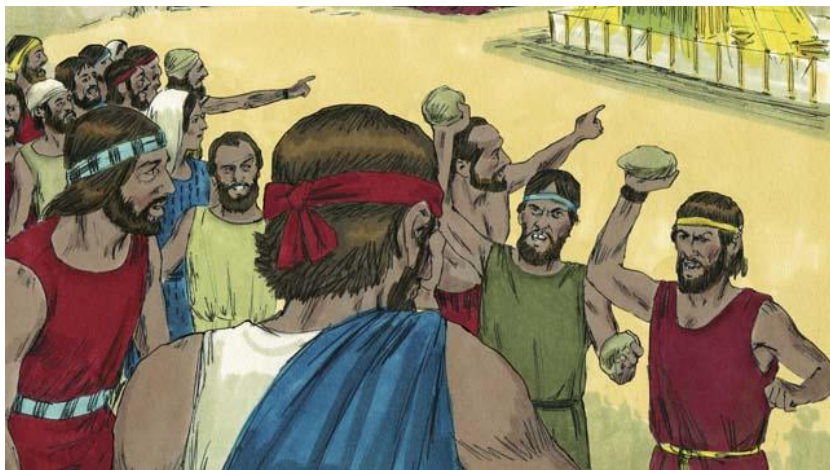
Дувоздаҳ мард чил рӯз дар атрофи Қанъон гаштанд ва баъд баргаштанд. Ҳама ба мардум гуфтанд: "Замин хеле хуб аст ва ҳосили фаровон медиҳад"! Аммо даҳ нафари онҳо тасдиқ мекарданд: "Шаҳрҳои он ҷо хеле мустаҳкам ва одамон хело азимчуссаанд! Агар мо ба онҳо ҳамла кунем, онҳо бешубҳа моро мекушанд"!

Ду ҷосусӣ дигар, Колеб ва Ехушаъ ибни Нун, гуфтанд: "Дуруст аст, ки мардуми Қанъон қоматбаланд ва пурқувватанд, аммо мо метавонем онҳоро мағлуб кунем! Худо барои мо ҷанг хоҳад кард"!

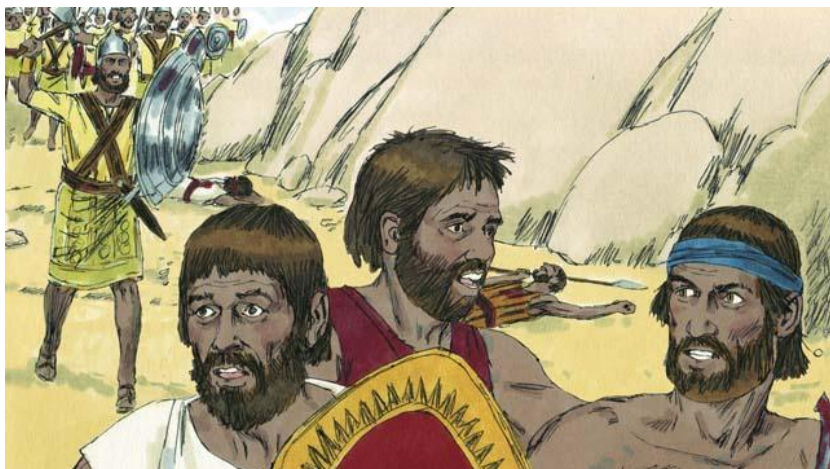
Аммо мардум ба Колеб ва Ҳушаъ ибни Нун гӯш надоданд. Мардум аз Мӯсо ва Ҳорун хашмгин шуда, гуфтанд: "Чаро моро ба ин макони даҳшатбор овардед? Беҳтар мебуд, агар мо дар Миср мемондем. Агар мо ба ин сарзамин ворид шавем, дар ҷанг набуд хоҳем шуд ва занону фарзандони мо ғуломи қанъониён хоҳанд шуд". Мардум мехостанд як роҳбари наvero интиҳоб кунанд, ки онҳоро ба Миср баргардонад.

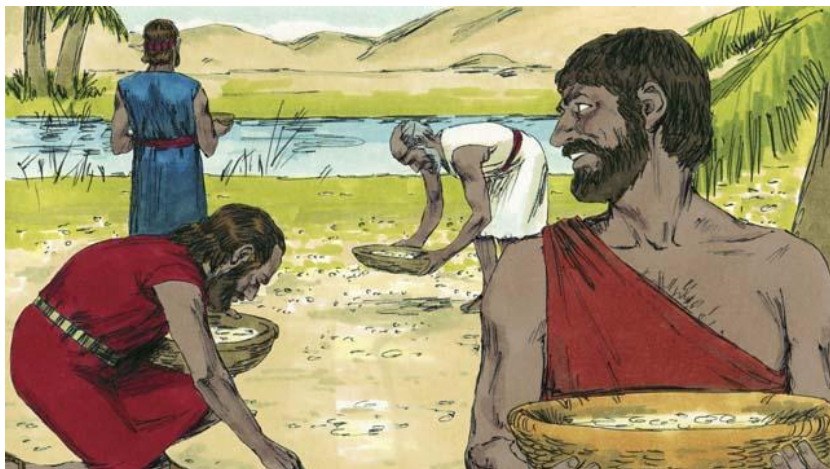
Худо шунид, ки халқ чи мегӯяд саҳт ба ғазаб омад. Вай ба хаймаи ҷамъомад омада гуфт: "Азбаски шумо бар зидди ман бархестед, тамоми мардум дар биёбон саргардон хоҳанд шуд. Ҳамаи одамони аз бистсола боло дар ин ҷо мемиранд ва ҳеҷ гоҳ ба замин, ки ба шумо медиҳам дохил намешаванд. Танҳо Ҳушаъ ибни Нун ва Колеб ба он дохил мешаванд".

Вақте, ки одамон ин суханони Худоро шуниданд, пушаймон шуданд, ки гуноҳ карданд. Онҳо қарор карданд, ки ба муқобили сокинони Қанъон ҷанг кунанд. Мӯсо онҳоро огоҳ кард, ки ба ҷанг ба Қанъон нараванд, чунки Худо бо онҳо нахоҳанд рафт, аммо онҳо Мӯсоро ғӯш надоданд.

Худо бо исроилиён ба ин ҷанг нарафт ва аз ин рӯ қанъониён онҳоро мағлуб карда, бисёре аз онҳоро куштанд. Сипас исроилиён аз Қанъон дур шуданд. Баъд аз ин, онҳо чил сол дар биёбон саргардон шуданд.

Дар давоми ин чил соли, ки онҳо дар биёбон роҳ мерафтанд, Худо ба онҳо ғамхорӣ мекард. Ё ба онҳо нонро аз осмон дод, ки "шакарак (манн)" ном дорад. Дар ин муддат Худо либос ва пойафзоли онҳоро нигоҳ дошт ва онҳо фарсуда нашуданд.

Худо ба таври мӯъҷизавӣ ба онҳо аз санг об дод. Аммо бо вучуди ҳамаи ин халқи Исроил аз Худо ва Мӯсо шиква ва шикоят мекарданд. Худо ҳанӯз ҳам ба ваъдаҳои худ содиқ буд. Ё бо насли Иброҳим, Исҳоқ ва Яъқуб мувофиқи ваъдааш муносибат кард.

Як рӯз халқ бе об монд. Худо ба Мӯсо гуфт: "Ба ин санг бигӯй об диҳад ва об аз он ҷорӣ хоҳад шуд". Аммо Мӯсо дар пеши тамоми халқ ба гапи Худо итоат накард. Ӯ ба санг нагуфт, ки об диҳад, балки бо асо ду бор зад. Аз санг об ҷорӣ шуд ва ҳама нӯшиданд, аммо Худо аз Мӯсо хашмгин шуд ва гуфт: "Азбаски чунин рафтор кардӣ, ба Замини ваъдашуда нахоҳӣ даромад!"

Пас аз чил соли саргардонӣ дар биёбон, ҳамаи онҳое, ки бар зидди Худо исён бардоштанд, мурданд. Сипас Худо боз мардумро ба марзи Замини ваъдашуда бурд. Мӯсо пир шуда буд ва Худо Ғушаъ ибни Нунро роҳбари халқ интихоб кард. Худо ба Мӯсо ваъда дод, ки рӯзе ба халқ пайғамбари дигаре мисли Мӯсо мефиристад.

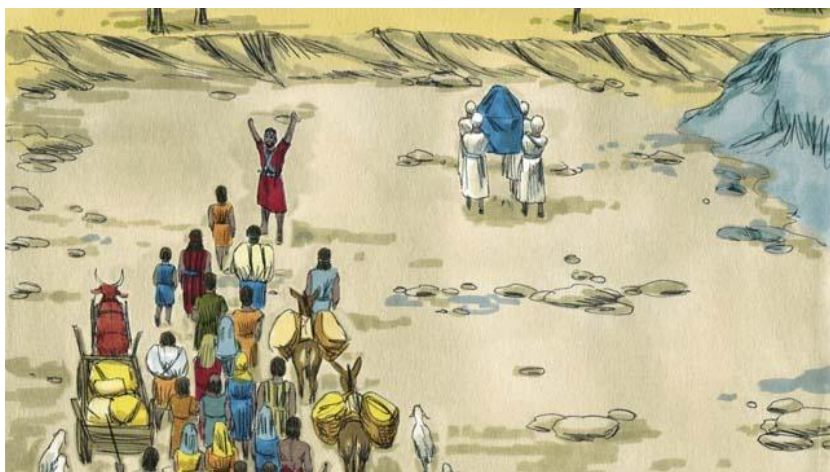
Худо ба Мӯсо фармуд, ки ба қўллаи кўҳ барояд то Замини ваъдашударо бубинад. Мӯсо Замини ваъдашударо дид, аммо Худо нагузошт, ки ба он дохил шавад. Пас аз он Мӯсо мурд, ва халқи - Исроил сӣ рӯз мотам гирифтанд. Еҳушаъ ибни Нун раҳбари нави онҳо шуд. Ў мардумро хуб раҳбарӣ мекард, зеро ба Худо имон дошт ва ба Ў итоат мекард.

Ин ҳикояи Китоби Муқаддас аз китоби Хуруҷ боби 16-17: Ададҳо 10-14: 20: 27: Такрори Шариат 34 гирифта шудааст

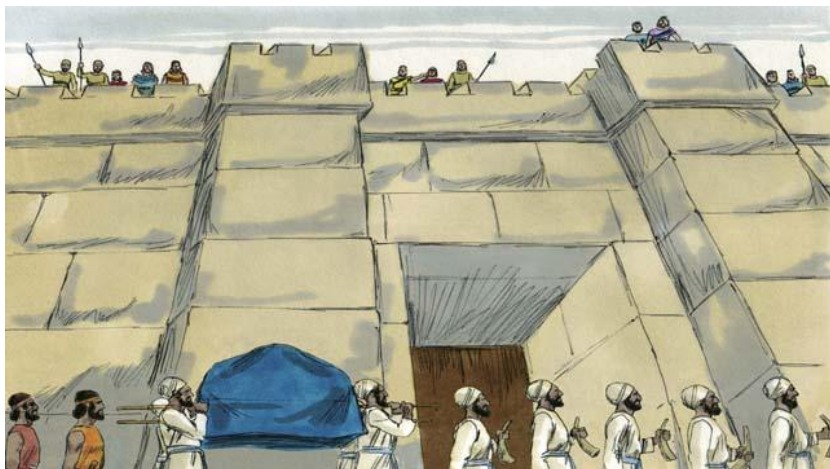
15. Замини Ваъдашуда

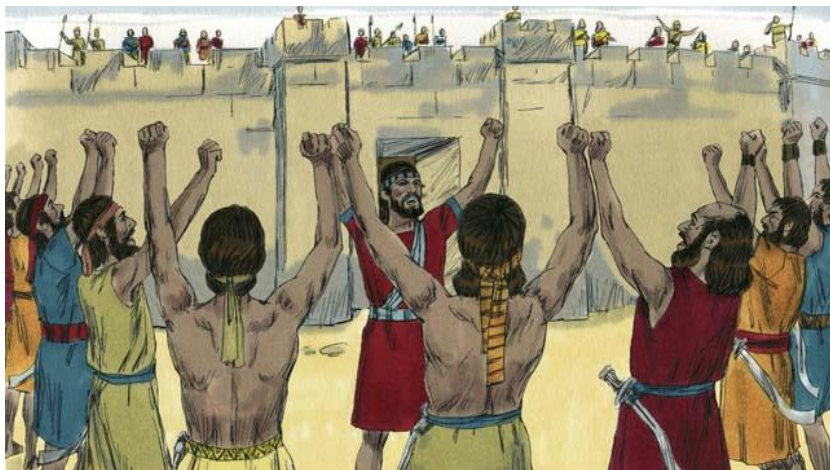
Инак вақте расид, ки исроилиён ба Замини Ваъдашудаи Худо - Қанъон ворид шаванд. Дар он сарзамин шаҳре буд, ки Ерихӯ ном дошт. Онро деворҳои мустаҳкам муҳофизат мекард. Ехушаъ ибни Нун ду ҷосусро ба Ерихӯ фиристод. Дар он шаҳр фоҳишае бо номи Раҳоб буд. Вай ҷосусонро дар хонаи худ пинҳон кард ва баъдтар ба онҳо кӯмак кард, ки аз шаҳр фирор кунанд. Вай ин корро аз он сабаб кард, ки ба қудрати Худои исроилиён бовар дошт. Ҷосусон ваъда доданд, ки вақте исроилиён Ерихуро нест карданд, Раҳоб ва оилаи ӯро муҳофизат хоҳанд кард.

Барои дохил шудан ба Замини Ваъдашуда, исроилиён маҷбур буданд аз дарёи Ёрдун гузаранд. Худо ба Ехушаъ ибни Нун гуфт: "Бигзор аввал коҳинон равад". Ҳамин ки коҳинон ба дарёи Ёрдун даромаданд, об ҷорӣ нашуд ва исроилиён тавонистанд ба соҳили дигар ба хушкӣ гузаранд.

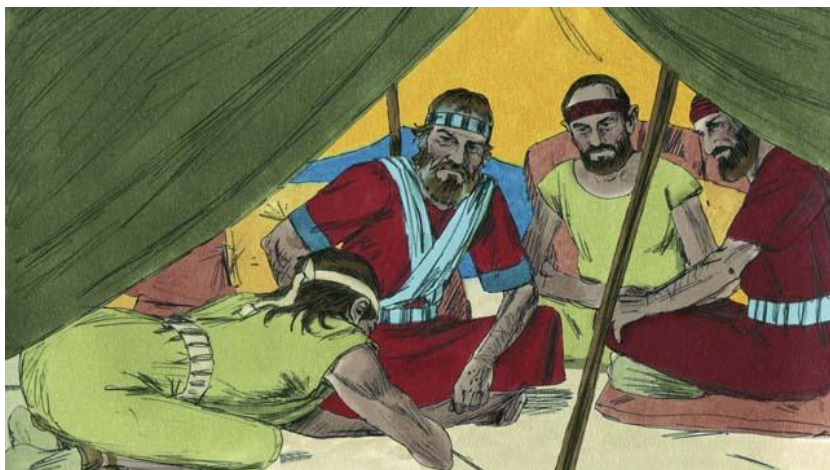
Пас аз он ки одамон аз дарёи Ёрдун гузаштанд, Худо ба Ехушаъ, ибни Нун гуфт, ки барои ҳамла ба шаҳри пурқудрати Ерихӯ омода шавад. Худо ба Ехушаъ ибни Нун фармуд, ки рӯзе як маротиба дар давоми шаш рӯз шаҳрро давр занад. Коҳинон ва лашкарон ба амри Худо итоат карданд.

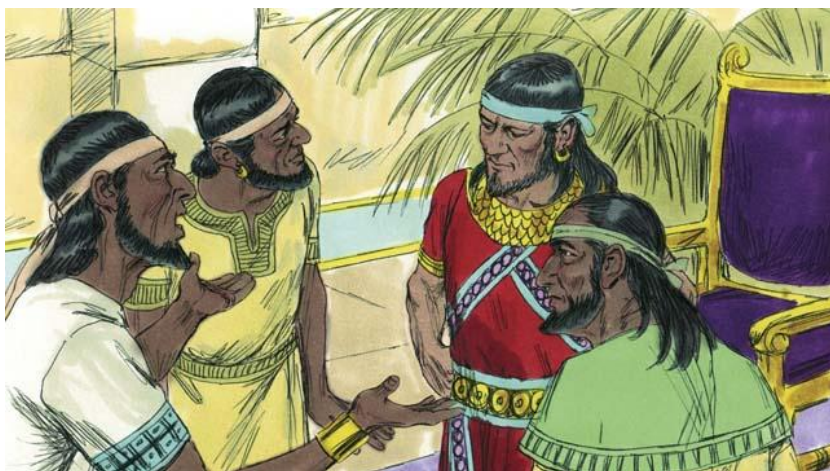
Худо инчунин гуфт, ки дар рӯзи ҳафтум исроилиён бояд шаҳрро ҳафт маротиба давр зананд. Пас аз он, коҳинон бояд карнай навохта ва мардум баланд дод зананд. Он гоҳ деворҳои Ерихӯ фуру хоҳанд рехт ва онҳо шаҳрро ишғол хоҳанд кард. Исроилиён маҳз ҳамин тавр карданд.

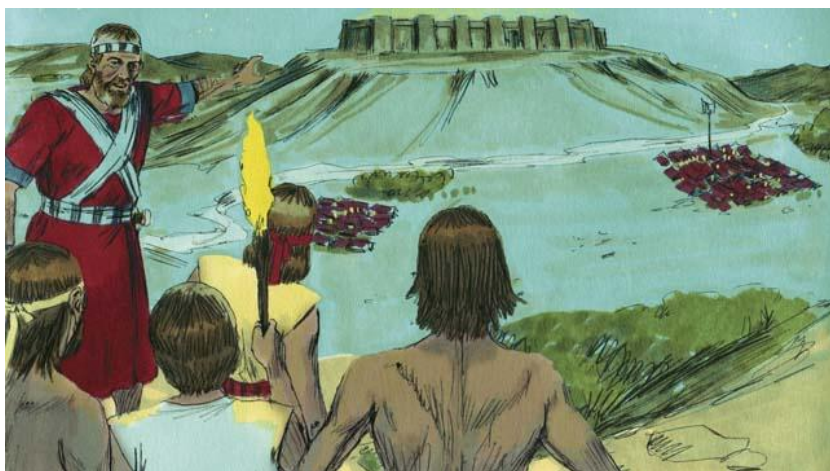
Ҳамин ки онҳо фармонро ба ҷо оварданд, деворҳои Ерихӯ фуру рехтанд! Исроилиён ҳамашахсонеро, ки Худо ба онҳо гуфта буд, несту нобуд карданд. Онҳо танҳо ба Раҳоб ва оилаи ӯ, ки баъдтар қисми халқи Исроил шуда буданд, раҳм карданд. Бо шунидани он, ки исроилиён Ерихоро нест карданд, сокинони боқимондаи Қанъон метарсиданд, ки онҳо низ ба онҳо ҳамла хоҳанд кард.

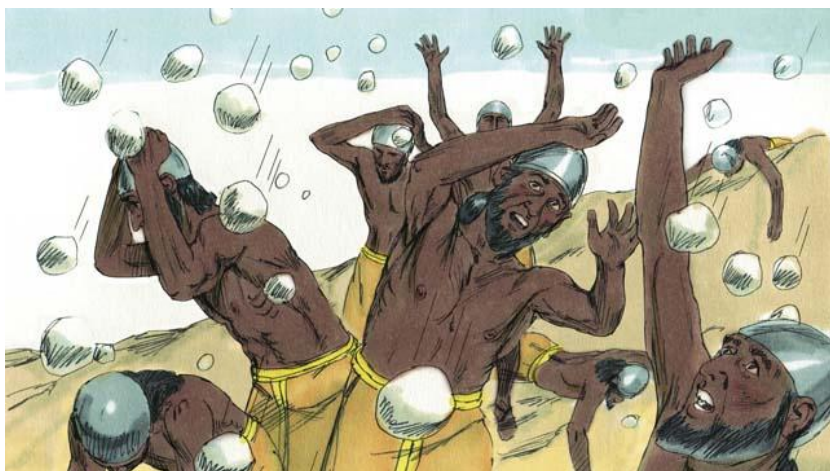
Худо ба исроилиён амр дод, ки бо ягон халқ дар Қанъон иттифоқ нашаванд. Аммо як қabila дар Қанъон Ехушаъ ибни Нунро фиреб дод. Инҳо ҷибъуниён буданд. Онҳо гуфтанд, ки онҳо аз Қанъон дур зиндагӣ мекунанд ва аз Ехушаъ ибни Нун хоҳиш карданд, ки бо онҳо иттифоқ шавад. Ехушаъ ибни Нун ва дигар пешвоёни Исроил бо ҷибъуниён иттифоқ бастанд ва аз Худо напурсиданд, ки оё ин кори дуруст аст.

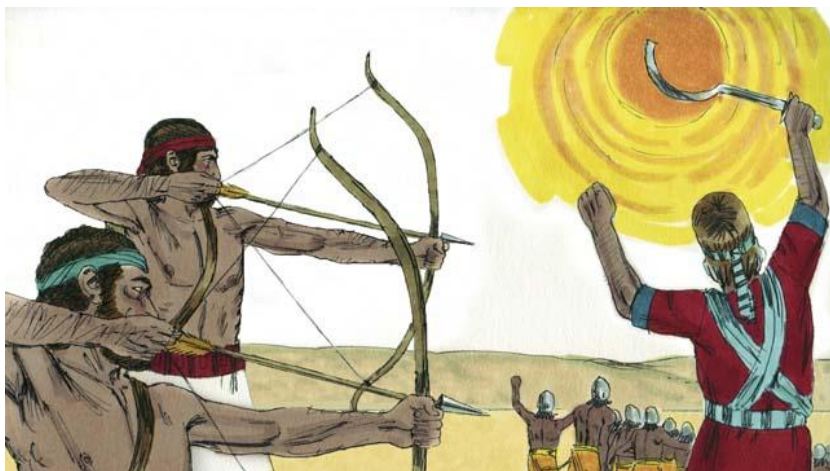
Пас аз се рӯз, исроилиён фаҳмиданд, ки чибъуниён воқеан дар Қанъон зиндагӣ мекунанд. Онҳо аз чибъуниён барои фиреб додани онҳо хашмгин шуданд. Ва ҳол он исроилиён аҳдномаи сулҳро, ки бо онҳо баста буданд, риоя карданд, зеро ба онҳо дар назди Худо ваъда дода буданд. Пас аз муддате, подшоҳони амӯриён, аз як халқи дигари Қанъон, шуниданд, ки чибъуниён бо исроилиён иттифоқ шудаанд. Ин подшоҳон қувваҳои худро муттаҳид карданд ва ҳама якҷоя ба Чибъун ҳамла карданд. Сипас чибъуниён ба Ехуша ибни Нун муроҷиат карданд, то ки вай ёрӣ диҳад.

Ехушаъ ибни Нун лашкарҳои исроилиро ҷамъ кард. Онҳо шаби дароз ба тарафи чибъуниён рафтанд. Саҳари барвақт онҳо лашкарҳои амориёнро ногаҳон дастگیر карда ба онҳо ҳамла карданд.

Ҳамон рӯз Худо аз тарафи Исроил ҷангид. Ӯ дар байни амориён бесаранҷомӣ овард ва жолаи азиме фиристод, ки бисёре аз онҳоро кушт.

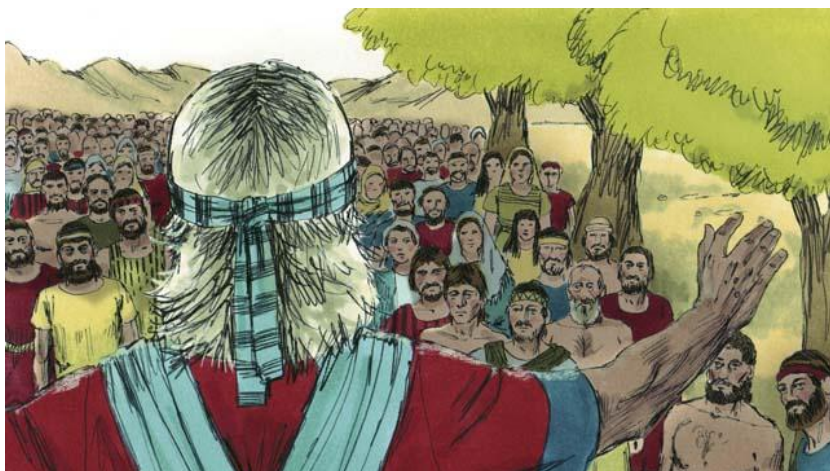
Илова бар ин Худо офтобро дар осмон боздошт, то ки Исроил вақти кофӣ дошта бошад, то амориёнро пурра мағлуб кунад. Дар он рӯз Худо барои Исроил ғалабаи бузург ба даст овард.

Пас аз он ки Худо ин лашкаронро шикаст дод, бисёр халқҳои дигари канъонӣ барои ҳамла ба Исроил ҷамъ шуданд. Вале исроилиён бо сардории Ехушаъ ибни Нун ба онҳо ҳамла карда, онҳоро несту нобуд карданд.

Пас аз ин мубориза, Худо ба ҳар насли Исроил қисми худро аз Замини ваъдашуда дод ва ба Исроил сулҳро дар тамоми сарҳадҳояш дод.

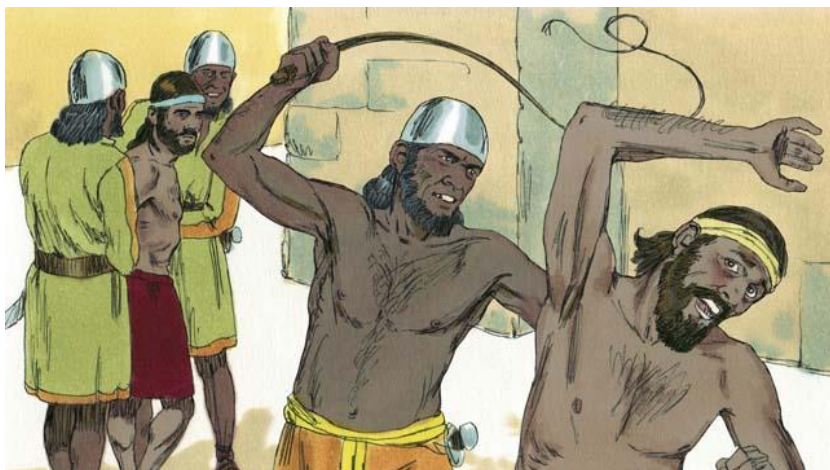
Вақте ки Ехушаъ ибни Нун пир шуд, тамоми халқи Исроилро ҷамъ кард. Ё ба исроилиён хотиррасон кард, ки онҳо ваъда дода буданд, ки аҳди Худоро, ки бо онҳо дар кӯҳи Сино баста буд иҷро хоҳанд кард. Халқ ваъда дод, ки ба Худо содиқ мемонад ва аҳди Ёро итоат мекунад.

Ин ҳикояи Китоби Муқаддас аз китоби Ехушаъ ибни Нун бобҳои 1-24 гирифта шудааст

16. Доварон

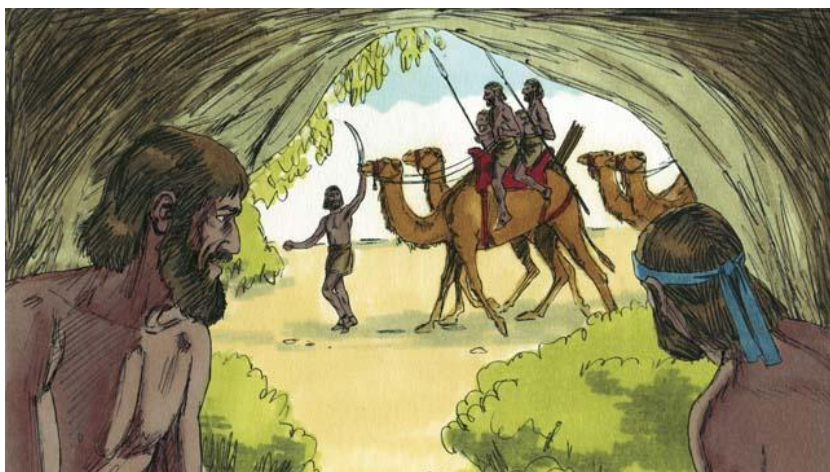
Пас аз марги Ехушаъ ибни Нун, исроилиён итоати Худоро бас карданд ва қонунҳои Худоро риоя накарданд. Исроилиён халқҳои боқимондари аз Қанъон пеш накарданд ва ба ҷои Яхува, Худои ҳақиқӣ, ба худоёни қанъонӣ ибодат кардандро сар карданд. Исроилиён подшоҳ надоштанд ва аз ин рӯ ҳар кас он чизеро, ки барои худ дуруст меҳисобид, мекард.

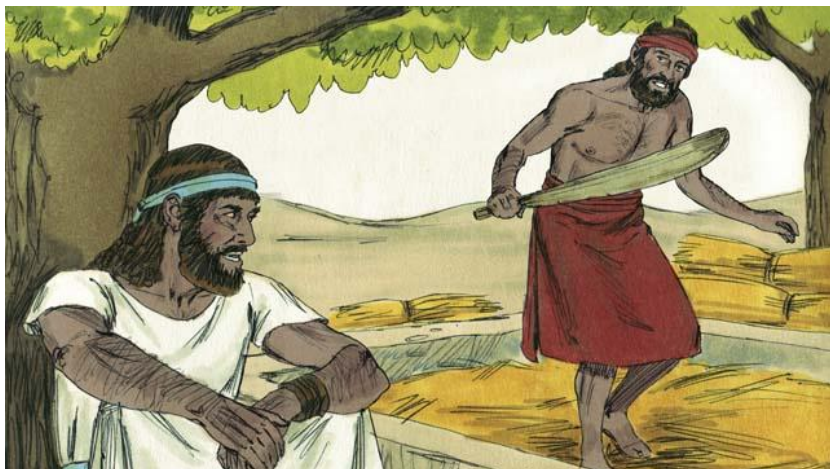
Вақте ки исроилиён якчанд сол ба Худо итоат накарданд, ӯ онҳоро ҷазо дод ва онҳоро ба душманони худ, халқҳои ҳамсоя супурд. Душманон исроилиёнро мағлуб карданд, моликияти онҳоро ғорат ва хароб карданд ва бисёре аз онҳоро куштанд. Ниҳоят, пас аз солҳои зулм исроилиён тавба карданд ва аз Худо хоҳиш карданд, ки онҳоро аз душманонашон озод кунад. Ин борҳо тақрор шуда буд.

Ҳар дафъае ки исроилиён тавба мекарданд, Худо онҳоро наҷот меод. Ё ба онҳо довар дод, ки ба душманони онҳо муқобилат мекард ва мардумро озод мекард. Сипас дар кишвар сулҳ ҳукмфармо шуд ва довар ба мардум одилона ҳукмронӣ кард. Худо барои кӯмак ба исроилиён бисёр доварони гуногунро фиристод. Яке аз ин доваронро Худо пас аз он фиристод, ки ба мидёниён ба миллати ҳамсоя душманӣ карда, исроилиёнро мағлуб кард.

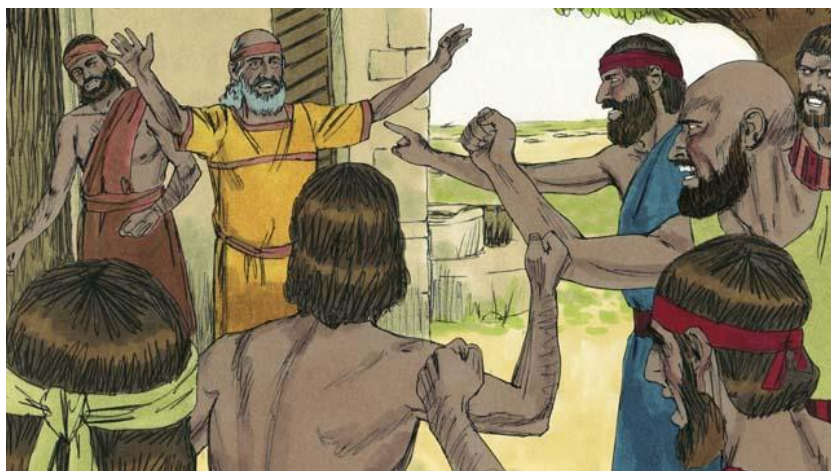
Дар давоми ҳафт сол, мидёниён тамоми ҳосилро аз исроилиён гирифтанд. Исроилиён бо тарси доимӣ зиндагӣ мекарданд ва дар ғорҳо пинҳон мешуданд то мардуми Мидён онҳоро наёбанд. Ниҳоят, онҳо ба Худо рӯй оварданд ва ба Ё барои наҷот дуо гуфтанро сар карданд.

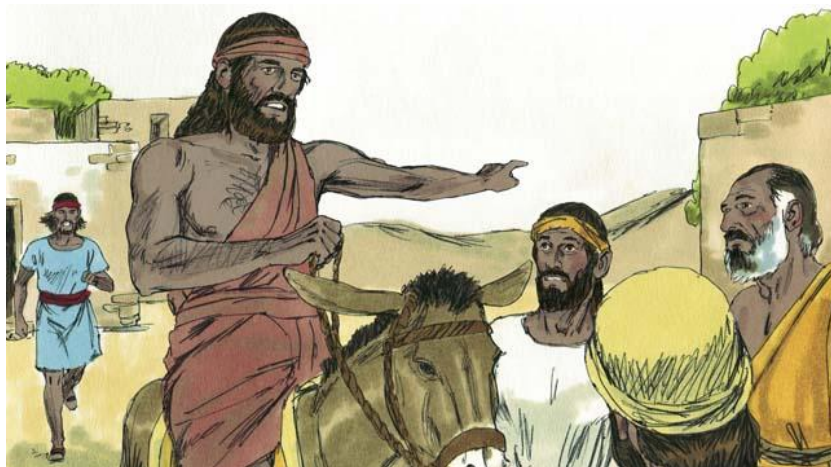
Дар он вақт исроилие буд, ки Чидъун ном дошт. Боре вақте, ки ӯ аз мидёниён пинҳон шуда, пинҳонӣ гандумро мекӯфт, фариштае аз ҷониби Худованд назди ӯ омада гуфт: "Чанговари тавоно, Худо бо туст! Бирав ва Исроилро аз мидёниён наҷот деҳ".

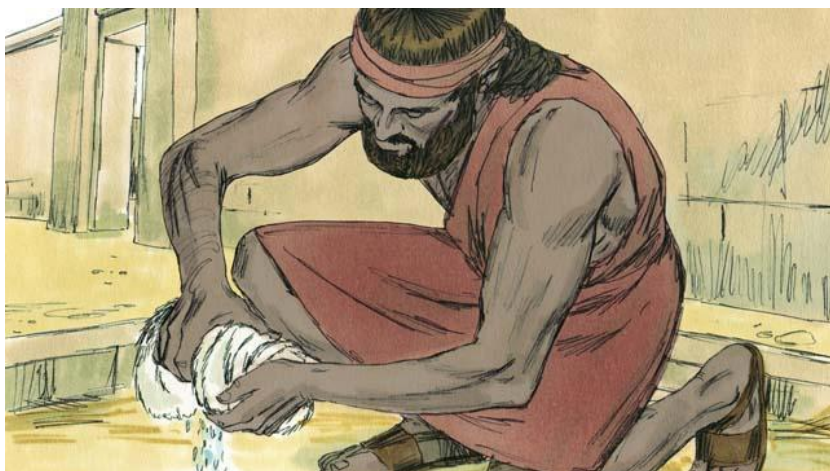
Падари Чидъун қурбонгоҳ дошт, ки ба бут бахшида шуда буд. Худо ба Чидъун амр дод, ки ин қурбонгоҳро вайрон кунад ва барои Худо қурбонгоҳ бисозад. Аммо Чидъун аз одамон метарсид, бинобар ин то омадани шаб мунтазир шуд ва қурбонгоҳи бутро вайрон ва пора-пора кард. Дар ҷои қурбонгоҳи вайроншуда Чидъун барои Худо қурбонгоҳ сохт ва дар он қурбонӣ овард.

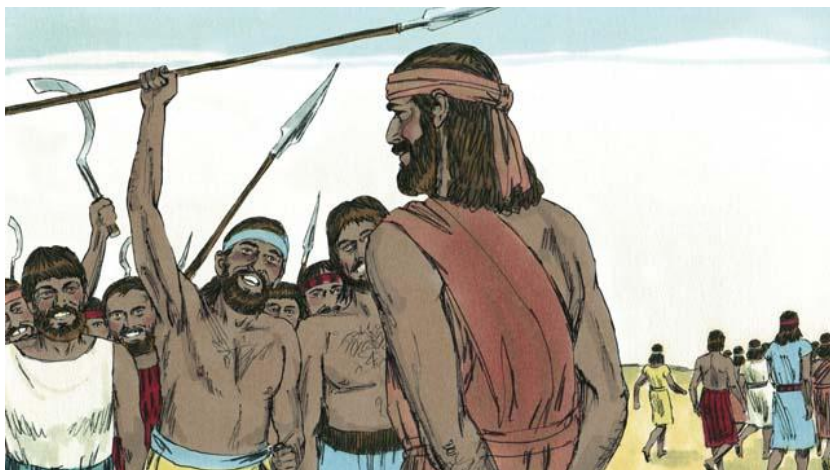
Вақте, ки саҳар мардум диданд, ки қурбонгоҳ вайрон шудааст, хеле хашмгин шуданд ва ба хонаи Ҷидъун рафтанд, то ўро бикишанд. Аммо падари Ҷидъун гуфт: "Чаро шумо худои худро муҳофизат кардан мехоҳед? Агар ӯ худо бошад, бигзор худро муҳофизат кунад"! Ин суҳанонро шунида одамон қарор карданд, ки Ҷидъунро накушанд.

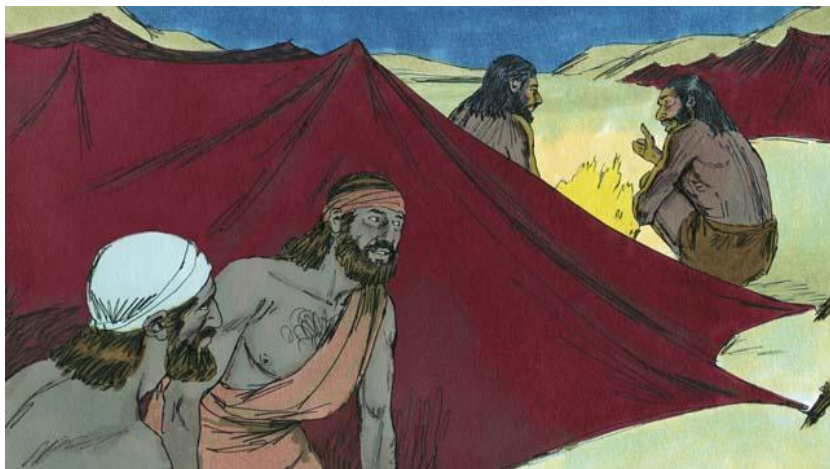
Дере нагузашта мидёниён боз барои ғорат кардани исроилиён омаданд. Мидёниён он қадар зиёд буданд, ки шуморидан ғайриимкон буд. Ҷидъун исроилиёнро барои мубориза бо душманон даъват кард. Вай аз Худо ду аломат пурсид, то боварӣ пайдо кунад, ки Худо ўро барои наҷот додани Исроил аз Мидёниён даъват кардааст.

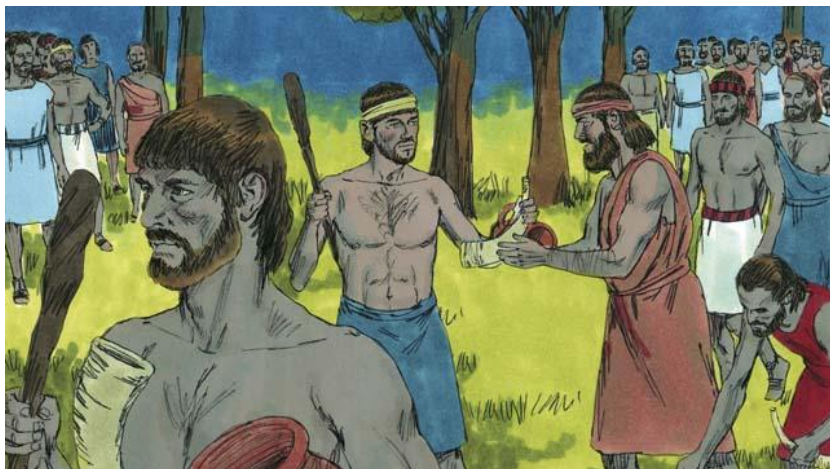
Барои аломати якум Ҷидъун пашми гӯсфандро ба замин гузошт ва аз Худо пурсид, ки субҳ шабнам танҳо дар болои ин пашм бошад ва замин хушк монад. Худо инро кард. Шаби дигар Ҷидъун хоҳиш кард, ки замин намнок ва пашм хушк бошад. Худо чунин низ кард. Ин ду аломат Ҷидъунро бовар кунонд, ки Худо ўро дар ҳақиқат барои наҷот додани Исроил аз мидёниён даъват карда аст.

Баъд Ҷидъун лашкаронро ба наздаш даъват кард ва 32 ҳазор нафар лашкар ба наздаш омаданд. Аммо Худо ба ў гуфт, ки ин аз ҳад зиёд аст. Сипас Ҷидъун 22 ҳазор нафарро, ки аз ҷанг метарсиданд ба хонаҳояшон фиристод. Худо ба Ҷидъун гуфт, ки ў ҳоло ҳам одамони зиёд дорад. Баъд Ҷидъун 300 лашкарро, ки Худо ба онҳо ишора карда буд, интиҳоб кард ва боқимондари ба хонаҳояшон фиристод.

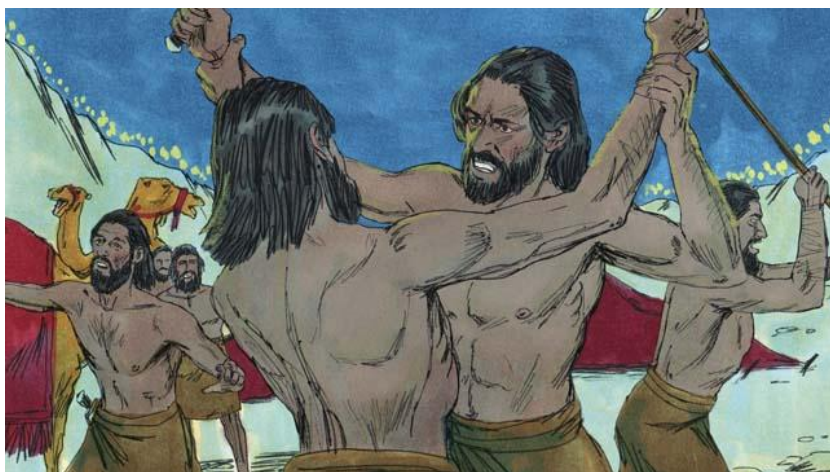
Он шаб Худо ба Чидъун гуфт: "Ба қароргоҳи мидён рафта гӯш кун, ки дар бораи чӣ онҳо гап мезананд. Вақте, ки ту суханони онҳоро мешунавӣ дигар аз ҳамла кардан ба онҳо наметарсӣ". Шабона Чидъун ба қароргоҳ фуруд омад ва шунид, ки як ҷанговари мидёни хоберо нақл мекунад, ки дар он нони ҷавии гирд дар қароргоҳи мидён ғелида хаймаро вайрон кардааст. Ҷанговари дуҷум гуфт: "Ин хоб маънои онро дорад, ки лашкарони Чидъун лашкарони мидёниёро мағлуб хоҳад кард!" Чидъун инро шунида ба Худо сачда кард.

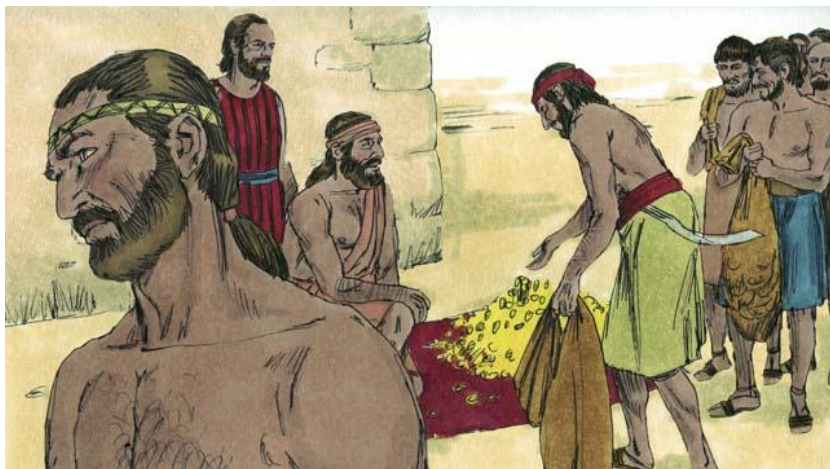
Сипас Чидъун ба назди лашкаронаш омад ва гуфт, ки Худо мидёниёро ба дасти онҳо медиҳад. Пас аз он Чидъун ба ҳар яки онҳо шох, кӯза ва машъал дод. Онҳо рафта қароргоҳеро, ки дар он мидёниён хобида буданд, ихота карданд. Сесад ҷанговарони Чидъун машъалҳои фурузони худро дар даруни кӯзаҳо нигоҳ медоштанд то ки мидёниҳо нури онҳоро набинанд.

Он гоҳ ҳама ҷанговарони Ҷидъун дар як вақт кузаҳоро шикастанд - ва ногаҳон ҳамаи гирду атрофро оташи машъалҳо фурузон кард. Ҷанговарон карнай навохта фарёд заданд: ""Шамшери Яхува ва Ҷидъун!"

Худо мидеъниёро ба иштибоҳ овард, бинобар ин онҳо ба ҳамла кардан ва куштани якдигар сар карданд. Ҷидъун фавран хабаррасонро фиристод, то шумораи ҳарчи бештари исроилиёро даъват кунад, то омада бар таъқиби мидеъиён кумак кунанд. Исроилиён бисёрии онҳоро куштанд ва боқимондашонро аз сарзамини худ пеш карданд. Дар он рӯз яксаду бист ҳазор мидеъиён кушта шуданд ва Худо Исроилро наҷот дод!

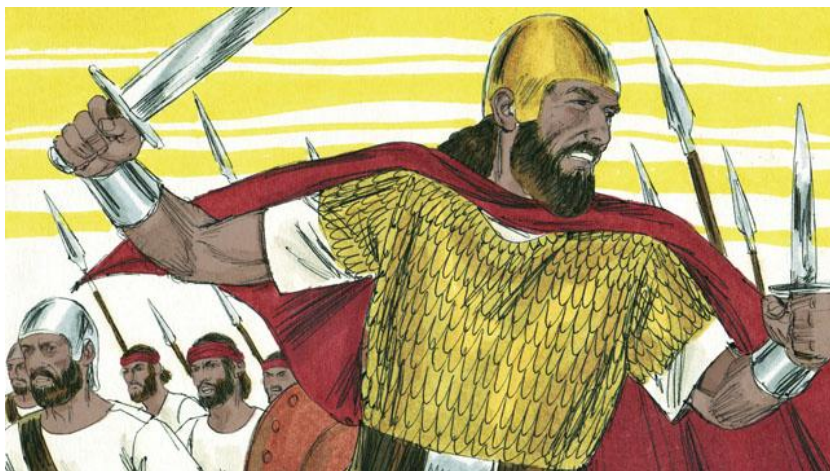
Мардум мехост Ҷидъунро шоҳи худ кунанд. Аммо Ҷидъун розӣ нашуд ва баръакс аз онҳо ангуштаринҳои тиллоро, ки аз мидёниён гирифта буданд талаб кард. Мардум ба Ҷидъун тиллои зиёде пешниҳод кард.

Аз ин тилло Ҷидъун либоси махсусе ба мисли либоси саркоҳин омода кард ва онро дар зодгоҳи худ гузошт. Аммо мардум ба ин либос ҳамчун бут ба бутпарастӣ сар карданд. Вақте ки Ҷидъун пир шуда мурд, исроилиён боз ба бутҳо парастидан карданд. Барои ин Худо Исроилро ҷазо дод ва ба душманони онҳо иҷозат дод, ки онҳоро мағлуб кунанд. Ниҳоят, исроилиён боз аз Худо кӯмак хоистанд ва Худо ба онҳо довари дигарро раво кард.

Ин чанд маротиба такрор шудан гирифт: исроилиён гуноҳ карданд - Худо онҳоро ҷазо дод, тавба карданд - ва Худо ба онҳо доваре фиристод, ки онҳоро наҷот медод. Дар тӯли чанд солҳо Худо ба исроилиён доварони гуногун, ки аз душманон наҷот медоданд равон мекард.

Дар охир, исроилиён мисли дигар халқҳо аз Худо подшоҳ талаб карданд. Онҳо мехостанд подшоҳе дошта бошанд, ки онҳоро ба ҷанг барад. Гарчанде, ки ин хоҳиши мардум ба Худо писанд наомад, ӯ ба ҳар ҳол подшоҳеро дод, ки онҳо талаб карданд.

Ин ҳикояи Китоби Муқаддас аз китоби Доварон бобҳои 1-3: 6-8 гирифта шудааст

17. Аҳди Худо бо Довуд

Аввалин подшоҳи Исроил Шоул буд. Ӯ қоматбаланд ва зебо буд ва мардум ӯро дӯст медоштанд. Дар солҳои аввали ҳукмронии худ бар Исроил, Шоул подшоҳи хуб буд. Аммо баъд ӯ хашмгин шуд ва итоати Худоро бас кард. Аз ин рӯ Худо ба ҷои ӯ шахси дигареро подшоҳ интихоб кард.

Худо Довуд ном исроилии ҷавонро интихоб кард ва ӯро барои подшоҳ шудан баъди Шоул омода кард. Довуд ҷўпоне аз шаҳри Байт-Лаҳм буд. Вақте ки Довуд гўсфандони падарашро мечаронд ӯ маҷбур мешуд, ки ҳам шер ва ҳам хирсро, ки ба гўсфандон ҳамла мекарданд, бикушад. Довуд марди хоксор ва одил буд. Ӯ ба Худо таваккал мекард ва ба Ӯ итоат мекард.

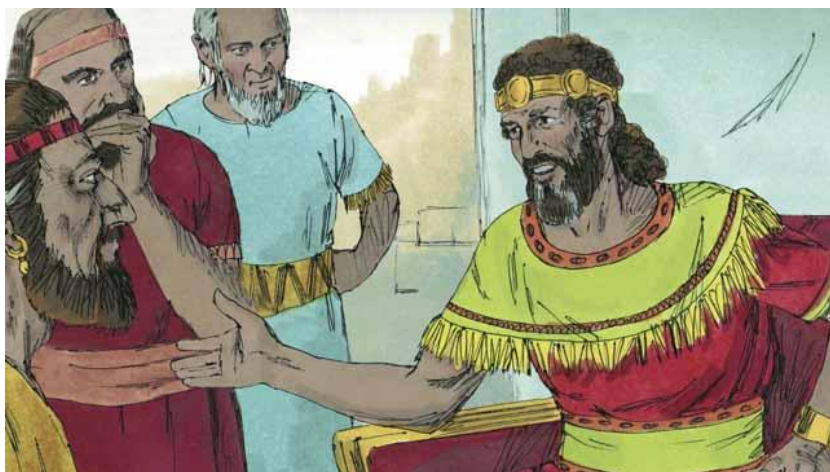
Вақте ки Довуд ҳанӯз ҷавон буд, ӯ бо Ҷолёт бо бузургҷусса ҷангид. Ҷолёт як ҷанговари хеле қавӣ ва ботаҷриба буд, баландии қади ӯ қариб се метр буд! Аммо Худо ба Довуд кӯмак кард, ки Ҷолётро бикушад ва Исроилро наҷот диҳад. Баъд аз ин, Довуд бар душманони Исроил пирӯзиҳои зиёд ба даст меовард. Вай як ҷанговари бузург шуд ва лашкари Исроилро борҳо ба ҷанг мебурд. Исроилиён Довудро дӯст медоштанд ва ӯро ситоиш мекарданд.

Мардум Довудро чунон дӯст медоштанд, ки Шоул ба ӯ ҳасад бурд ва ӯро ҳамчун рақиб дид. Ва Шоул қарор қабул кард, ки ӯро бикушад, ва Довуд ба биёбон гурехт, ки дар он ҷо аз Шоул ва сарбозонаш пинҳон шавад. Як рӯз Шоул ва сарбозонаш Довудро ҷустуҷӯ мекарданд. Вай ба ғоре, ки Довуд пинҳон шуда буд, ворид шуд, аммо ӯро наидид. Довуд аз қафои Шоул даромада, домани ҷомаи ӯро бурид. Баъдтар, вақте ки Шоул аллакай ғорро тарк кард, Довуд Шоулро ҷеғ зада, дар дасташ домани буридаи ҷомаашро нишон дод. Ҳамин тавр Шоул фаҳмид, ки Довуд ӯро барои подшоҳ шуданаш куштани нест ҳарчанд чунин имконият дошт.

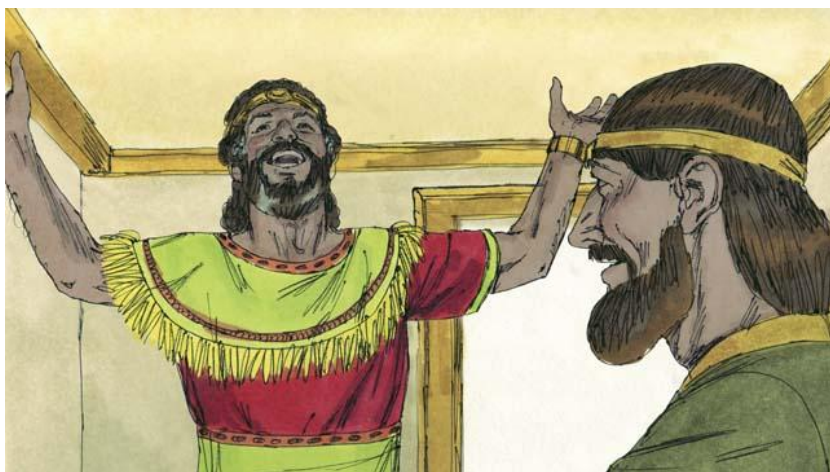
Пас аз мударте Шоул дар ҷанг мурд ва Довуд подшоҳи Исроил шуд. Худо Довудро баракат дод ва ӯро муваффақ гардонд. Ӯ подшоҳи хуб буд ва мардум ӯро дӯст медошт. Довуд дар бисёр ҷангҳо буд ва Худо ба ӯ кӯмак мекард, ки душманони Исроилро мағлуб кунад. Ӯ шаҳри Ерусалимро забт кард ва онро пойтахти худ сохт, ки дар он ҷо зиндагӣ мекард ва кишварро идора мекард. Довуд 40 сол подшоҳӣ кард. Дар давоми ҳукмронии ӯ Исроил ба як давлати тавоно ва сарватманд табдил ёфт.

Довуд мехост маъбаде созад, ки дар он ҳамаи исроилиён Худоро парастӣш кунанд ва барои Ӯ қурбонӣ биёранд. Чунки, пеш аз ин, тӯли 400 сол, одамон ба Худо сачда мекарданд ва дар Хаймаи Ҷамъомад, ки Мӯсо сохта буд, ба Ӯ қурбонӣ меоварданд.

Дар он вақт пайғамбаре буд, ки Нотон ном дошт. Худо ўро бо чунин суханон назди Довуд фиристонд: "Ту ин маъбадро барои ман нахоҳӣ сохт, зеро ту бисёр ҷанг кардаи. Писари ту онро месозад. Аммо Ман туро саховатмандона баракат медиҳам. Яке аз авлоди ту қавми Маро то абад ҳукмронӣ мекунад"! Ягона насли Довуд, ки абадан ҳукмронӣ карда метавонад, Масеҳ аст. Масеҳ Интиҳобшудаи Худост, ки мардуми тамоми дунёро аз гуноҳҳои онҳо наҷот медиҳад.

Вақте, ки Довуд суханони Нотонро шунид, Худоро шукргузорӣ кард ва ҳамду сано хонд, ки ба Довуд чунин иззату эҳтироми бузург кард ва баракатҳои зиёд дод. Довуд намедонист, кай Худо ин ваъдаҳоро иҷро мекунад. Аммо, мо медонем, ки исроилиён омадани Масеҳро хеле дер интизор буданд - тақрибан 1000 сол.

Довуд солҳои зиёд халқи худро одилонро ҳукумронӣ мекард. Ӯ ба Худо итоат мекард ва Худо ӯро баракат меод. Аммо баъдтар Довуд дар назди Худо гуноҳи даҳшатнок содир кард.

Боре Довуд аз қасри худ нигоҳ мекард ва дид, ки як зани зебо оббозӣ мекунад. Вай ӯро намушнохт, лекин аз хизматгорунаш дар бораи ӯ пурсид ва ба ӯ гуфтанд, ки номаш Батшобаъ аст.

Ба ҷои он, ки рӯй гардонад, Довуд аз пасаш хизматгорро фиристод. Вай бо ӯ хобид ва сипас ӯро ба хона фиристод. Пас аз чанд вақт Батшобаъ ба Довуд хабар дод, ки вай ҳомиладор аст.

Батшобаъ бо марде бо номи Уриё хонадор буд. Вай яке аз беҳтарин сарбози Довуд буд. Дар он вақт Уриё дар ҷанг меҷангид. Довуд Уриёро фарёд кард ва фармуд, ки назди занаш равад. Аммо Уриё аз рафтани ба хона ва истироҳат карданиро рад кард, дар ҳоле ки дигар ҷанговарон дар ҷанг буданд. Сипас Довуд Уриёро ба ҷанг баргардонд ва ба сарлашкар фармон дод, ки ӯро дар ҷое ҷойгир кунад, ки душман бештар меҷангид, то Уриё бимирад. Ва чунин шуд: Уриё дар ҷанг мурд.

Пас аз марги Уриё, Довуд бо Батшобаъ хонадор шуд. Вай баъдтар ба ӯ писар таваллуд кард. Худо аз ин кораш ба Довуд сахт хашмгин шуд. Вай Нотон пайғамбарро назди ӯ фиристод, то ба Довуд гӯяд, ки гуноҳи ӯ чӣ қадар даҳшатовар аст. Довуд аз гуноҳаш тавба кард ва Худо ӯро бахшид. Пас аз ин, Довуд то охири умр аз пай Худо шуд ва ба ӯ итоат кард, ҳатто дар замонҳои душвориаш.

Бинобар ин, писари Довуд дар хурдсолӣ мурд. Худо Довудро чунин тавр ҷазо дод. Илова бар ин, баъзе аъзоёни оилаи ӯ бар зидди Довуд исён бардоштанд ва ин то дами марги Довуд идома ёфт. Қудрати ӯ хеле заиф шуд. Ҳарчанд Довуд ба Худо итоат накард, Худо содиқ монд ва он чиро, ки ба Довуд ваъда дода буд, амали кард. Баъдтар, Довуд ва Батшобаъ соҳиби як писари дигар шуданд ва ӯро Сулаймон ном ниҳоданд.

Ин ҳикояи Китоби Муқаддас аз китоби 1 уми Подшоҳон бобҳои 10: 15-19: 24: 31: 2 ми Подшоҳон 5: 7: 11-12 гирифта шудааст

18. Подшоҳии тақсимшуда

Шоҳ Довуд 40 сол ҳукмронӣ кард. Пас аз маргаш писараш Сулаймон бар Исроил ҳукмронӣ кард. Худо ба Сулаймон рӯ овард ва пурсид, ки чӣ бештар мехоҳад. Сулаймон аз Худо хоҳиш кард, ки ба ӯ хирадмандӣ ато кунад, то мардумро идора кунад. Ин ба Худо писанд омад ва Сулаймонро хирадмандтарин одами ҷаҳон гардонд. Ба ғайр аз он, ки Худо Сулаймонро ҳокими хеле доно сохт, Худо ӯро хеле бой кард.

Дар Ерусалим Сулаймон маъбадиро сохт, ки падараш Довуд мехост онро созад. Дар давоми умри худ Довуд барои сохтмони он мавод ҷамъ мекард. акнун мардум Худоро дар маъбад парастии мекарданд ва ба ӯ дар он ҷо қурбонӣ меоварданд, на дар хаймаи ҷамомад. Худо дар маъбад ҳузур дошт ва дар он ҷо бо қавми Худ буд.

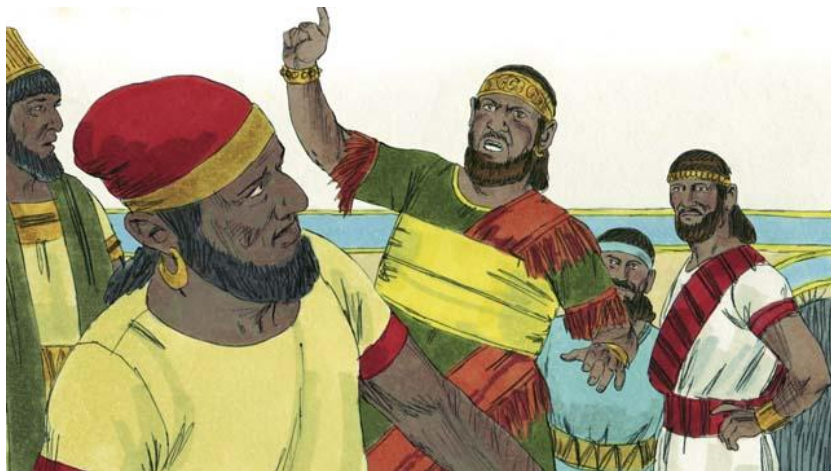
Нигоҳ накарда ба он, ки Сулаймон хирадманд буд, вай ба Худо итоат накард ва бо занони миллатҳои бегона издивоҷ кардан гирифт, ки Худо бо онҳо издивоҷо карданро манъ кардааст. Бисёре аз ин занон худоёни худро бо худ оварда, ба онҳо сачда мекарданд. Ва ҳангоме ки Сулаймон пир шуд, ӯ низ ба парастии худоёни онҳо сар кард.

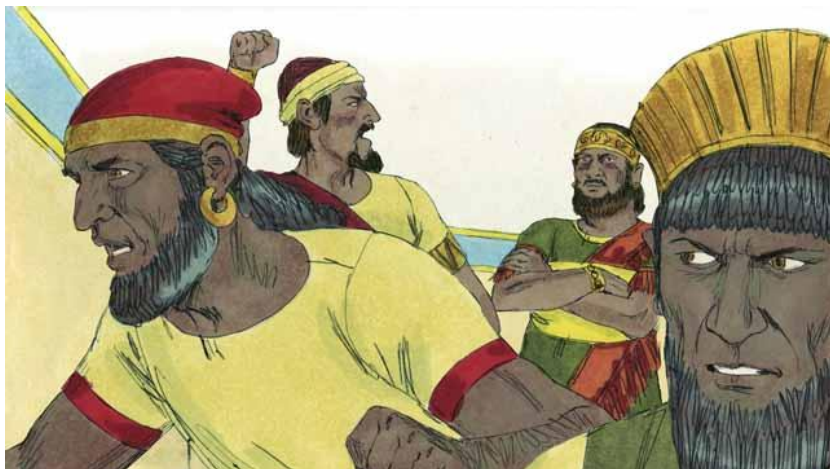
Барои ин Худо аз Сулаймон хашмгин шуд ва гуфт, ки ӯро бо тақсим кардани халқи Исроил ба ду салтанат ҷазо хоҳад дод. Ин пас аз марги Сулаймон рӯй медиҳад.

Вақте ки Сулаймон мурд, писараш Раҳабъом подшоҳ шуд. Тамоми халқи Исроил чамъ омаданд, то ўро подшоҳ эътироф кунанд. Одамон ба Раҳабъом шикоят карданд, ки Сулаймон онҳоро маҷбур сохт, ки кори душвор ва андозҳои зиёдро супоранд. Онҳо аз Раҳабъом хоҳиш карданд, ки кори онҳоро сабук кунад.

Аммо Раҳабъом хеле беақлона ба дархости онҳо ҷавоб дод: "Шумо мегӯед, ки падарам Сулаймон шуморо ба кори душвор водор кардааст. Шумо барои ман боз ҳам зиёдтар кор хоҳед кард ва шуморо ҳатто аз ӯ саҳттар ҷазо медиҳанд!"

Вақте, ки мардум ин суханонро шуниданд, аксарияти онҳо бар зидди Раҳабъом исён бардоштанд. Даҳ оилаи Исроил намехостанд дар зери ҳукмронии Раҳабъом бимонанд ва ўро подшоҳи худ ҳисоб кардан нахостанд. Бо Раҳабъом танҳо ду оила боқӣ монданд, ки онҳоро подшоҳии Яхудо ё Яхудиён меномиданд.

Даҳ насли дигар мардеро бо номи Ёробъом ба подшоҳӣ интиҳоб карданд. Ин даҳ қабила дар қисми шимолии кишвар зиндагӣ мекарданд. Онҳо, худро подшоҳии Исроил ном карданд.

Шоҳи Исроил, Ёробъом подшоҳи бад будааст. Ӯ ба Худо итоат намекард ва мардумро ба гуноҳ кардан водор кард. Ёробъом барои халқи худ ду бут сохт ва мардум дигар ба Ерусалим, ки дар ҳудуди Яхудо буд, наRAFTанд ва дар маъбад ба Худо сачда намекарданд.

Яхудо ва Исроил душманӣ доштанд ва аксар вақт байни худ ҷанг мекарданд.

Дар подшоҳии нави Исроил, ҳама подшоҳон ҳокимони бад буданд. Бисёри онҳоро дигар исроилиён куштанд аз сабабе, ки инҳо меҳостанд ба ҷои инҳо подшоҳӣ кунанд.

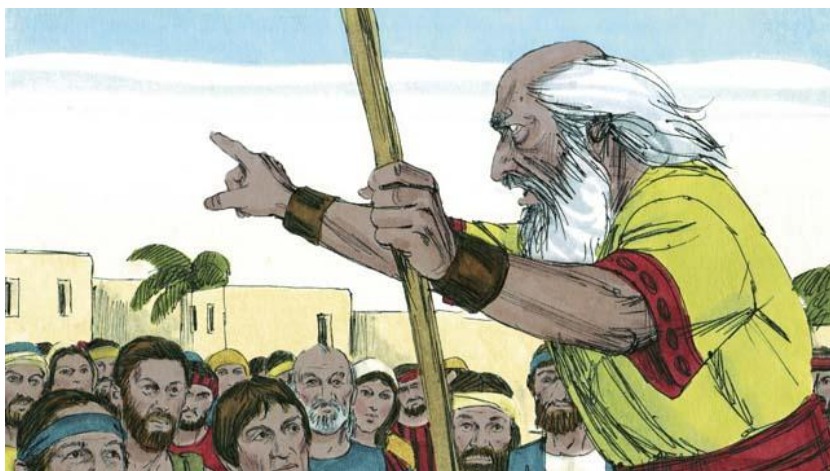
Ҳама подшоҳон ва аксари сокинони салтанати Исроил бутпарастӣ мекарданд. Бисер вақт ибодати онҳо бо фоҳишагӣ ва баъзан ҳатто қурбонии кӯдакон ба бутҳо ҳамроҳӣ мекард.

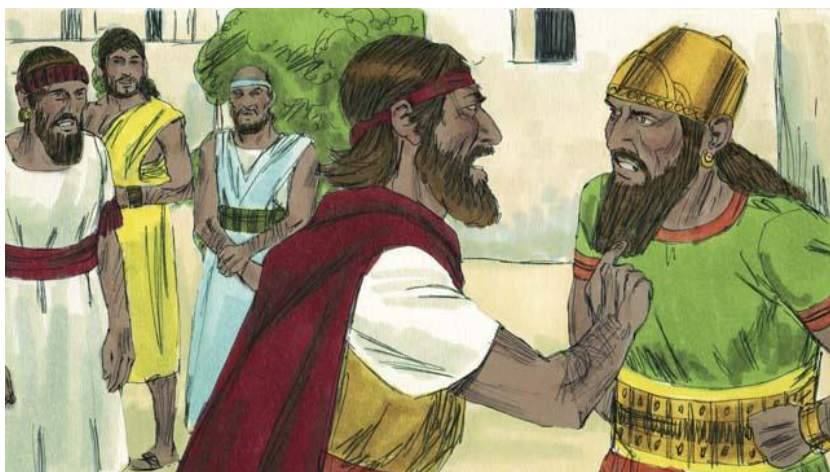
Подшоҳони Яхудо аз насли Довуд буданд. Баъзе аз ин подшоҳон одамони хуб буданд, одилона ҳукмронӣ мекарданд ва ба Худо таъя мекарданд. Аммо аксарияти подшоҳони Яхудо ҳокимони бад буданд ва бутҳоро парастӣш мекарданд. Баъзе аз ин подшоҳон фарзандони худро ба худоёни дурӯғин қурбонӣ мекарданд. Аксарияти сокинони Яхудо инчунин худоёни дигарро парастӣш мекарданд ва ба ин восита бар зидди Худо исён мекарданд.

Ин ҳикояи Китоби Муқаддас аз китоби 3-юми Подшоҳон бобҳои 1-6: 11-12 гирифта шудааст

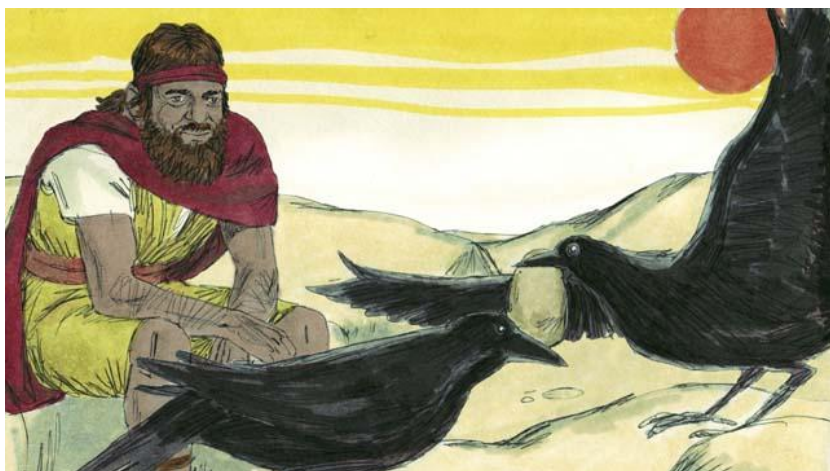
19. Пайғамбарон

Худо борҳо ба исроилиён пайғамбар фиристодааст. Пайғамбарон каломи Худоро мешуниданд ва ба мардум мерасонданд.

Вақте ки Аҳъоб дар Исроил ҳукмронӣ мекард, Илёс -пайғамбар дар Исроил зиндагӣ мекард. Аҳъоб марди бад буд. Ӯ мардумро ташвиқ кард, ки ба худои козибе бо номи Баал ибодат кунанд. Илёс ба Аҳъоб гуфт: "Ҳамчун ҷазо барои парастиди бутҳо дар Исроил, борон ё шабнам нахоҳад буд, то даме ки ман фармон надихам ки бори дигар борон борад". Инро шунида Аҳъоб аз Илёс чунон хашмгин шуд, ки қарор қабул кард ки ӯро бикӯшад.

Сипас Худо ба Илѐс гуфт, ки ба ҷои хилвате рафта, аз Аҳъоб пинҳон шавад. Илѐс ба ҷўе рафт, ки Худо ўро оварда буд. Ҳар рўз, субҳу шом, зоғҳо ба Илѐс нону гўшт меоварданд. Он вақт Аҳъоб ва лашкари ў Илѐсро мечўстанд, аммо ёфта наметавонистанд.

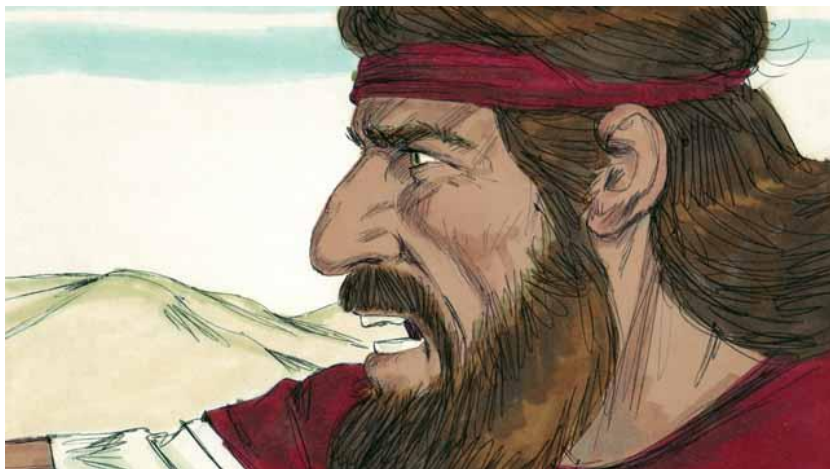
Дере нагузашта ҷўй хушк шуд, зеро борон набуд. Сипас Илѐс бо амри Худо ба кишвари ҳамсоя рафт. Дар он ҷо як бевазани камбағал бо писараш зиндагӣ мекард. ғизоҳои Онҳо қариб тамом мешуд, зеро дар кишвар ҳосил набуд. Аммо онҳо Илѐсро нигоҳубин мекарданд ва Худо онҳоро бо ғизо таъмин кард: орд ва рағван дар зарфҳо тамом намешуданд, то он даме ки Худо ба замин борон фиристонд. Аз ин рў, нигоҳ накарда аз хушксолӣ ва гуруснагӣ дар кишвар, онҳо ҳамеша ғизо доштанд. Ин тақрибан се сол идома ёфт.

Инак, Худо ба Илѐс хабар дод, ки боз борон меборад. Худо ба Илѐс гуфт, ки ба Исроил баргардад ва ба Аҳъоб биравад. Илѐс назди подшоҳ рафт. Ёро дида, подшоҳ Аҳъоб гуфт: "Ин аст он касе, ки ба Исроил бало овард". Илѐс ба вай ҷавоб дод: «Ту будӣ, ки ба Исроил мусибат овардӣ! ту Худованд Худои ҳақиқиро тарк карда, Баалро парастӣш кардӣ. Ҳамаи сокинони Исроил ва анбиёи худоёни козибро дар кӯҳи Кармил ҷамъ кун."

Аҳъоб чунин кард. Тамоми халқи Исроил дар кӯҳи Кармил ҷамъ омад. Одамоне низ омаданд, ки аз номи Баал сухан мегуфтанд. Инҳо пайғамбарони Баал буданд. Илѐс ба мардум гуфт: "То ба кай шубҳа мекунед? Агар Худованд Худо бошад, Худоро ибодат кунед! Ва агар Баал худо бошад, Баалро ибодат кунед!"

Баъд аз ин, Илёс ба пайғамбарони Баал гуфт: "Барзаговро бикишед, пора -пора кунед ва ба қурбонгоҳ гузоред, аммо оташ нагузоред. Он гоҳ ман низ ҳамин тавр мекунам ва ҳайвонро ба қурбонгоҳи Худо мегузорам. Худое, ки ба қурбонгоҳ оташ мефиристад, Худои ҳақиқист". Пайғамбарони Баал қурбонӣ тайёр карданд, аммо оташ нагузоштанд.

Сипас онҳо ба худои худ дуо карданро сар карданд: "Эй Баал, моро бишнав!" Тамоми рӯз онҳо дуо гуфтанд, дод заданд ва ҳатто худро бо корд буриданд, аммо Баал ҷавоб надод ва оташ нафиристод.

Пайғамбарони Баал қариб тамоми рӯз ба ӯ дуо мегуфтанд. То бегоҳ онҳо дуоро бас карданд. Сипас Илёс ҷонварро барои қурбонгоҳи Худо гузошт. Ӯ ба мардум амр дод, ки аз дувоздаҳ зарфи калон ба қурбонӣ об рехта, то гӯшт, ҳезум ва ҳатто замини атрофи қурбонгоҳ пурра тар шавад.

Сипас Илёс дуо кард: "Эй Худованд, Худои Иброҳим, Исҳоқ ва Яъқуб! Имрӯз ба мо нишон деҳ, ки Ту Худои Исроил ҳастӣ ва ман бандаи Ту ҳастам. Ба ман ҷавоб деҳ ва ба ин одамон хабар деҳ, ки Ту Худои ҳақиқӣ ҳастӣ".

Ҳамон соат аз осмон оташ фуруд омада гӯшт, ҳезум, сангҳо ва ҳатто обро дар атрофи қурбонгоҳ сӯзонд. Вақте, ки одамон инро диданд онҳо ба замин афтода дод заданд: "Худованд - Худои ҳақиқӣ аст! Худованд - Худои ҳақиқӣ аст!"

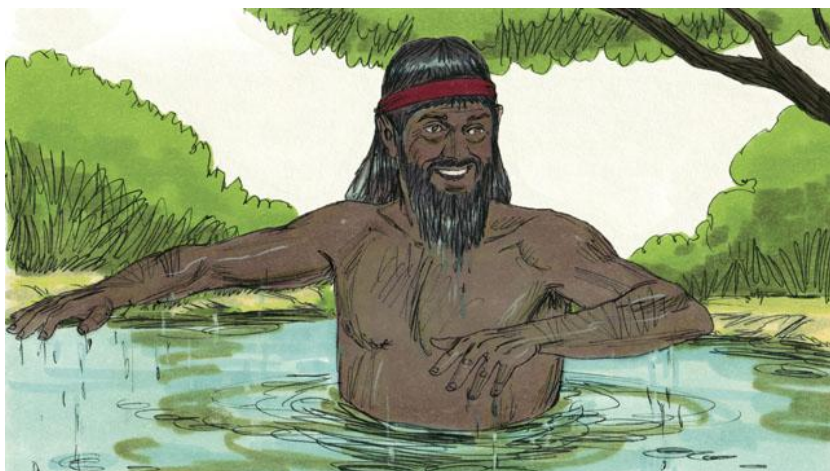
Пас аз ин Илёс гуфт: "Намоне, ки ягон пайғомбари Баал гурезад"! Мардум пайғомбарони Баалро қапида бурда куштанд.

Баъд Илёс ба шоҳ Аҳъоб гуфт: "Зуд ба хона баргард, зеро борон меборад". Даре нагузашта осмон сиёҳ шуд ва борони шадид сар шуд, зеро бо амри Худованд хушксолӣ хотима ёфт. Ин тасдиқи он буд, ки ӯ Худои ҳақиқӣ аст.

Вақте, ки Илёс хизматашро дар замин ба охир расонд, Худо марде бо номи Элишоъ-ро пайғомбари худ интихоб кард. Худо ба воситаи Элишоъ бисёр мӯъҷизаҳо кард. Яке аз мӯъҷизаҳо бо Наамон фармондеҳи лашкари душман рӯй дод. Наамон касалии пӯсти табобатнашаванда дошт. Наамон дар бораи Элишоъ шунида, назди ӯ рафт ва аз ӯ хоҳиш кард, ки ӯро шифо диҳад. Аммо Элишоъ назди Наамон набаромад, балки ба воситаи хизматгори худ фаҳмонд, ки Наамон бояд Ҳафт маротиба ба дарёи Урдун ғутта занад.

Дар аввал Наамон хашмгин шуд ва намехост ин корро кунад, зеро Элишоъ ҳатто ба наздаш наомада буд. Аммо баъд ӯ фикрашро дигар кард, ба дарёи Ёрдун рафт ва ҳафт маротиба ба об ғӯта зад. Вақте ки ӯ аз об баромад, Худо ӯро шифо дод.

Пас аз Элишоъ Худо бисёр пайғамбарони дигарро ба халқи Исроил равона кард. Ҳама ба одамон гуфтанд, ки парастии бутҳоро бас кунанд ва бо одамони одилона ва меҳрубонона муносибат кунанд. Пағамбарон мардумро хушдор медоданд, ки агар бадқорию бас накунанд ва ба итоати Худо сар накунанд, Худованд онҳоро доварӣ мекунад ва барои гуноҳашон ҷазо медиҳад.

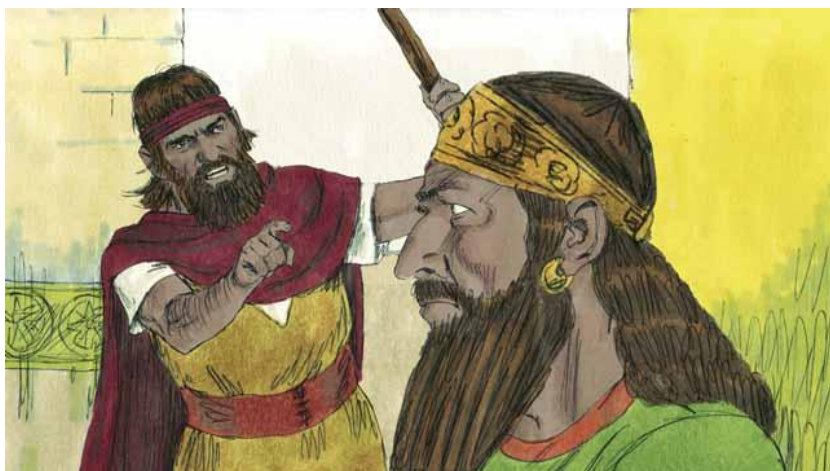
Аммо одамон аксар вақт ба Худо итоат намекарданд. Гоҳо одамон бо пайғамбарон муносибати бераҳмона мекарданд. Ҳамин тавр, яке аз пайғамбарон бо номи Ирмиё дар чоҳи хушк шинонданд то, ки вай дар он ҷо бимирад. Ў дар лой, дар поёни чоҳ менишаст, то даме ки подшоҳ ба ӯ раҳм кард ва ба хизматгори фармуд, ки бароранд то даме ки ӯ зинда аст. Одамон аз пайғамбарони Худо нафрат доштанд ва ҳатто баъзеи онҳоро мекуштанд.

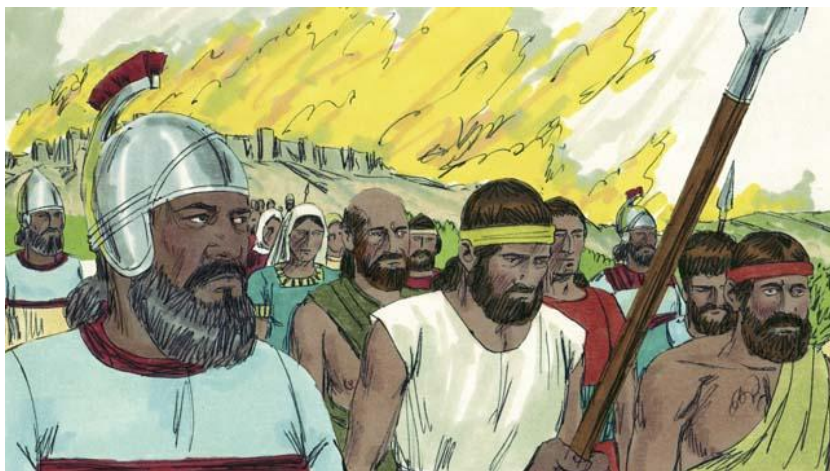
Нигоҳ накарда ба нафратӣ одамон пайғамбарон расондани суханони Худо ро ба одамон давом медоданд. Онҳо одамонро огоҳ мекарданд, ки агар онҳо тавба наkunанд Худо онҳоро нобуд мекунад ва одамонро ба итоаткорӣ ба Худо даъват мекарданд. Пайғамбарон инчунин ба одамон хотиррасон мекарданд, ки Худо ваъда додааст, ки ба онҳо Масехро мефиристад.

Ин ҳикояи Китоби Муқаддас аз китоби 3 юми Подшоҳон бобҳои 16-18: 4 уми Подшоҳон 5: Ирмиё 38 гирифта шудааст

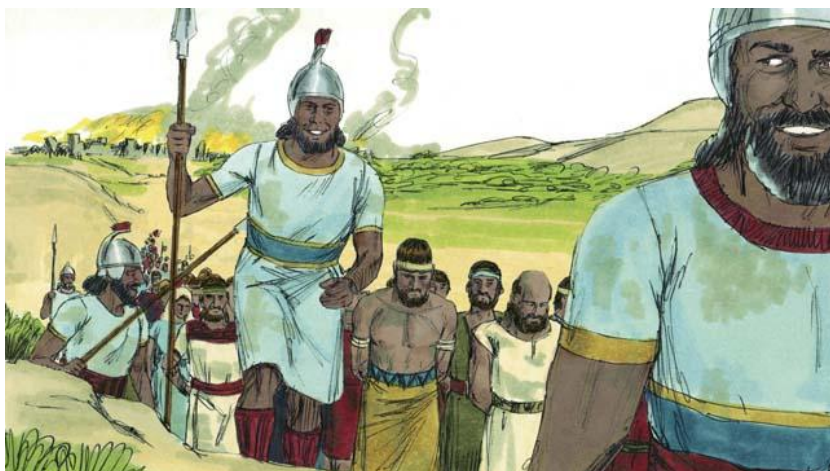
20. Асири ва бозгашт

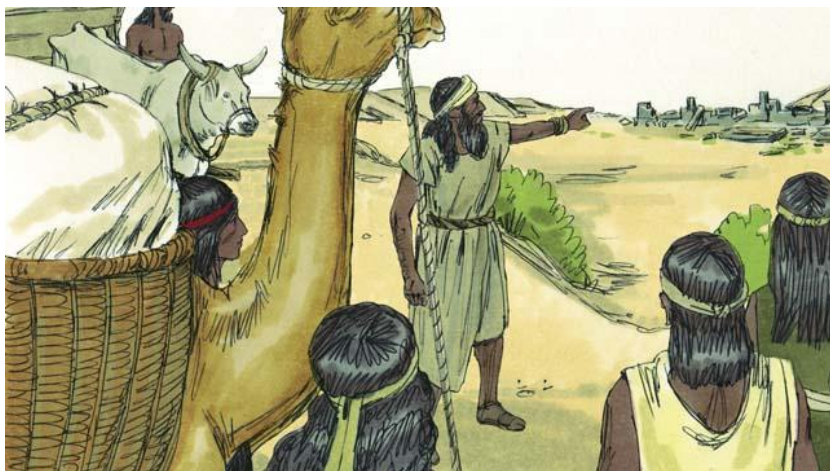
Ҳарду шоҳигари, Исроил ва Яҳудо, бар зидди Худо гуноҳ карданд. Онҳо аҳдиро, ки Худо бо онҳо дар кӯҳи Сино баста буд, вайрон карданд. Худо борҳо ба назди мардум паёмбаронро фиристод, то тавба кунанд ва дубора ба Ӯ ибодат кунанд, аммо онҳо аз итоати Ӯ худдорӣ карданд.

Барои итоат накардан, Худо ҳардуи ин подшоҳиро ҷазо дод ва ба душманони онҳо иҷозат дод, ки онҳоро нест кунанд. Дар он айём яке аз кишварҳои тавоно Ашшурия буд. Ашшуриён ба дигар халқҳо хеле бераҳмона муносибат мекарданд. Онҳо ба Исроил ҳамла карданд ва ин подшоҳиро ба даст гирифтанд. Ашшуриён дар подшоҳии Исроил одамони зиёдеро куштанд, ҳама чизи арзишмандро гирифтанд ва қисми зиёди кишварро сӯзонданд.

Илова бар ин, ашшуриён ҳамаи ҳокимон, ҳамаи хунармандон, инчунин одамони сарватмандро гирифта, ба Ашшур бурданд. Танҳо одамони хеле камбизоат дар Исроил монданд.

Сипас ашшуриён замине, ки қаблан подшоҳии Исроил буд, бо халқҳои дигар пур карданд. Ин халқҳо шахрҳои харобшударо барқарор карданд. Онҳо бо исроилиёне, ки дар он ҷо монданд, издивоҷ карданд. Насли исроилиён, ки бо халқҳои дигар издивоҷ мекарданд, сомариён номида мешуданд.

Мардуми Яҳудо диданд, ки чӣ тавр Худо мардуми Исроилро барои беимонӣ ва итлоат накарданашон ҷазо дод. Аммо онҳо то ҳол бутҳо ва худоёни қанъониҳоро парастид мекарданд. Худо пайғамбаронро фиристод, то онҳоро огоҳ кунанд, аммо онҳо гӯш кардан нахостанд.

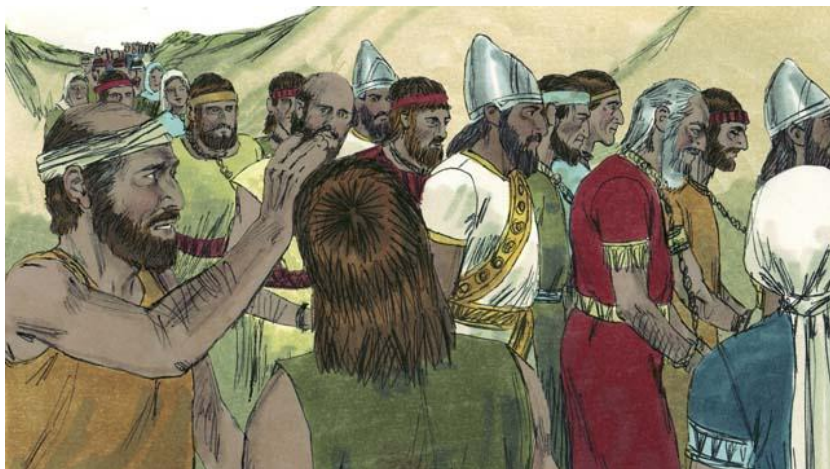
Тақрибан 100 сол пас аз он ки ашшуриён Исроилро нест карданд, Худо подшоҳи Бобил Набукаднесарро ба Яҳудо фиристод. Дар он вақт Бобил як империяи тавоно буд. Подшоҳи Яҳудо маҷбур шуд, ки ғуломи Набукаднесар шавад ва ҳар сол ба ӯ боҷ диҳанд.

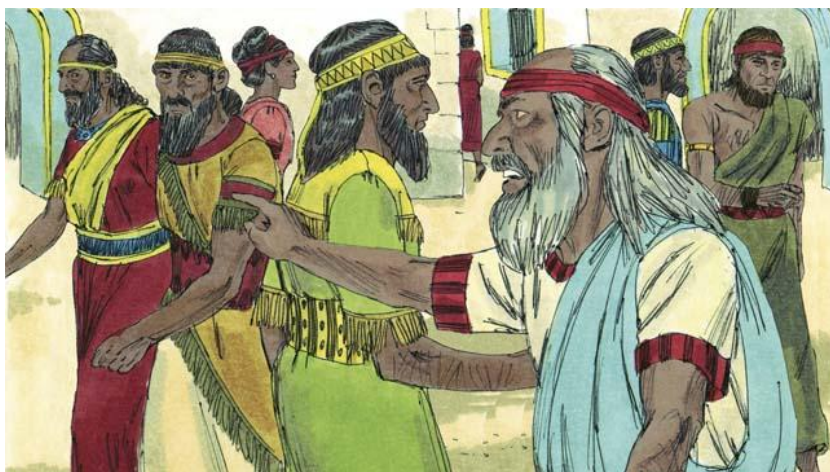
Аммо баъд аз чанд сол шоҳи Яхудо бар зидди Бобил исён бардошт. Сипас бобилиён баргашта, ба Яхудо ҳамла карданд. Онҳо Ерусалимро забт карда, Маъбадро хароб карданд ва тамоми боигарии шаҳр ва Маъбадро бурданд.

Ҳамчун ҷазо барои исён лашкарони Набукаднесар писарони подшоҳи Яхудоро дар пеши чашмонаш куштанд ва сипас чашмони ўро низ кофта гирифтанд. Онҳо подшоҳро ба Бобил бурданд ва дар онҷо дар зиндон мурд.

Набукаднесар ва лашкарони ӯ қариб тамоми мардуми Яхудоро ба Бобил бурданд ва танҳо камбағалонро дар онҳо гузоштанд, барои заминро коркард кардан. Даврае, ки халқи Худо маҷбур шуд берун аз Замини Ваъдашуда зиндагӣ кунанд, асорати Бобил ном дорад.

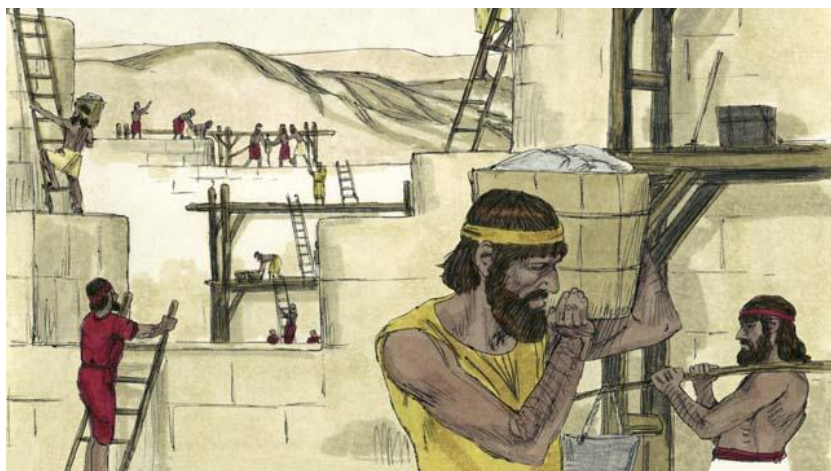
Ба вучуди он ки Худо қавми Худро барои гуноҳхояшон ҷазо дод ва иҷозат дод, ки онҳо асир шаванд, ӯ қавми Худро фаромӯш накард ва ваъдаҳояшро дар ёд дошт. Худо ба халқаш ғамхорӣ карданро давом дод ва ба воситаи пайғамбарони худ ба онҳо суҳан мегуфт. Худо ба онҳо ваъда дод, ки дар давоми 70 сол исроилиён боз ба Замини Ваъдашуда бармегарданд.

Тақрибан баъд аз 70 сол Куруш, подшоҳи Форс, Бобилро мағлуб кард. Ҳоло ба ҷои империяи Бобил, империяи Форс бар бисёр халқҳо ҳукмронӣ карданро сар кард. Дар ин давра исроилиён яҳудӣ номида мешуданд. Аксари онҳо тамоми умр дар Бобил зиндагӣ кардаанд. Танҳо якчанд яҳудиёни пиронсол буданд, ки то ҳол сарзамини худро дар ёд доштанд.

Империяи Форс пурзӯр буд, аммо форсҳо ба халқҳои асиршуда меҳрубона рафтор мекарданд. Пас аз он, ки Куруш подшоҳи Форс шуд фармон дод, ки ҳамаи яҳудиёне, ки меҳостанд Форсро тарк кунанд иҷозат дод, ки ба сарзамини Яҳудо баргарданд. Ў ҳатто ҳама чизи лозимиро барои барқарор кардани маъбад дод! Ҳамин тариқ, пас аз 70 соли асорат як гурӯҳи хурди яҳудиён ба шаҳри Ерусалим баргаштанд.

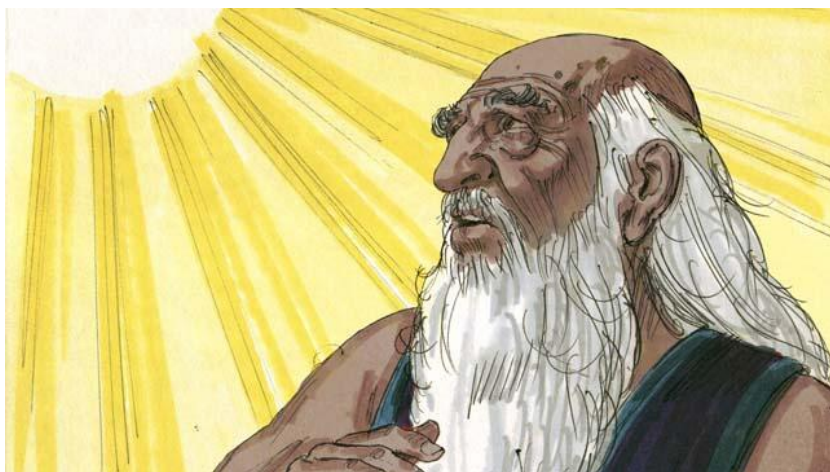
Вақте ки одамон ба Ерусалим расиданд, онҳо маъбад ва девори атрофи шаҳрро аз нав барқарор карданд. Ва гарчанде ки онҳоро ҳанӯз форсҳо идора мекарданд, яҳудиён боз дар Замини ваъдашуда зиндагӣ мекарданд ва дар маъбад Худоро парастииш мекарданд.

Ин ҳикояи Китоби Муқаддас аз китоби 4 уми Подшоҳон бобҳои 17: 24-25; 2 юми Воиз 36; Езро 1-10; Наҳамё 1-13 гирифта шудааст

21. Худованд Масеҳро ваъда медиҳад

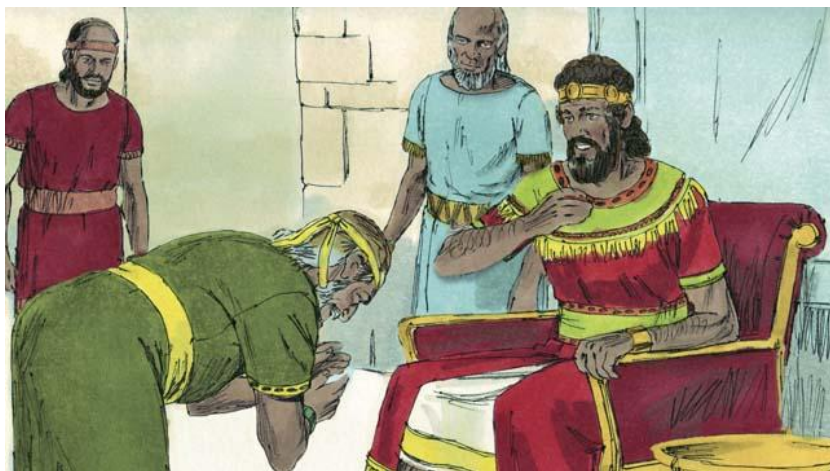
Вақте ки Худо ҷаҳонро офарид, вай медонист, ки дар ояндаи Масеҳро ба ҷаҳон мефиристад. Худо инро ба Одаму Ҳавво ваъда дод. Ё гуфт, ки насл аз Ҳавво таваллуд мешавад, ки сари морро хоҳад куфт. Ин мор Шайтон буд. Вай мисли мор зоҳир шуд ва Ҳавворо фиреб дод. Ва ҳангоме ки Худо гуфт, ки насли Ҳавво сари морро хоҳад куфт, Ё дар назар дошт, ки Масеҳ, ки меояд, дар охир Шайтонро нест хоҳад кард.

Худо ба Иброҳим ваъда дод, ки тавассути ин насл ҷамаи халқҳои ҷаҳон баракат хоҳанд ёфт. Худо ин баракатро вақте иҷро мекунад, ки Масеҳро дар оянда мефиристад. Масеҳ одамонро аз ҷамаи халқҳои ҷаҳон аз гуноҳ наҷот хоҳад дод.

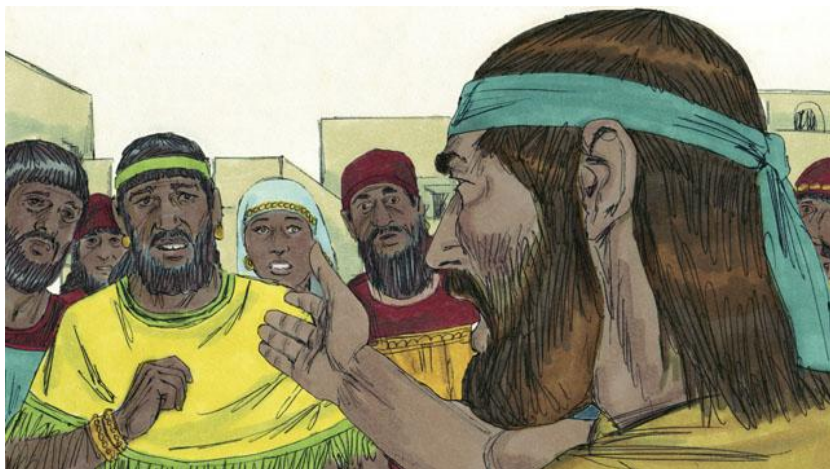
Худо ба Мӯсо ваъда дод, ки дар оянда боз як пайғамбареро мисли Мӯсо мефиристад. Пас Худо бори дигар ваъда дод, ки Масеҳро мефиристад.

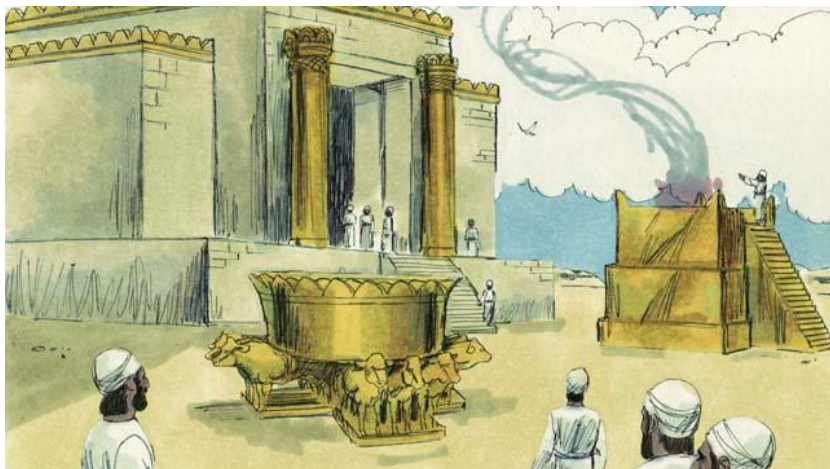
Инчунин, Худо ба шоҳ Довуд ваъда дод, ки яке аз наслҳои ӯ Масеҳ хоҳад буд. Худо гуфт, ки ин Насл Подшоҳ хоҳад буд ва то абад бар халқи Худо ҳукмронӣ хоҳад кард.

Худо ба Ирмиё пайғамбар гуфт, ки бо одамон аҳди нав хоҳад баст. Баръакси Аҳди Қадим, ки Худо бо Исроил дар кӯҳи Сино бастааст, дар Аҳди Ҷадид одамон метавонанд Худоро шахсан шиносанд. Худо гуфт, ки қонунҳои Худро ба асли одамон ворид мекунад ва ин қонунҳоро дар дилҳои онҳо менависад. Ҳар як чунин шахс Худоро дӯст медорад ва мехоҳад қонунҳои Ӯро риоя кунад. Ӯ Худои онҳо хоҳад буд ва онҳо халқи Ӯ хоҳанд буд, зеро Худо гуноҳҳои одамонро мебахшад ва дигар онҳоро ба ёд намеорад. Масеҳ ин аҳди навро бо одамон хоҳад баст.

Инчунин, пайғамбарони Худо гуфтанд, ки Масеҳи оянда Пайғамбар, Коҳин ва Подшоҳ хоҳад буд. Пайғамбар шахсе аст, ки каломи Худоро мешунавад ва ба мардум мерасонад. Худо ваъда дод, ки Масеҳ паёмбари комил мешавад. Ӯ суханони Худоро ба таври комил мешунавад, онҳоро мефаҳмад ва ба одамон таълим медиҳад.

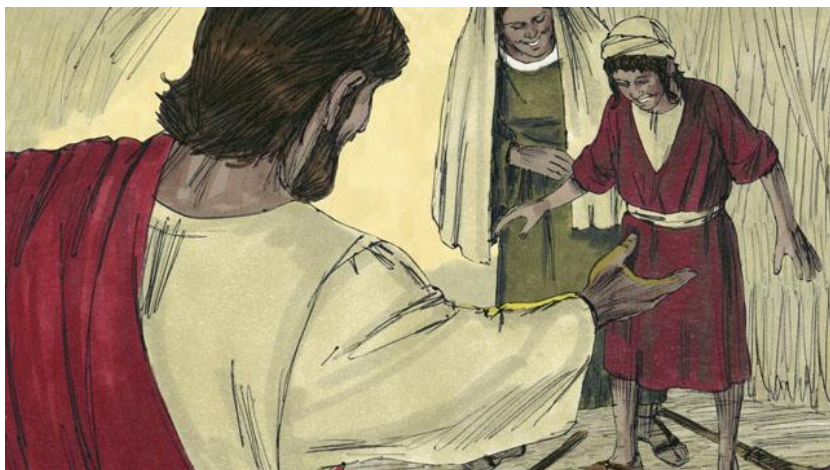
Коҳинони исроилӣ ба Худо барои мардум дуо мекарданд ва аз номи мардум ба Худо қурбонӣ меоварданд. Ин қурбониҳо барои пешгирӣ кардани ҷазои Худо барои гуноҳҳои одамон тақдим карда мешуд. Одамон ҳайвонҳои беайбро ба коҳинон меоварданд ва коҳинон онҳоро ба Худо қурбонӣ мекарданд. Масеҳ бояд, ки саркоҳини комил мешуд ва худро ҳамчун қурбонии комил ба Худо месупорид. Ин маънои онро дорад, ки Масеҳ бегуноҳ хоҳад буд ва Худро ҳамчун қурбонӣ хоҳад дод, ки пас аз он дигар қурбониҳои гуноҳҳо лозим нахоҳанд шуд.

Ҳар як миллат подшоҳон ва пешвоёни худро дошт. Онҳо на ҳамеша ба Худо итоат мекарданд ва хатогиҳо мекарданд. Ва агар Довуд танҳо бар исроилиён ҳукмронӣ мекард, пас Масеҳ, аз насли Довуд, тамоми дунёро ҳукмронӣ мекунад. Ҳукмронии ӯ одилона, хирадманд ва абадӣ хоҳад буд!

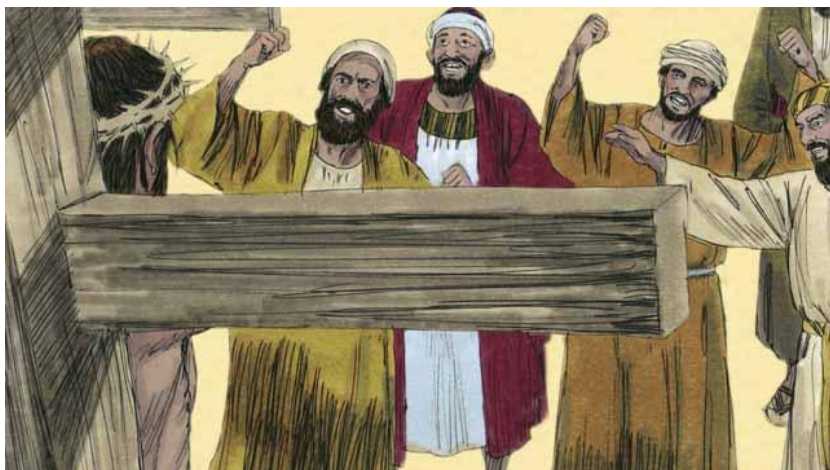
Пайғамбарони Худо нақл мекунанд, ки Масеҳ чӣ гуна хоҳад буд. Ҳамин тавр пайғамбар Малоки гуфт, ки пеш аз омадани Масеҳ Илёс пайғамбар меояд. Хизмати ӯ махсусан муҳим хоҳад буд. Ишаёе пайғамбар навиштааст, ки Масеҳ аз бокирае таваллуд мешавад, ки ҳеҷ гоҳ бо мард набудааст. Ва пайғамбар Мико гуфт, ки Масеҳ дар шаҳри Байт-Лаҳм таваллуд мешавад.

Ишаёе пайғамбар гуфта буд, ки Масеҳ дар Ҷалил зиндагӣ хоҳад кард. Ӯ мардуми ғамзадаро тасалли медиҳад ва асиронро озод мекунад. Масеҳ инчунин беморонро, ҳатто онҳое, ки намешунаванд, намебинанд, гап зада наметавонанд ва роҳ гашта наметавонанд шифо мебахшад.

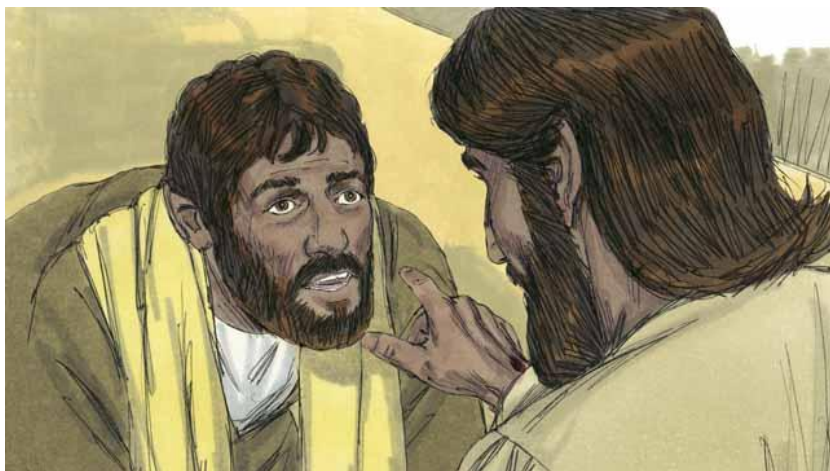
Инчунин пайғамбар Ишаъё гуфт, ки бесабаб Масеҳро бад мебинанд ва рад мекунанд. Пайғамбарон ишора мекарданд, ки шахси наздикаш ба Масеҳ хиёнат мекунад. Ва пайғамбар Закариё гуфт, ки ин мард барои хиёнат 30 тангаи нуқра мегирад. Инчунин баъзеи пайғамбарон гуфтанд, ки одамон Масеҳро мекушанд ва қотилон қуръа мепартоянд, ки ба кадоми онҳо либосҳои Ё мерасад.

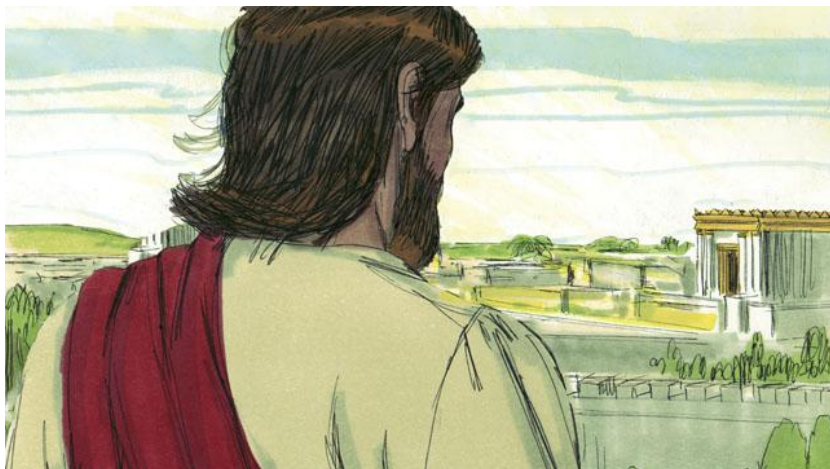
Пайғамбарон инчунин дар бораи он ки чӣ тавр Масеҳ мемирад, нақл мекарданд. Ишаъё пешгуй карда буд, ки одамон ба Ё туф мекунанд, Ёро тамассхур мекунанд ва лату қуб карда масҳара мекунанд. Онҳо Масеҳро бо найза мезананд ва Ё дар азоб ва азобҳои даҳшатбор мемирад, гарчанде ки Ё бадӣ накарда буд.

Пайғамбарон инчунин гуфтаанд, ки Масеҳ шахси бегуноҳ хоҳад буд. Ў шахси комил хоҳад буд. Аммо Масеҳ мемирад, зеро Худо Ўро барои гуноҳҳои ҳамаи одамон ҷазо медиҳад. Ҷазои Ў байни Худо ва одамон сулҳ меорад. Аз ин рӯ, мувофиқи нақшаи Худо, Масеҳ бояд бимирад.

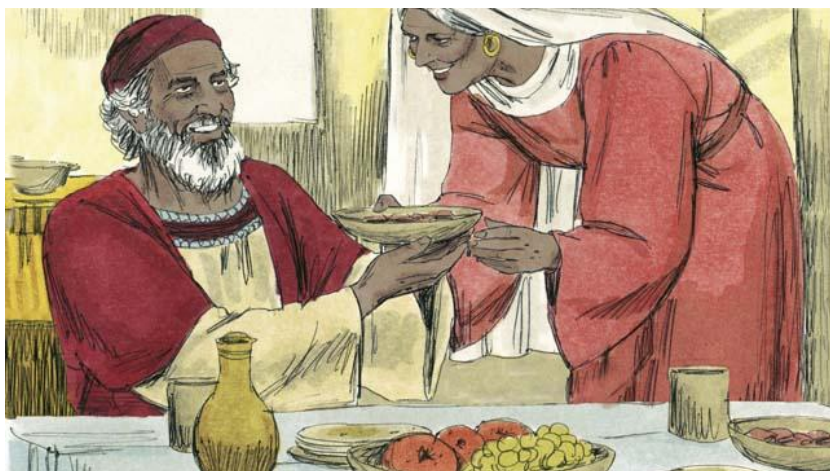
Пайғамбарон инчунин дар бораи Худое суҳан гуфтанд, ки Масеҳро аз мурдагон зинда мекунад. Ин тасдиқ мекунад, ки марг ва эҳёи Исо, тавре ки Масеҳ ҳангоми таваллуд номида мешавад, як қисми нақшаи Худо барои анҷоми Аҳди Ҷадид буд. Пас, Худованд чунин нақша кард барои одамоне, ки бар зидди Ў гуноҳ карданд наҷот диҳад.

Худо ба паёмбарон ҳақиқатҳои зиёде дар бораи Масеҳ нишон медод, лекин ҳеҷ кадоме аз онҳо дар умри худ Масеҳро надиданд. Аз замони охиринаи ин пешгӯҳо зиёда аз 400 сол гузашт ва дар вақти муқарраркардаи Худо Ё Масеҳро ба ҷаҳон фиристод.

Ин ҳикояи Китоби Муқаддас аз китобҳои ва бобҳои зерин Ҳастӣ 3:15; 12:1-3; Такрори Шариат 18:15; 2 юми Подшоҳон 7; Ирмиё 31; Ишаъё 59:16; Дониёл 7; Малоки 4:5; Ишаъё 7:14; Михай 5:2; Ишаъё 9:1-7; 35:3-5; 61; 53; Забур 21:19; 34:19; 68:5; 40:10; Закарё 11:12-13; Ишаъё 50:6; Забур 16:10-11 гирифта шудааст

22. Таваллуди Яҳё

Дар замонҳои пеш Худо бо пайғамбарони худ сухан мегуфт, то каломи Ӯро ба мардум расонад. Аммо баъд 400 соли хомӯшӣ фаро расид, ки дар давоми он Ӯ ба одамон чизе нагуфт. Ва он гоҳ рӯзе Худо фариштаеро назди коҳин бо номи Закарё фиристод. Закарё ва занаш Элисобаъ Худоро ҷалол доданд. Ҳардуи онҳо аллакай пиронсол буданд ва фарзанд надоштанд.

Ҳангоме ки ӯ дар маъбад хизмат мекард, фариштае назди Закарё омад ва гуфт: «Зани ту писар таваллуд хоҳад кард. Шумо ӯро яҳё меномед. Худо ӯро аз Рӯҳулқудс пур хоҳад кард ва яҳё одамонро ба омадани Масеҳ омода хоҳад кард!». Закарё ҷавоб дод: «Ман аз куҷо медонам, ки ин иҷро хоҳад шуд? Охир ману занам хеле пир шудаем, ки фарзанддор шавем!»

Фаришта ба Закариё ҷавоб дод: "Ман аз ҷониби Худо фиристода шудаам, то ба ту ин хабари хушро расонам. Азбаски ту ба ман бовар накардӣ, то таваллуди кӯдак гап зада наметавонӣ". Ва Закариё дарҳол қобилияти суҳанрониро аз даст дод. Фаришта рафт ва Закариё ба хона баргашт. Даре нагузашта занаш ҳомиладор шуд.

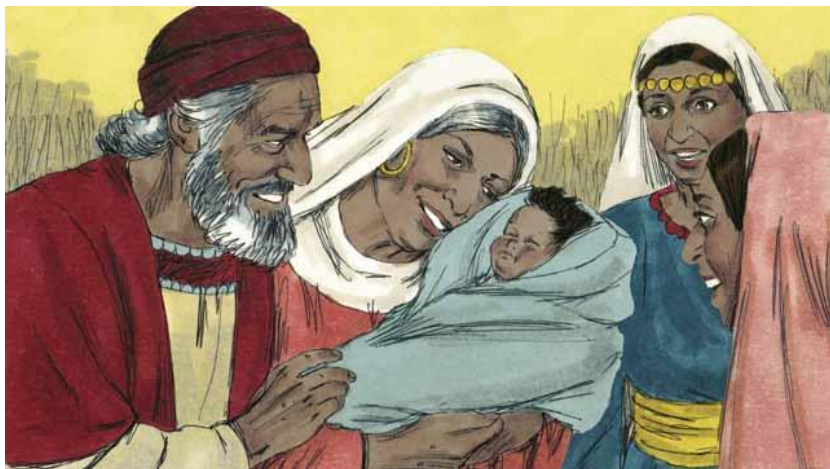
Вақте ки Элисобаъ шашмоҳа ҳомиладор буд, ҳамон фаришта ногаҳон ба як ҳеши Элисобаъ, ки Марям ном дошт, омад. Марям бокира буд ва бо марде, ки Юсуф ном дошт дар никоҳ буд. Фаришта гуфт: "Ту ҳомила шуда, Писар таваллуд мекуни. Ёро Исо ном мон. Ё Писари Худои Таъоло хоҳад буд ва то абад ҳукмронӣ хоҳад кард".

Марям ҷавоб дод: "Ин чи хел мешавад, зеро ман бокираам?"
 Фаришта фаҳмонд: "Рӯҳи муқаддас ба ту меояд ва қудрати Худо бар
 ту нозил хоҳад шуд. Аз ин рӯ Кӯдак муқаддас хоҳад буд, Ё Писари
 Худо хоҳад буд." Ва Марям ба гуфтаҳои фаришта бовар кард.

Дере нагузашта Марям Элисобаёро хабаргирӣ рафт. Ҳамин, ки
 Марям ба ӯ салом дод, кӯдаки Элисобаё дар даруни ӯ аз хурсандӣ
 ҷумбид. Рӯҳулқудс ба Элисобаё нозил шуд ва ӯ фаҳмид, ки модари
 Масаеҳи оянда дар рӯ ба рӯи ӯ истодааст. Занҳо бо хурсандӣ ба Худо
 барои он коре, ки барои онҳо карда буд шукр гуфтанд. Марям се моҳ
 дар назди Элисобаё монд ва баъд аз он ба хона баргашт.

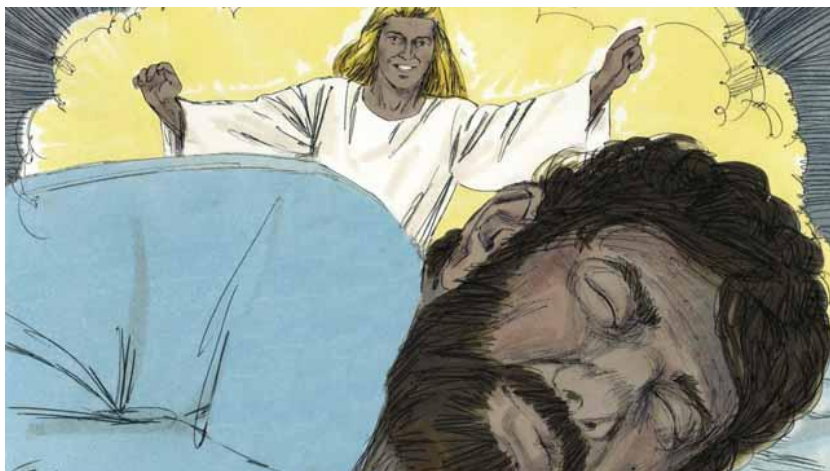
Пас аз мударте Элисобаъ писар таваллуд кард. Закарё ва Элисобаъ, тавре ки фаришта ба онҳо фармуда буд, ба кӯдак Юҳанно ном гузоштанд. Ва Худо боз ба Закарё қобилияти сухан карданро дод. Закарё гуфт: «Худоро ҳамду сано мегӯям, ки Ё назди қавми Худ омад ва ба онҳо кӯмак кард! Ту, писарам, пайғамбари Худои Таъоло хоҳӣ буд. ё ту ба одамон хоҳӣ гуфт, ки чӣ тавр онҳо бахшиши гуноҳҳои худро қабул карда метавонанд"!

Ин ҳикояи Китоби Муқаддас аз Инҷили Луқа боби 1 гирифта шудааст

23. Таваллуди Исо

Марям бо марди одил бо номи Юсуф издивоҷ карда буд. Вақте ки ӯ фаҳмид, ки Марям ҳомиладор аст, вай раҳмаш омад ва қарор кард, ки пинҳонӣ алоқаро бо вай қатъ кунад то ошкоро шарманда нашавад. Аммо, пеш аз он ки ин корро анҷом диҳад, фариштае дар хобаш ба наздаш омада, бо вай суҳан гуфт.

Фаришта гуфт: «Юсуф аз издивоҷ бо Марям натарс. Кӯдак дар батни вай аз Рӯҳулқудс аст. Вай Писар таваллуд хоҳад кард. Ӯро Исо ном гузоред (ки маънояш "Худованд наҷот медиҳад"), зеро Ӯ одамонро аз гуноҳҳои онҳо наҷот хоҳад дод».

Юсуф Марямро ба зани гирифт ва ба хонаи худ бурд аммо то таваллуди ӯ бо вай хоб накард.

Он вақт ҳокими Рум тасмим гирифт, ки тамоми мардуми Исроилро ҳисоб кунад. Ӯ фармон дод, ки ҳама ба он ҷое, ки аҷдодони онҳо омадаанд, бираванд. Аҷдоди Марям ва Юсуф подшоҳ Довуд буд, ки дар Байт -Лаҳм таваллуд шудааст, бинобар ин онҳо ба он ҷо рафтанд ва дар он ҷо вақти таваллуди Марям омад.

Дар Байт -Лаҳм, Марям ва Юсуф ба ғайр аз ҷое, ки ҳайвонҳо нигоҳ дошта мешуданд, ҷои дигаре наёфтанд. Дар он ҷо Марям кӯдакро таваллуд кард. Вай Ёро дар охур гузошт, зеро ғаҳвора набуд. Марям ва Юсуф кӯдакро Исо номиданд.

Он шаб якчанд ҷӯпон рамаи худро посбонӣ мекарданд. Ногаҳон дар пешашон фариштаи дурахшон пайдо шуд. Ҷӯпонҳо хеле тарсиданд, аммо фаришта гуфт: "Натарсед, ман хабари хуш дорам барои шумо. Худованд Масеҳ дар Байт -Лаҳм таваллуд шудааст!"

Шумо тифли навздодро меёбед, ки дар матоъ печонида ва дар охур хобида аст". Ногаҳон осмон пур аз фариштагон шуд. Онҳо Худоро ҳамду сано хонда гуфтанд: "Ҳамду сано ба Худо дар осмон! Ва осоиштагӣ дар замин ва марҳамати Ё бар одамон!"

Сипас фариштагон нопадид шуданд. Чӯпонон гусфандони худро гузошта ба назди Кӯдак рафтанд. Даре нагузашта онҳо ба ҷое, ки Исо буд омаданд ва ўро дар охур хобида دیدанд чунон, ки фаришта гуфта буд. Чӯпонон дар ҳаяҷон буданд. Онҳо ба Юсуфу Марям ҳар чизе, ки дар бораи Кӯдак аз фариштагон шунида буданд нақл карданд. Сипас чӯпонон ба саҳро назди гӯсфандони худ баргаштанд ва Худоро барои ҳар чизе, ки دیدанд ва шуниданд ҳамду сано хонданд.

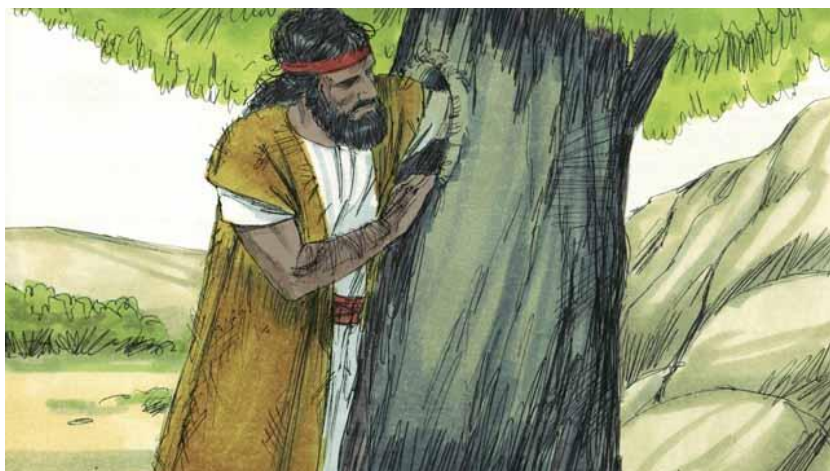
Ҳакимон дар шарқи дур зиндагӣ мекарданд. Онҳо ҳакимони ситорашинос буданд. Боре ҳакимон дар осмон ситораи ғайриоддиро мушоҳида карданд. Онҳо фаҳмиданд, ки вай ба таваллуди Подшоҳи махсуси яҳудӣ ишора мекунад. Барои ҳамин, онҳо қарор карданд, ки ба сафар бароянд, то ба Ӯ сачда кунанд. Пас аз сафари тӯлонӣ, ҳакимон ба Байт - Лаҳм омаданд ва хонаро ёфтанд, ки Исо бо волидонаш дар он ҷо зиндагӣ мекарданд.

Вақте ки ҳакимон Исро бо модараш دیدанд, ба замин афтода ба Ӯ сачда карданд. Баъд ҳакимон ба Исо тӯҳфаҳои қимматбаҳо ҳадя карданд ва сипас ба хона баргаштанд.

Ин ҳикояи Китоби Муқаддас аз Инҷили Матто боби 1 ва Инҷили Луқа боби 2 ғирифта шудааст

24. Яхё Исоро таъмид медиҳад

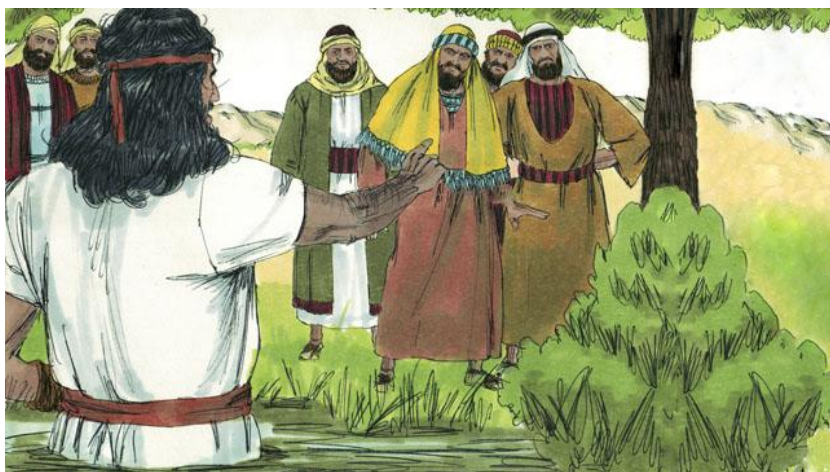
Яҳё, писари Закарё ва Элисобаъ ба воя расида, пайғамбар шуд. Ӯ дар биёбон зиндагӣ мекард, асали ёби ва малах меҳӯрд ва либос аз пашми шутур мепошид.

Бисёр одамон барои шунидани Яҳё ба биёбон меомаданд. Ӯ ба онҳо чунин мавъиза мекард: "Аз гуноҳҳои худ тавба кунед, зеро Малакути Худо наздик аст!"

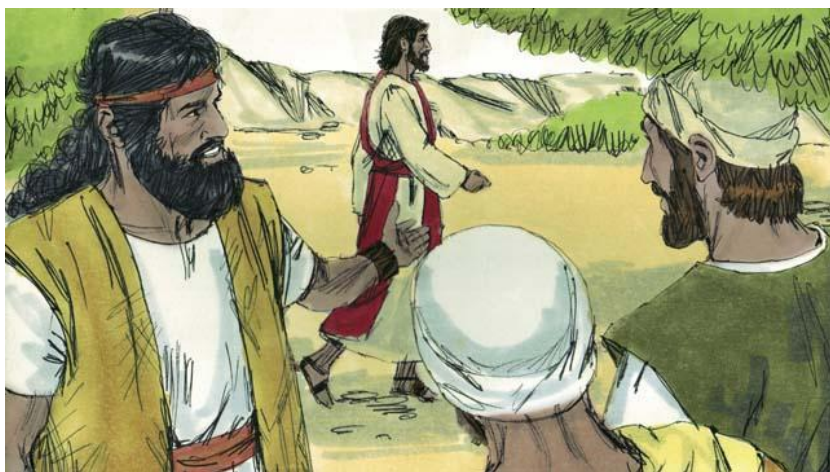
Суханони Яҳёро шунида, бисёр одамон аз гуноҳҳои худ тавба мекарданд ва Яҳё онҳоро дар дарёи Урдун таъмид дод. Бисёр пешвоёни динӣ низ барои таъмид омаданд, аммо онҳо ба гуноҳҳои худ иқрор нашуданд ва тавба накарданд.

Яҳё ба пешвоёни дин гуфт: "Шумо морҳои захрдор! Тавба кунед ва иваз шавед. Худо ҳар дарахте, ки меваи хуб намедихад, бурида ба оташ мепартояд". Бисёр одамон Яҳёро пайғамбари Худо меҳисобиданд ва ўро эҳтиром мекарданд. Яҳё он чизеро, ки пайғамбарон гуфтаанд, иҷро кард: "Инак, Ман пешопеши ту паёмбари Худро мефиристам, то ки барои Ту роҳ тайёр кунад. Бигзор ҳамаи дараҳо пур шаванд, кӯҳҳо паст шаванд, роҳҳои печида ва роҳҳои нобаробар ҳамвор шаванд".

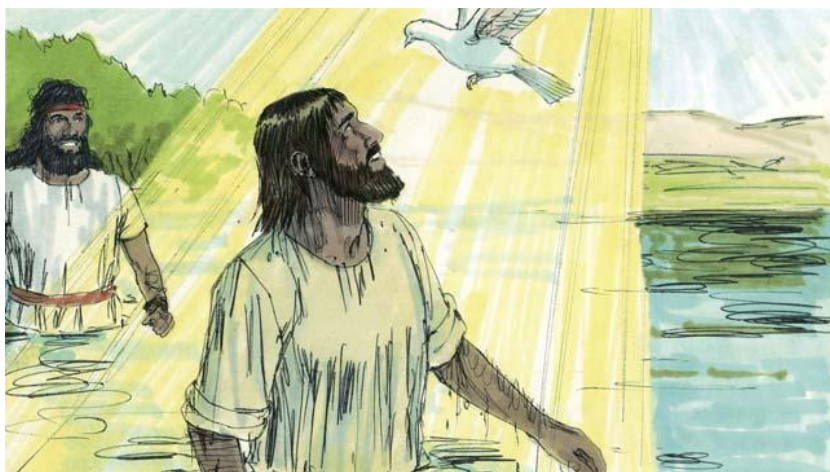
Баъзе пешвоёни дин аз Яҳё пурсиданд: "Оё ту Масеҳ ҳастӣ"? Яҳё ҷавоб дод: "Ман Масеҳ нестам. Вай пас аз ман меояд. Вай аз ман онқадар тавонотар аст, ки ман ҳатто сазовори кушодани пойафзоли ӯ нестам".

Рӯзи дигар Исо барои таъмид гирифтанд ба назди Яҳё омад. Вақте, ки Яҳё ӯро дид, гуфт: "Нигоҳ кунед! Ин аст Барраи Худо, ки гуноҳро аз ин ҷаҳон мегирад".

Пас Яхё ба Исо гуфт: «Ман сазовор нестам, ки Туро таъмид диҳам. Ту бояд маро таъмид диҳӣ ». Аммо Исо гуфт: «На Ту бояд Маро таъмид диҳӣ, зеро иродаи Худо ҳамин тавр иҷро мешавад». Он гоҳ Яхё Ёро таъмид дод, гарчанде ки Исо ягон бор гуноҳ накардааст.

Вақте ки Исо пас аз таъмид аз об баромад, Рӯҳи Худо ба намуди кабутаре аз осмон ба Исо нозил шуд. Худи ҳамон лаҳза Худо аз осмон гуфт: «Ин Писари Ман аст! Ман Ёро дӯст медорам ва аз ӯ хеле розиам»!

Худо пештар ба Яҳё гуфта буд, ки чунин бояд шуд: «Рӯҳулқудс ба як Шахсе ки ту Ёро таъмид медиҳӣ, нозил мешавад. Ва ин Одам Писари Худо хоҳад буд». Ин ҳикоя ба мо нишон медиҳад, ки танҳо як Худо вучуд дорад, аммо дар се шахсият. Ва ҳангоме ки Яҳё Исоро таъмид медод, шунид, ки Худои Падар сухан кард, Худои Писар, Исоро дид ва ҳамчунин Худои Рӯҳулқудсро дид.

Ин ҳикояи Китоби Муқаддас аз Инҷили Матто боби 3 ва Инҷили Маркус боби 1:9-11: Инҷили Юҳанно 1:6-34 ва Инҷили Луқо 3:1-23 гирифта шудааст

25. Шайтон Исоро озмоиш мекунад

Дарҳол пас аз таъмид гирифтани Исо, Рӯҳулқудс Ёро ба биёбон бурд. Исо дар он ҷо 40 рӯзу 40 шаб монд. Тамоми ин муддат Ё рӯза дошт ва дар охири он рӯзҳо Ё гуруснагии саҳт ҳис кард. Сипас Шайтон ба назди Исо омад ва Ёро озмудани шуд.

Шайтон ба Исо гуфт: "Агар Ту Писари Худо бошӣ, пас ин сангҳоро ба нон табдил деҳ то онҳоро хӯрда шавад!"

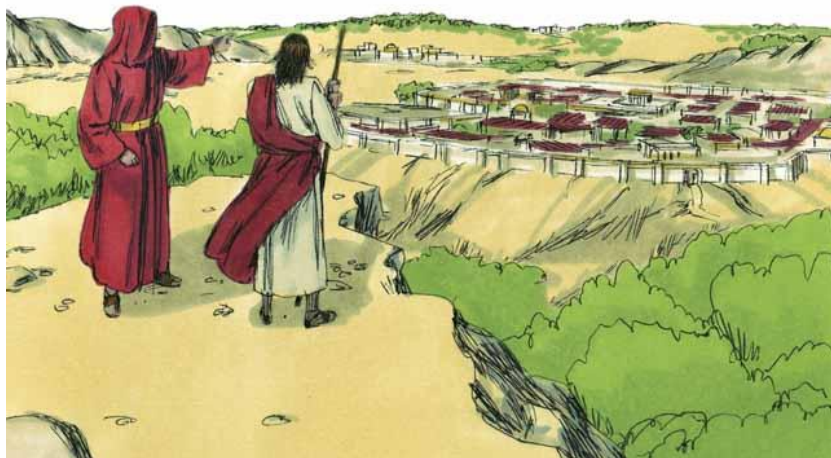
Аммо Исо ба Шайтон ҷавоб дод: "Каломи Худо мегӯяд: "Барои ҳаёт бурдан, одамон на танҳо ба нон, балки ба ҳар чизе, ки Худо ба онҳо мегӯяд, ниёз доранд!"

Пас аз он, шайтон Исоро ба куллаи маъбад овард ва гуфт: "Агар Ту Писари Худо бошӣ, Худро ба замин парто, зеро навишта шудааст: "Худо ба фариштагони худ амр хоҳад дод, ки Туро бардоранд, то пои Ту ба санге назаданад".

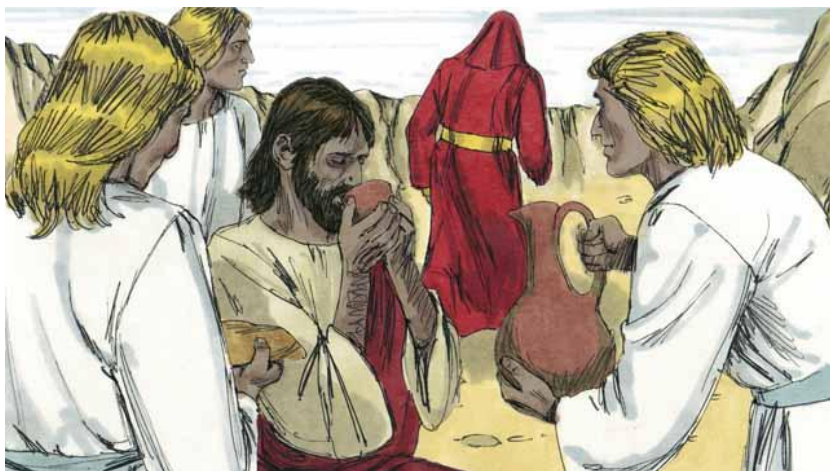
Вале Исо он чиро, ки Шайтон аз Ё меҳост, иҷро накард. Ё гуфт: "Худо ба ҳама мегӯяд: Худованд Худои худро наозмой."

Баъд шайтон Исоро ба кӯҳи хеле баланд овард ва ба Ё тамоми подшоҳии дунёро, қудрат ва сарвати онҳоро нишон дод. Шайтон ба Исо гӯфт: "Ман ҳамаи инро ба Ту медиҳам агар, ки Ту дар пеши ман ба замин афтода ба ман сачда кунӣ."

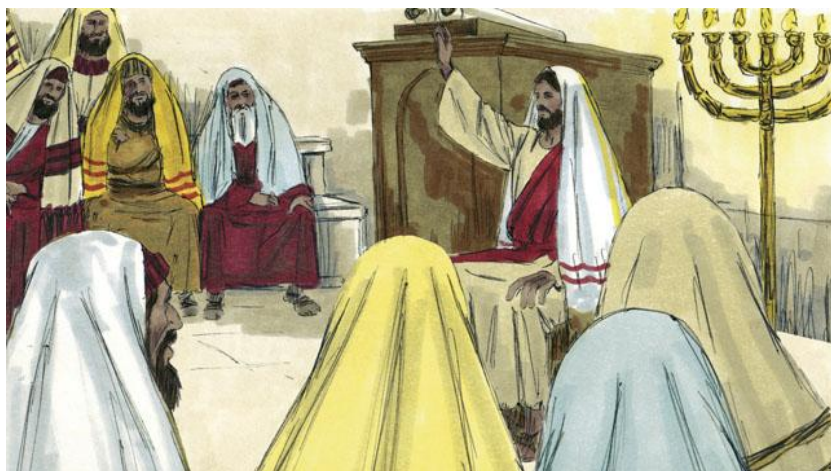
Аммо Исо ҷавоб дод: «Аз ман дур шав, эй шайтон! Дар Каломи Худо, Худо ба халқи худ мегӯяд: "Танҳо ба Худованд Худои худ сачда кунед ва танҳо Ёро ҳамчун Худо иззату ҳурмат кунед".

Исо ба васвасаҳои Шайтон дода нашуд ва Шайтон ёро тарк кард. Пас аз он фариштагон назди Исо омада, ба Ё ғамхорӣ карданд.

Ин ҳикояи Китоби Муқаддас аз Инҷили Матто боби 4:1-11 ва Инҷили Маркус боби 1:12-13; ва Инҷили Луқо боби 4:1-13 гирифта шудааст

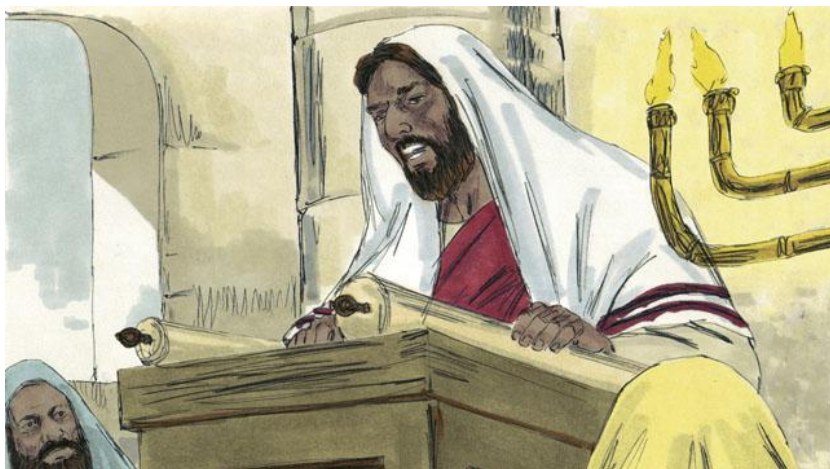
26. Исо хизмати худро оғоз мекунад

Пас аз он ки Исо васвасаҳои Шайтонро мағлуб кард, ӯ ба минтақаи Ҷалил, ки дар он ҷо зиндагӣ мекард, баргашт. Рӯҳулқудс ба Ӯ қуввати бузург бахшид. Исо аз Ҷалил шаҳр ба шаҳр гашта, ҷойҳои гуногунро зиёрат мекард ва ба одамон таълим меод. Ҳама дар бораи Ӯ хеле меҳрубона сухан мегуфтанд.

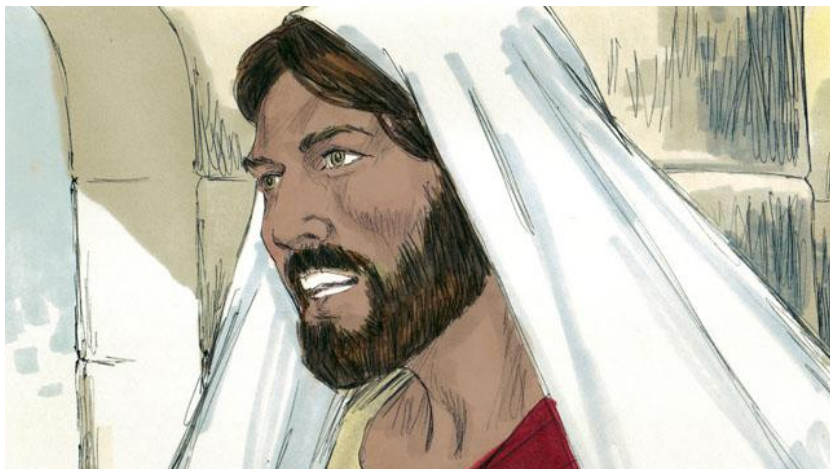
Як рӯз Исо ба шаҳри Носира рафт ки кӯдакии худро дар он ҷо гузаронида буд. Рӯзи шанбе Исо ба куншт ҷои ибодат рафт. Дар он ҷо ба Ӯ китоберо бо суханони Ишаъёи наби доданд, то Ӯ порчаи ин китобро бо овози баланд хонда тавонад. Исо китобро кушод ва ба хондан шурӯъ кард.

Ў бо овози баланд хонд: «Худо ба ман Рӯҳи Худро дод, то тавонам ба камбағалон хушхабар расонам. Ў Маро фиристод, то бандиёнро озод кунам, нобиноёнро бино созам ва мазлумонро озод кунам. Ин вақтест, ки Худованд ба мо раҳм хоҳад кард ва ба мо кӯмак хоҳад кард».

Баъд Исо нишаст. Ҳар касе, ки дар он ҷо буд, бо диққат ба Ў менигаристанд. Онҳо медонистанд, ки порчаи Навиштаҳое, ки Исо хонда буд дар бораи Масеҳ аст. Исо гуфт: "Ҳоло ҳар он чизе, ки Ман ба шумо хонда будам, иҷро мешавад". Ҳама одамон хеле ҳайрон шуданд. "Оё ин писари Юсуф нест"? мегуфтанд онҳо.

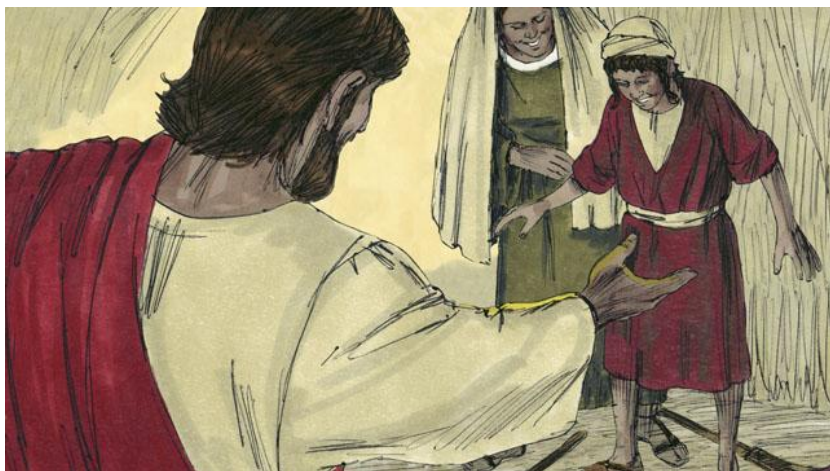
Сипас Исо гуфт: "Ростй ин аст, ки одамон ҳеҷ гоҳ пайғамбареро дар шаҳре, ки ӯ калон шудааст, қабул намекунанд. Дар замони пайғамбар Илёс, дар Исроил бевазанони зиёде буданд. Аммо вақте, ки дар давоми сеюним сол борон набуд, Худо ба Илёс бевазани аз Исроил нафиристод, балки ба Илёс бевазани аз қавми дигар фиристод".

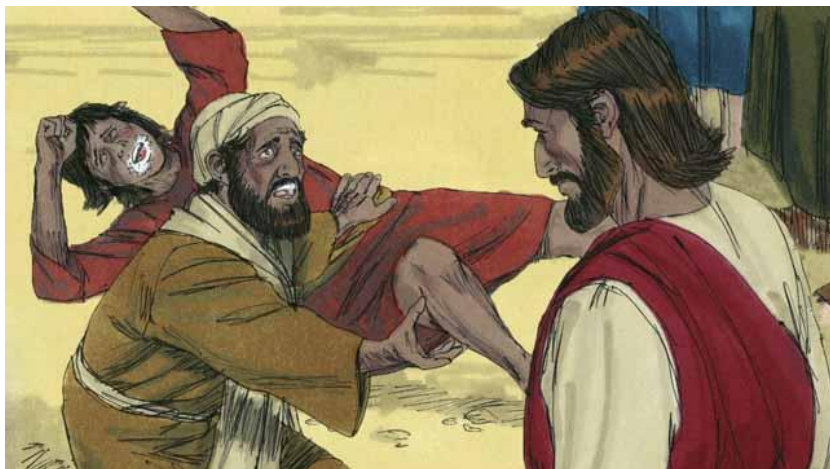
Исо суҳанашро давом дода гуфт: "Ва дар замони пайғамбар Элишоъ, дар Исроил одамони зиёде буданд, ки ба бемориҳои пӯст гирифтор буданд. Аммо Элишоъ ҳеҷ яке аз онҳоро шифо надод. Вай танҳо бемории пӯсти Наамон, фармондеҳи душманони Исроилро шифо дод". Одамоне, ки Исоро гӯш мекарданд, яҳудиён буданд. Бинобар ин, вақте ки онҳо аз ӯ чунин суҳанонро шуниданд, ба хашм омаданд.

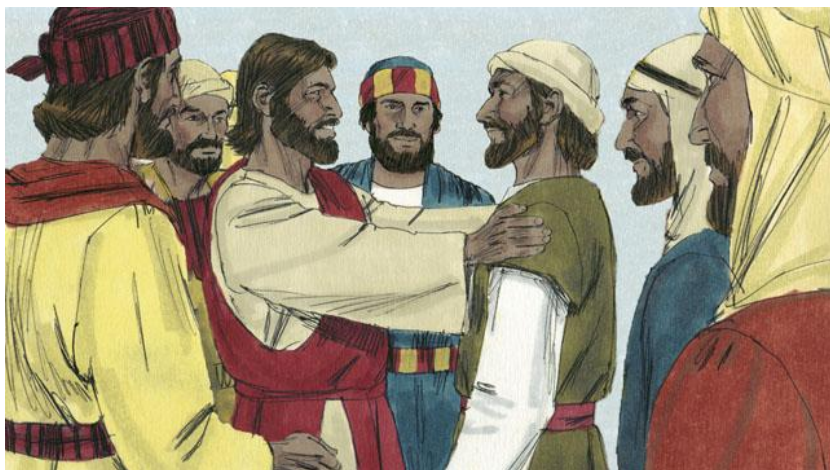
Мардуми Носира Исоро дастгир карда ва Ёро аз куништ бароварданд. Онҳо Ёро ба лаби кӯҳ оварда хостанд, ки партофта бикушанд. Аммо Исо аз байни мардум гузашта, Носираро тарк кард.

Пас аз ин Исо ба ҳамаи минтақаҳои Чалил рафт, гуруҳи зиёди одамон назди ӯ меомаданд. Онҳо бисёр одамони бемор ва инчунин кӯру маъҷуб, кар ва гунгро меоварданд. Ва Исо онҳоро шифо меод.

Ҳамчуни ба назди Исо одамони зиёдеро, ки девдор буданд оварданд. Исо ба девҳо амр мекард, ки аз онҳо берун шаванд ва онҳо берун шуданд. Девҳо бисер вақт фарёд мезаданд: "Ту Писари Худо ҳастӣ"! Аммо Ӯ ба онҳо манъ кард, ки дар бораи кӣ будани худ сухан ронанд. Мардуми зиёде дар ҳайрат монданд ва Худоро барои қудрат ва қудрати Исо ситоиш мекарданд.

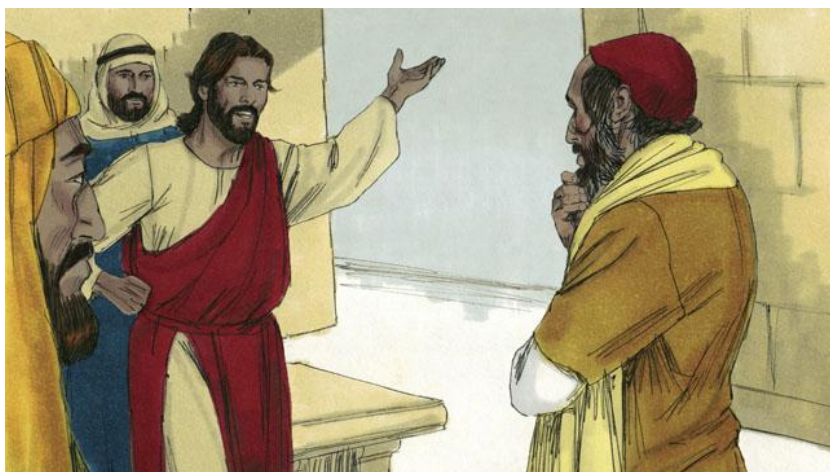
Бисёр одамон аз паи Исо рафтанд ва баъзеи онҳо шогирдони Ӯ шуданд. Дар байни шогирдонаш Исо 12 нафарро интиҳоб кард, ки пайравони махсуси Ӯ шуданд. Ӯ онҳоро "ҳаввориён" номид. Ҳаввориён бо Исо мерафтанд ва аз Ӯ таълим мегирифтанд.

Ин ҳикояи Китоби Муқаддас аз Инҷили Матто боби 4:12-25 ва Инҷили Марқус боби 1:14-15, 35-39 3:13-21 : ва Инҷили Луқа боби 4:14-30 38-44 гирифта шудааст

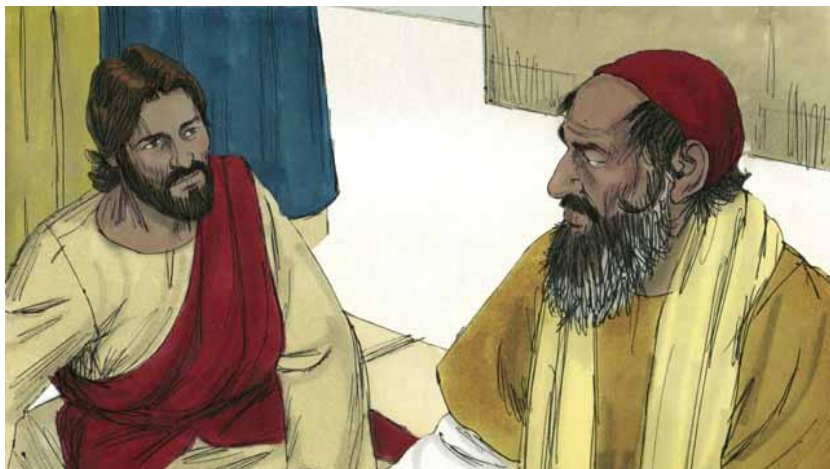
27. Ҳикоя дар бораи сомари не

Як рӯз муаллими қонуни яҳудӣ ба назди Исо омад, то ба одамон нишон диҳад, ки таълимоти Исо нодуруст аст. Пас гуфт: "Устод, ман бояд чӣ кор кунам, то ҳаёти ҷовидониро мерос гирам"? Дар ҷавоб Исо пурсид: "Дар шариати Худо чӣ навишта шудааст"?

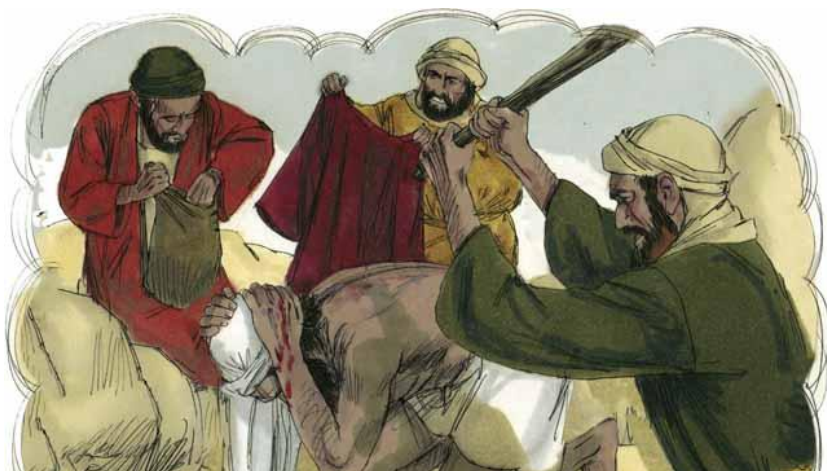
Он мард дар ҷавоб гуфт: "Дар он гуфта шудааст:" Худованд Худои худро бо тамоми дил, ҷон, қувват ва ақли худ дӯст дор. Ва ёри худро мисли худ дӯст бидор ". Исо гуфт: «Шумо дуруст ҷавоб додед! Агар шумо ин корро кунед, ҳаёти ҷовидонӣ хоҳед дошт».

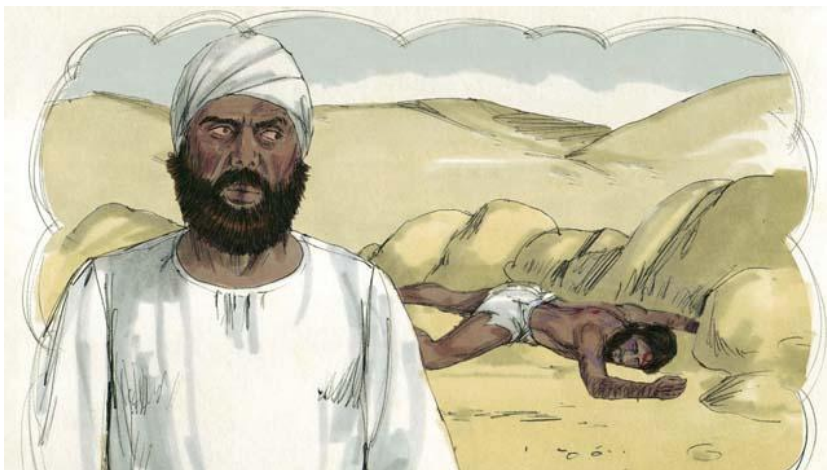
Муаллими шариат мехост ба одамон нишон диҳад, ки тарзи зиндагии ӯ дуруст аст ва аз Исо пурсид: "Ёри ман кист"?

Дар ҷавоб Исо ба муаллими шариат ҳикояе гуфт: "Як рӯз яҳудӣ аз Ерусалим ба Ерихӯ равона буд.

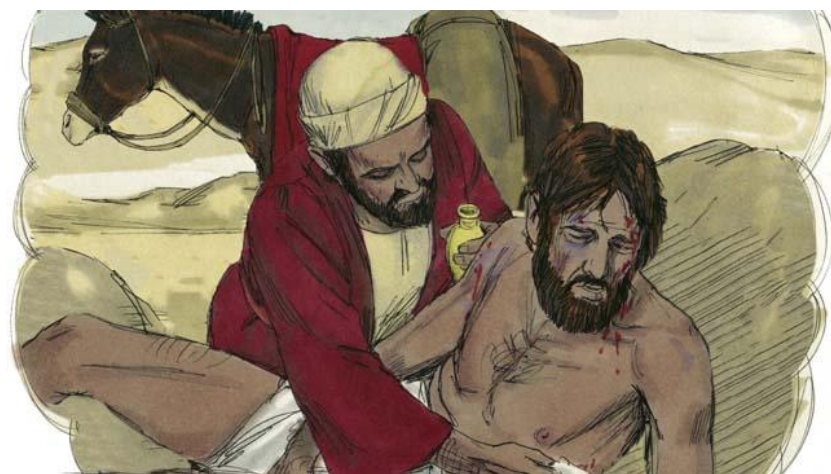
Дар роҳ ба ӯ ғоратгарон ҳамла карданд. Онҳо ҳама чизеро, ки ӯ дошт, гирифтанд, ва қариб ўро ба қатл расонданд ва сипас гурехтанд.

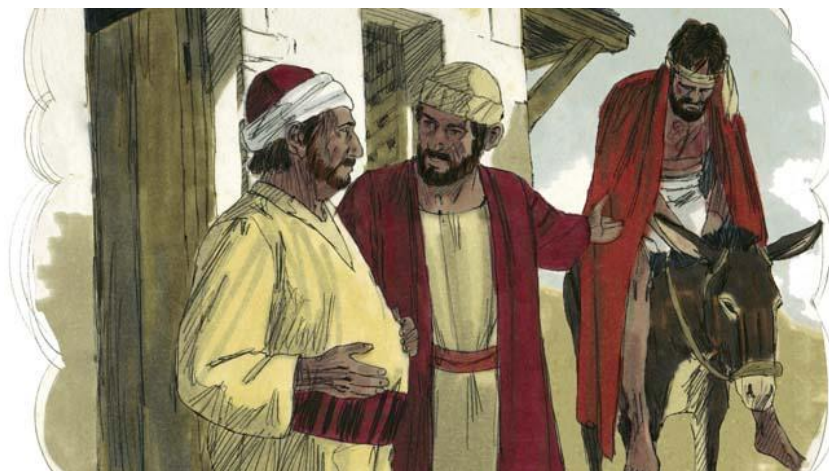
Дере нагузашта, як коҳини яҳудӣ дар ҳамон роҳ қадам мезад. Вай дид, ки марде дар роҳ хобидааст, аммо ба дигар тараф гузашт. Сипас коҳин бе кўмак ба он мард роҳи худро идома дод.

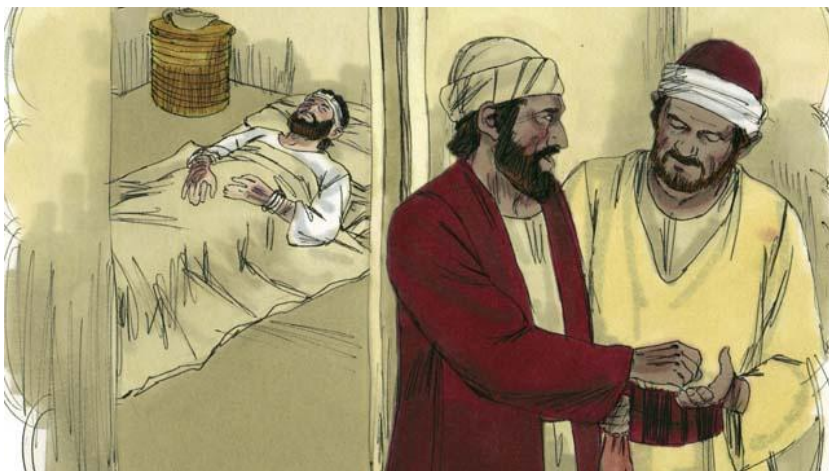
Пас аз он левизодае аз роҳ гузашт. Левизодагон - ин яҳудиёни насли Левӣ ҳастанд, ки дар маъбад хизмат мекарданд. Вай омада ба ин одам нигоҳ карду ёри нарасонда ба одами латуқубшуда, роҳашро давом дод.

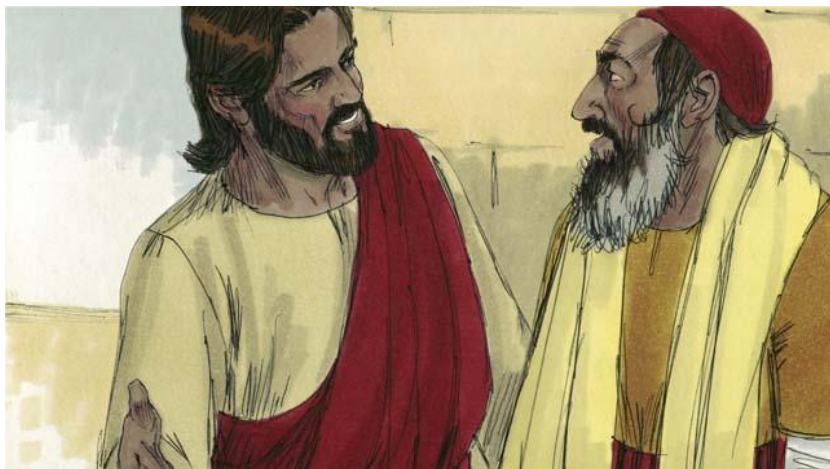
Пас аз левизода одаме аз Сомария бо ҳамон роҳ мегузашт. Дар ҳамон вақт сомариён ва яҳудиён якдигарро бад медиданд ва ҳатто гап намезаданд. Сомари дар роҳ одами латуқубшударо дид. Гарчанде, ӯ фаҳмид ки Яҳудӣ аст раҳм кард. Сомарӣ ба назди одами латуқубшуда омада захмҳояшро ҷароҳатбандӣ кард.

Баъд вай ўро бардошта ба хари худ савор кард ва ўро ба меҳмонхонае, ки дар роҳ буд бурд. Дар он ҷо сомарӣ нигоҳу бини ўро давом дод.

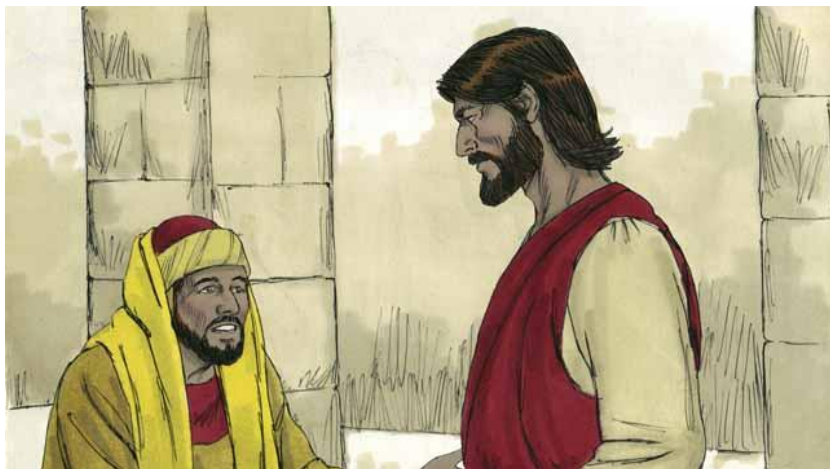
Дар рӯзи дигар сомарӣ бояд роҳи худро давом медод. Вай ба хўҷаини меҳмонхона пул дода гуфт: "Ба ин мард ғамхорӣ кун. Агар ту зиёдтар сарф кардӣ, аз он ки ман ба ту додам ман ҳангоми баргаштан ба ту бар мегардонам".

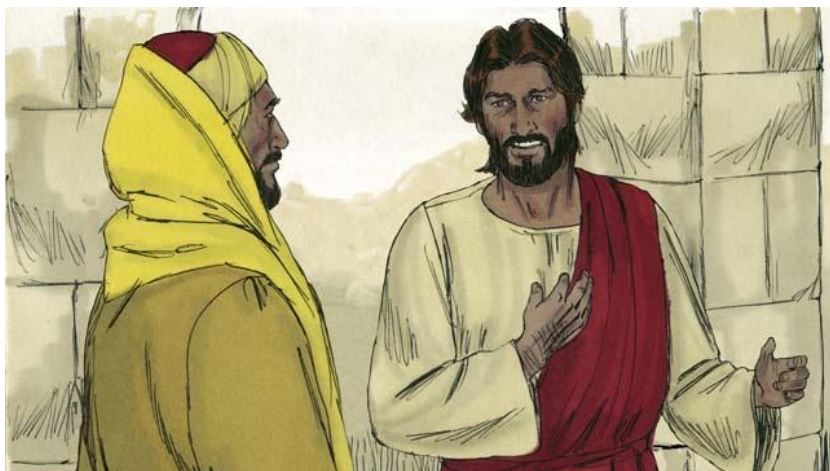
Исо аз муаллими шариат пурсид: "Ба фикри ту кадоме аз ин се нафар ба ин марди ҷабрдида наздик буд"? Муаллим дар ҷавоб гуфт: "Он касе, ки ба ӯ марҳамату кӯмак кард". Исо ба вай гуфт: «Бирав ва чунин рафтор кун».

Ин ҳикояи Китоби Муқаддас аз Инҷили Луқо боби 10:25-37 гирифта шудааст

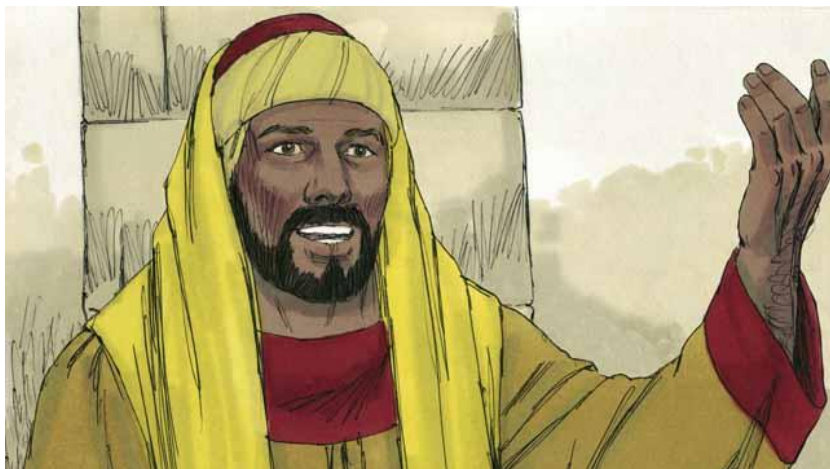
28. Цавони сарватманд ва бонуфуз

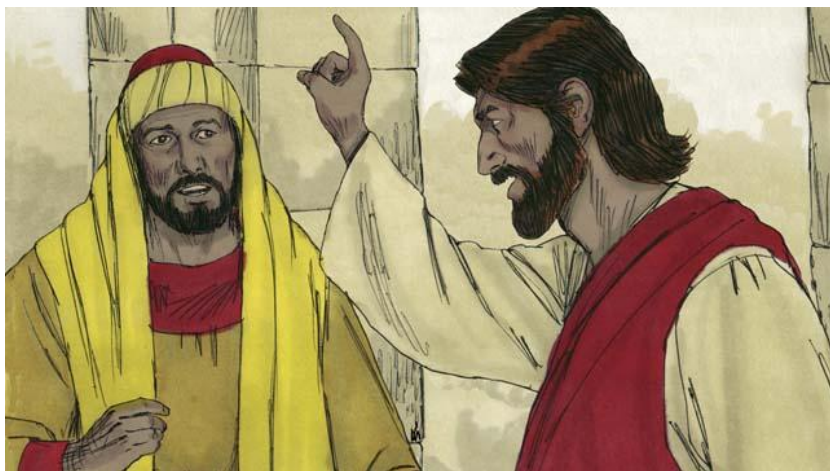
Як рӯз як ҷавони сарватманду обрӯманд ба назди Исо омада аз ӯ пурсид: "Устои нек, барои гирифтани ҳаёти ҷовидонӣ ман бояд чӣ кор кунам"? Исо ба вай гуфт: «Чаро Маро нек мегӯӣ? Танҳо Худо нек аст. Агар ту хоҳӣ, ки ҳаёти ҷовидонӣ дошта бошӣ ба аҳкоми Худо итоат кун".

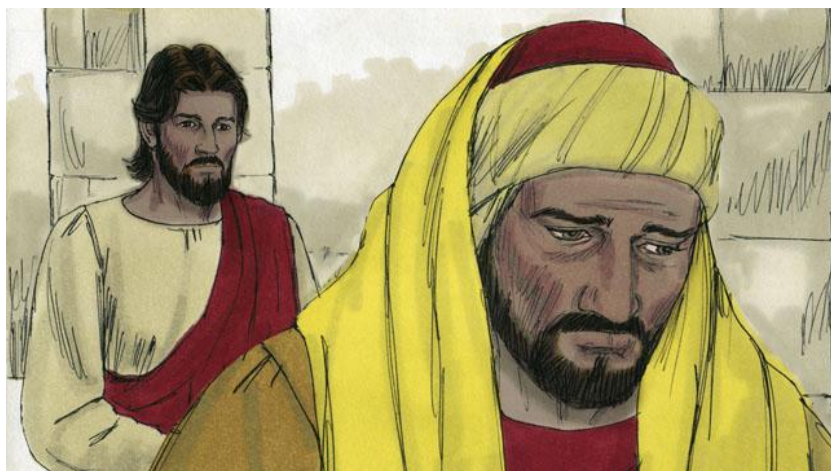
"Кадам аҳкоми мушаххасро бояд иҷро кунам"? - пурсид ҷавон. Исо ҷавоб дод: "Қатл нақун; Садоқати издивоҷатонро вайрон нақун. Дуздӣ нақун. Дурӯғ нагӯӣ. Падару модари худро эҳтиром кун ва дӯсти худро мисли худ дӯст бидор".

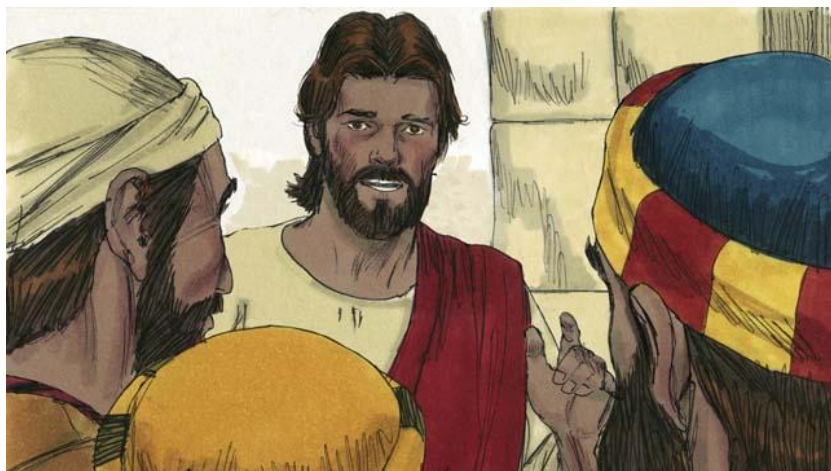
Чавон гуфт: "Ман аз кӯдакӣ ҳамаи ин фармонҳоро иҷро мекунам. Барои зиндагии ҷовидона доштан боз чӣ қор қардан лозим аст?" Исо бо меҳр ба ӯ нигарист ва ҷавоби Худо ба ӯ дод.

Исо гуфт: "Агар ту хоҳӣ, ки комил бошӣ рафта ҳар он чӣ дорӣ, фурӯш ва ба мискинон пул деҳ. Он гоҳ ту дар осмон ганҷе хоҳӣ дошт. Пас биё ва Маро пайравӣ кун".

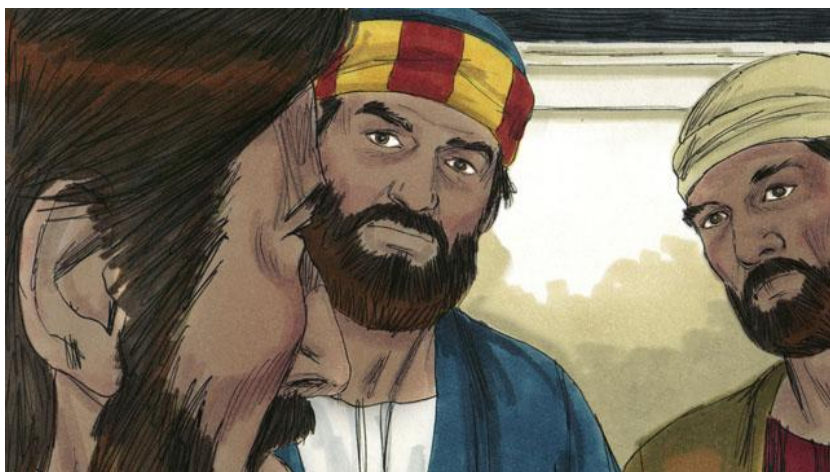
Вақте ҷавон суҳанони Исоро шунид, хеле ғамгин шуд ва Исоро тарк кард. Охир, вай марди хеле сарватманд буд ва намехост, ки ҳама чизеро, ки дорад, бидиҳад.

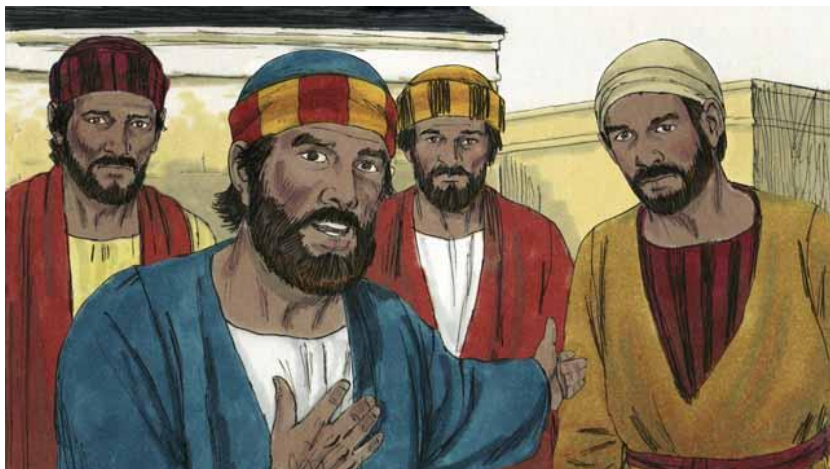
Исо ба шогирдонаш гуфт: "Ба Подшоҳии Худо даромадани сарватмандон хеле душвор аст! Аз сӯроҳии сӯзан гузаштани шутур осонтар аст, назар ба шахси сарватманд, ки ба Подшоҳии Худо дарояд".

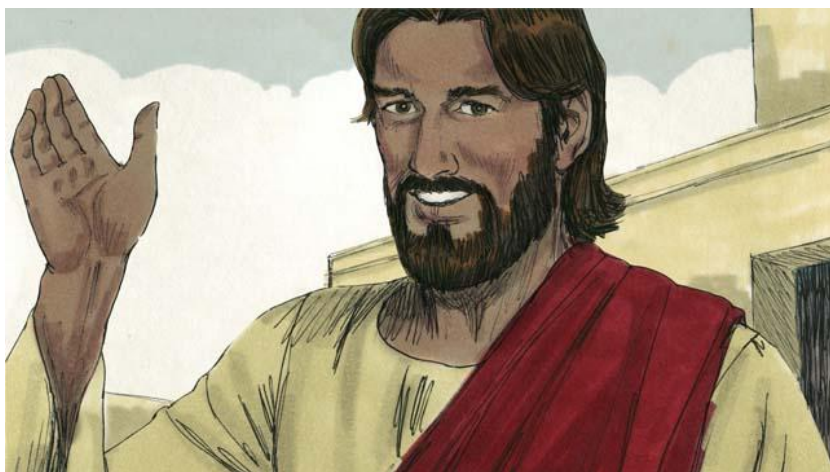
Вақте, ки шогирдон ин суханони Исоро шуниданд, дар ҳайрат монданд. Онҳо пурсиданд: "Пас кӣ метавонад наҷот ёбад"?

Исо ба шогирдон нигоҳ карда дар ҷавоб гуфт: "Ба одамон ғайриимкон аст худро наҷот додан. Аммо ҳеҷ чиз барои Худо ғайриимкон нест".

Пас Петрус аз Исо пурсид: "Мо, шогирдон, ҳама чизро тарк карда, аз паси Ту рафтем. Мукофоти мо чӣ гуна мешавад"?

Исо ҷавоб дод: "Ҳар касе, ки ба хотири ман хона, бародару хоҳар, падару модар, фарзандон ё молу мулки худро тарк кунад 100 маротиба зиёд мегирад. Ё инчунин ҳаёти абадӣ мегирад. Ва касоне, ки дар аввал ҳастанд дар охир мешаванд ва касоне, ки дар охир дар аввал мешаванд".

Ин ҳикояи Китоби Муқаддас аз Инҷили Матто боби 19:16-30 ва Инҷили Маркус боби 10:17-31; ва Инҷили Луқа боби 18:18-30 гирифта шудааст

29. Ҳикоя дар бораи як хизматгори номеҳрубон

Боре Петрус аз Исо пурсид: "Устод, вақте ки бародарам бар зидди ман гуноҳ мекунад, чанд маротиба ман бояд бибахшам? Ҳафт бор"? Исо ҷавоб дод: "Ҳафт бор не, балки ҳафтод бор ҳафт борӣ"! Исо ба маънои он гуфт, ки мо бояд ҳамеша бахшем. Сипас Исо ин ҳикояро гуфт:

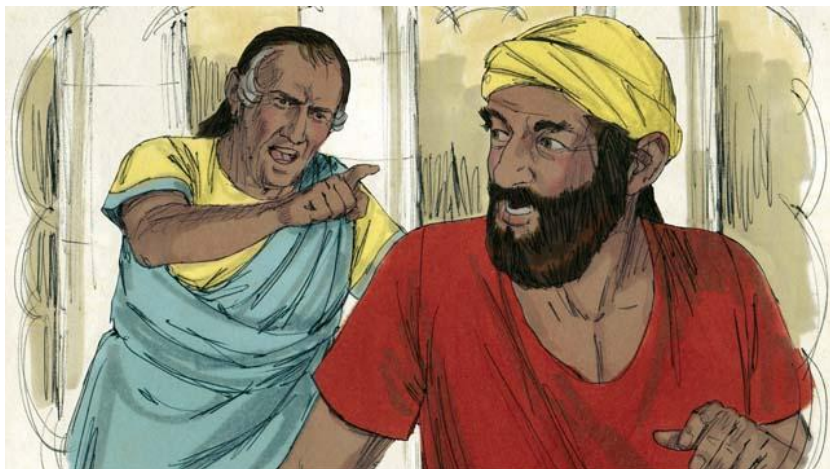
"Подшоҳии Худо ба подшоҳе монанд аст, ки меҳост хизматгоронаш тамоми қарзҳои ӯро ба ӯ диҳанд. Як хизматгор қарзи калоне дошт, ки 200 000 маоши солона мешуд.

Азбаски ғулом наметавонист ин қарзро баргардонад, подшоҳ гуфт: "Ин мардро ва аҳли хонаводаашро ҳамчун ғулом фурушед то қарзро пардохт кунад".

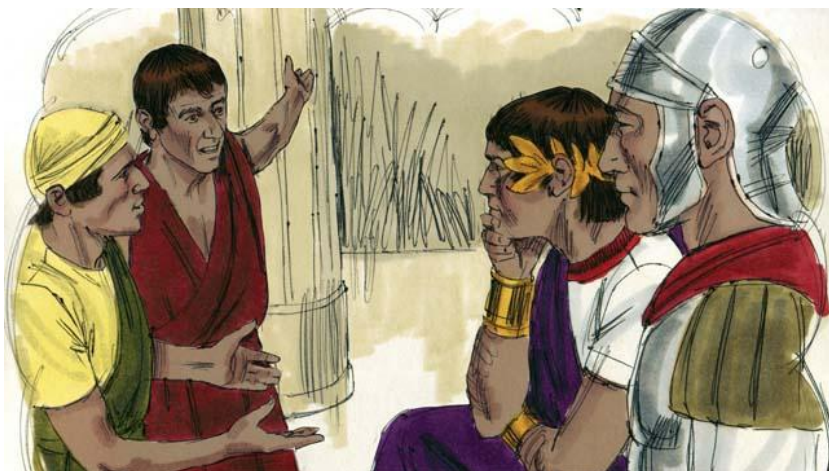
Сипас ғулом дар назди подшоҳ ба зону афтода, илтиҷо кард: "Илтимос сабр кун ва ман ҳама чизеро, ки аз ту қарздорам, бармегардонам". Подшоҳ ба ғулом раҳм кард. Ӯ тамоми қарзро бахшида ӯро озод кард.

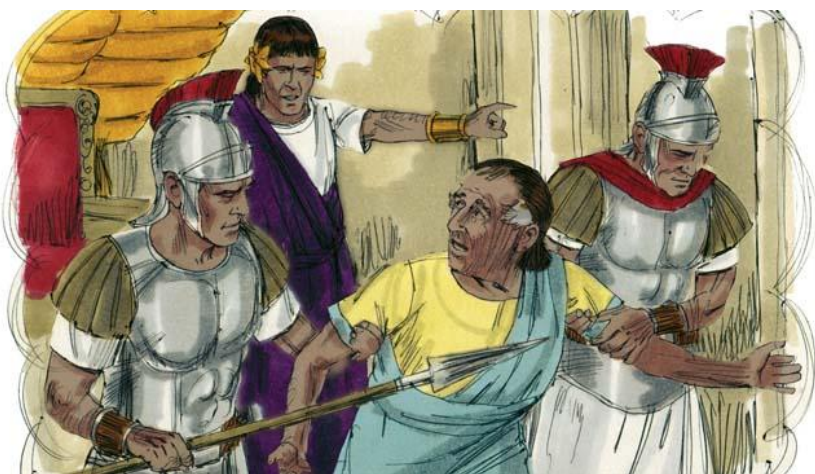
Вақте, ки хизматгор аз назди подшоҳ баромада рафт, бо як хизматгори дигаре вохӯрд, ки ба ӯ қарздор буд. Ин қарз ба маоши чормоҳа баробар буд. Хизматгор қарздори худро қапида ва гуфт: "Қарзи пулиро ба ман баргардон"!

Қарздор ба зону афтада илтиҷо кард: "Илтимос сабр кун ва ман ҳама чизеро, ки аз ту қарздорам ба ту бармегардонам". Вале хизматгор қарздорро ба маҳбас партофт, то он даме, ки ӯ то ба охир қарзашро баргардонад.

Хизматгорони дигар ин воқеаро диданд ва ин онҳоро ғамгин кард. Онҳо назди подшоҳ рафтанд ва ҳамаи воқеаро ба ӯ гуфтанд.

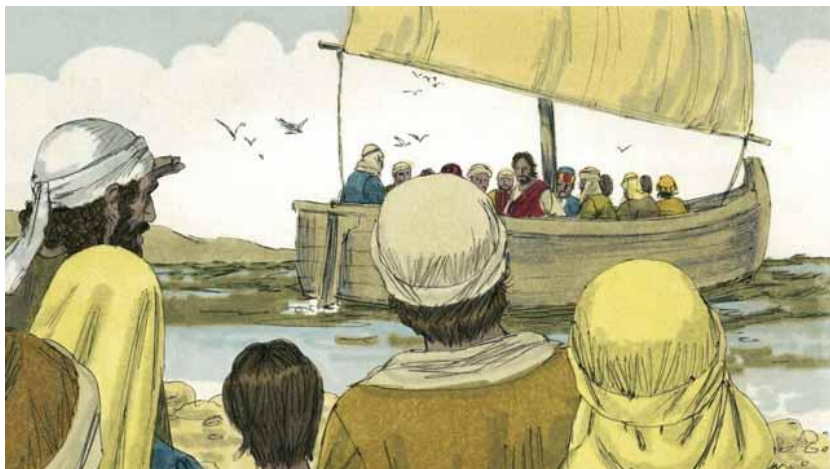
Пас подшоҳ он хизматгорро фарёд зада гуфт: "Ту ғуломи бад ҳастӣ! Ман қарзи туро бахшидам зеро ту маро илтиҷо кардӣ. Ту ҳам бояд чунин рафтор мекардӣ. Подшоҳ чунин дар ғазаб буд, ки ғуломи бадкирдорро то ба охир расонидани тамоми қарзи худ ба зиндон партофт".

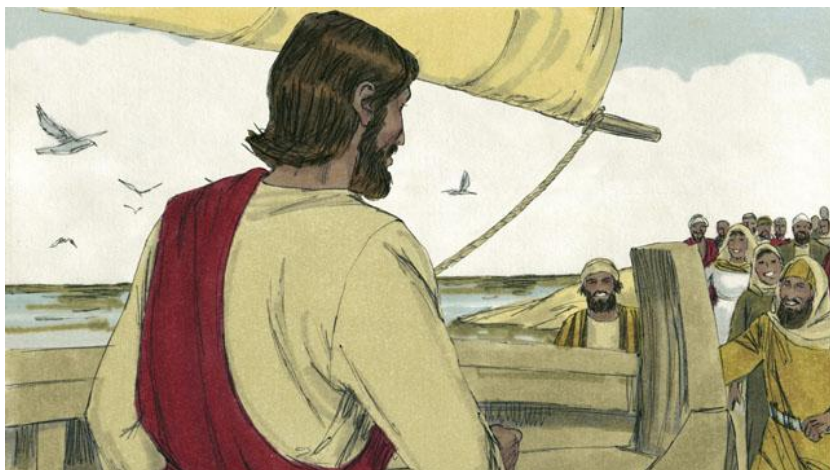
Исо гуфт: "Ин аст он чизе ки Падари Осмониам бо ҳар яки шумо мекунад, агар шумо бародарони худро бо тамоми дили худ набахшед."

Ин ҳикояи Китоби Муқаддас аз Инҷили Матто боби 18:21-35 гирифта шудааст

30. Исо панч ҳазор нафарро сер кард

Исо ҳаввориёни Худро ба деҳаҳои гуногун фиристод, то ба одамон дар бораи Подшоҳии Худо мавъиза кунанд ва таълим диҳанд. Вақте ки шогирдон ба ҷое ки Исо буд, баргаштанд, онҳо ҳама чизеро, ки карда буданд, ба ӯ нақл карданд. Исо онҳоро даъват кард, ки ҳамроҳи Ӯ ба ҷои ором, ки дар паси кӯл буд шино кунанд, то каме дам гиранд. Онҳо ба қайқ савор шуда, ба соҳили дигар рафтанд.

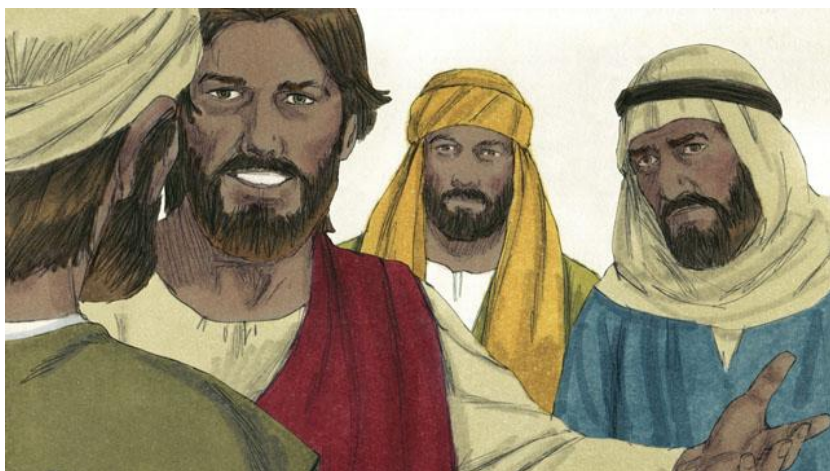
Бисёри одамон диданд, ки Исо ва шогирдонаш дар қайқ шино карда рафтанд. Ин одамон ба назди кӯл давиданд, то ба соҳили дигар пеш аз Исо расанд. Аз ин рӯ вақте ки Исо ва шогирдонаш омаданд, гуруҳи бузурги одамон аллакай онҳоро интизор буданд.

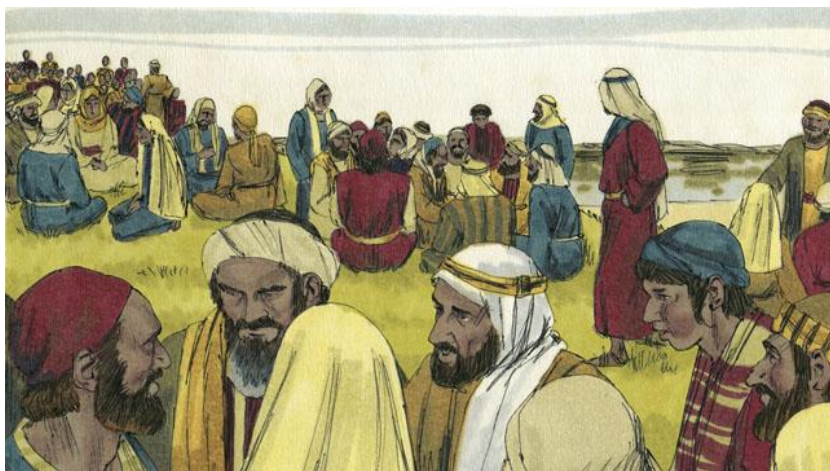
Дар ин гурӯҳ беш аз 5000 одам буд, бе ҳисоби занону кӯдакон. Исо ба ин одамон раҳмдилии зиёд зоҳир кард. Барои Исо онҳо мисли ғӯсфандони бе ҷӯпон буданд. Аз ин рӯ, Ӯ ба онҳо дар бораи бисёр чизҳо таълим доданро сар кард ва беморонро шифо меод.

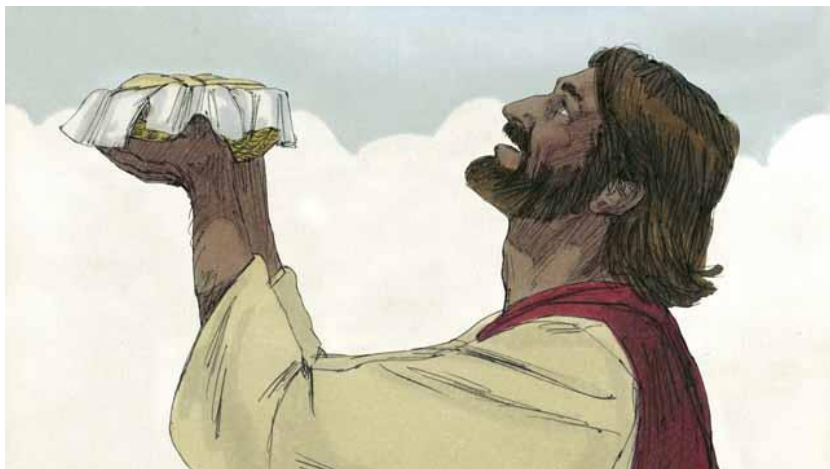
Бегоҳӣ шогирдон ба Исо гуфтанд: "Дер шуд. Мардумро ҷавоб деҳ, то онҳо ба деҳаҳои наздиктарин рафта, барои худ ягон хӯрок харанд".

Аммо Исо ба шогирдон гуфт: "Шумо ба онҳо хӯрдан диҳед"! Шогирдон дар ҷавоб пурсиданд: "Чӣ хел мо ин корро карда метавонем? Мо танҳо панҷ нону ду моҳии хурде дорем."

Баъд Исо ба шогирдонаш гуфт, ки ба одамон бигӯянд, ки 50 нафари шуда ба гурӯҳҳо дар руйи сабза шинанд.

Пас аз он, Исо панҷ нон ва ду моҳиро гирифта, ба осмон нигарист ва ба Худо барои хӯрок шукрзорӣ кард.

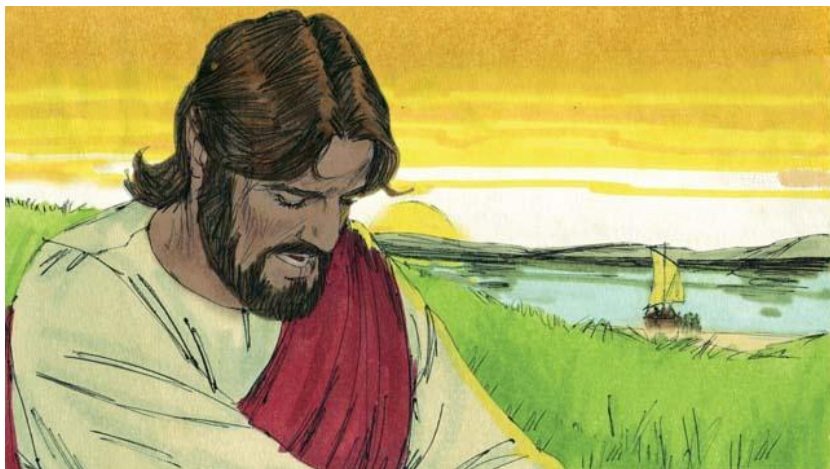
Сипас Исо нон ва моҳиро пора кард. Ӯ ин пораҳоро ба шогирдонаш дод, то ба мардум тақсим кунанд. Шогирдон хӯрокро тақсим мекарданд, аммо он тамом намешуд! Ин барои ҳамаи одамон расид, бинобар ин ҳама сер шуданд ва хӯрок ҳатто боқӣ монд.

Пас аз он шогирдон хӯроки боқимондaro чамъ карда, 12 сабадро пур карданд. Ҳамаи ин хӯрок ба таври мӯъҷиза аз панҷ нон ва ду моҳӣ пайдо шуд!

Ин ҳикояи Китоби Муқаддас аз Инҷили Матто боби 14:13-21 ва Инҷили Маркус боби 6:31-44; ва Инҷили Луқа боби 9:10-17 ва Инҷили Юҳанно 6:5-15 гирифта шудааст

31. Исо дар рӯи об роҳ меравад

Пас аз он ки Исо ба ҷамъи мардум хӯрок дод, Ӯ ба шогирдон гуфт, ки ба қайқ савор шуда, ба он тарафи кӯл шино кунанд. Исо одамонро ба хона фиристонд ва барои дуо гуфтан ба кӯҳ баромад. Дар он ҷо Ӯ танҳо монд ва то ними шаб дуо гуфт.

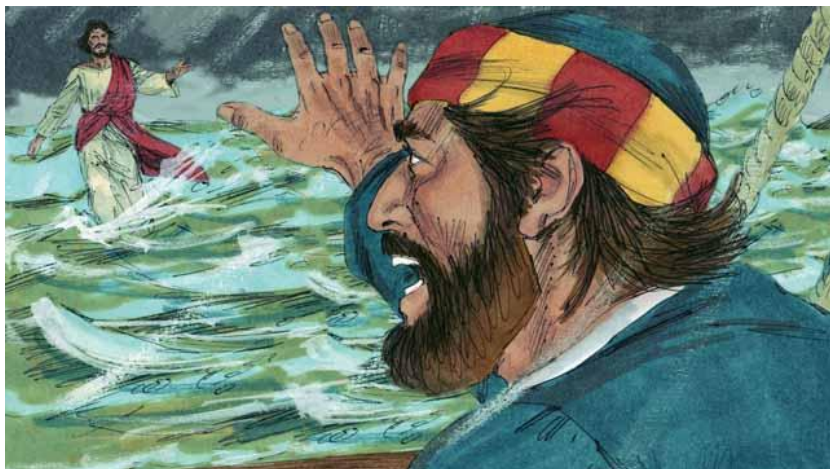
Он вақт шогирдон дар қайқ шино мекарданд. Шамоли рӯ ба рӯ мевазид ва то ними шаб онҳо тавонистанд то миёнаи кӯл расанд.

Дар ин миён, Исо дуоро тамом карда, назди шогирдонаш рафт. Вай ба болои об рост ба тарафи қаиқи онҳо равона шуд.

Вақте, ки шогирдон Ёро диданд, хеле тарсиданд, зеро гумон карданд, ки ин арвоҳ аст. Исо дид, ки онҳо метарсанд ва ба онҳо гуфт: "Натарсед. Ин Ман ҳастам"!

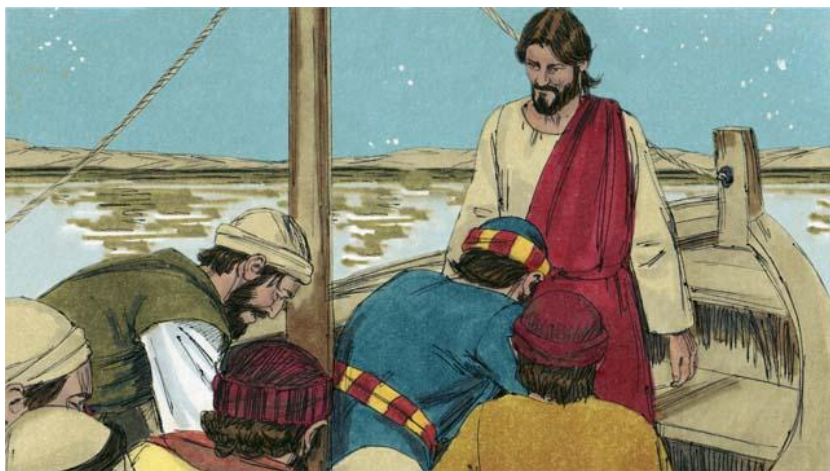
Он гоҳ Петрус ба Исо гуфт: "Устод агар ин Туй ба ман амр деҳ, то ки дар рӯи об назди ту равам". Исо ба Петрус гуфт: "Биё"!

Петрус аз қайқ баромада, дар рӯи об назди Исо равона шуд. Аммо каме роҳ рафтани ӯ нигоҳашро аз Исо дур кард ва пай бурд, ки чи хел шамоли саҳт мевазад ва чӣ гуна мавҷҳои калон дар атроф аст.

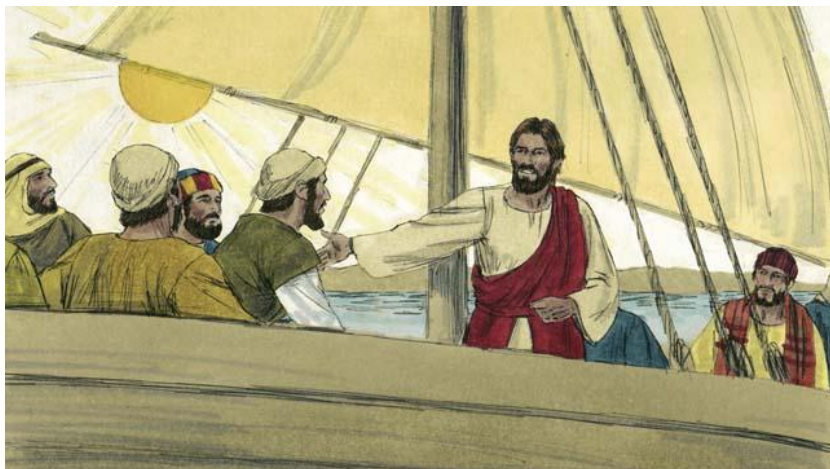
Петрус тарсид ва ғарқ шудан гирифт. Ӯ дод зад: "Устод, маро наҷот деҳ!" Исо дарҳол даст дароз карда, ӯро қапид. Ӯ ба Петрус гуфт: "Имони ту кам аст! Барои чӣ ту шубҳа кардӣ?"

Пас аз он Петрус ва Исо ба қайқ савор шуданд, шамол ҳамон замон хомӯш шуд ва об ором шуд. Шогирдон хеле дар ҳайрат монданд. Онҳо ба Исо таъзим карда гуфтанд: "Ту дар ҳақиқат Писари Худо ҳастӣ!"

Ин ҳикояи Китоби Муқаддас аз Инҷили Матто боби 14:22-33 ва Инҷили Маркус боби 6:45-52: ва Инҷили Юҳанно 6:16-21 гирифта шудааст

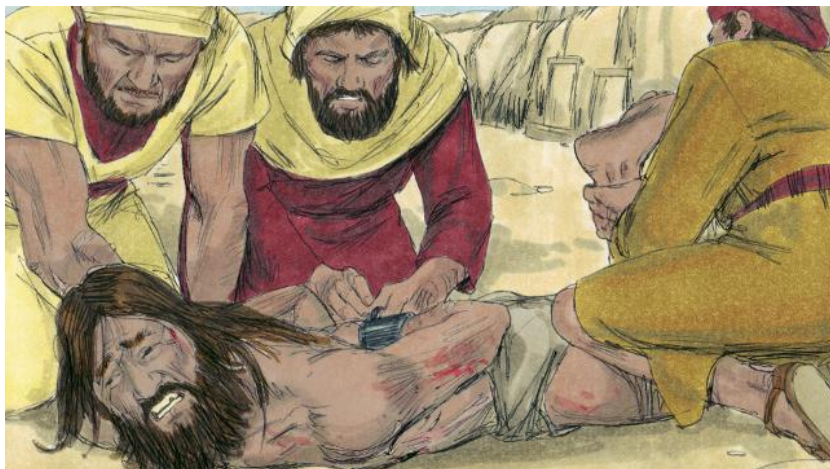
**32. Исо марди девона ва зани беморро
шифо медиҳад**

Исо ва шогирдонаш бо қайқ ба маҳалли зисти мардуми Герасин рафтанд. Онҳо ба соҳил расида, аз қайқ фуромаданд.

Дар он ҷо марде буд, ки девҳои бисёр дошт.

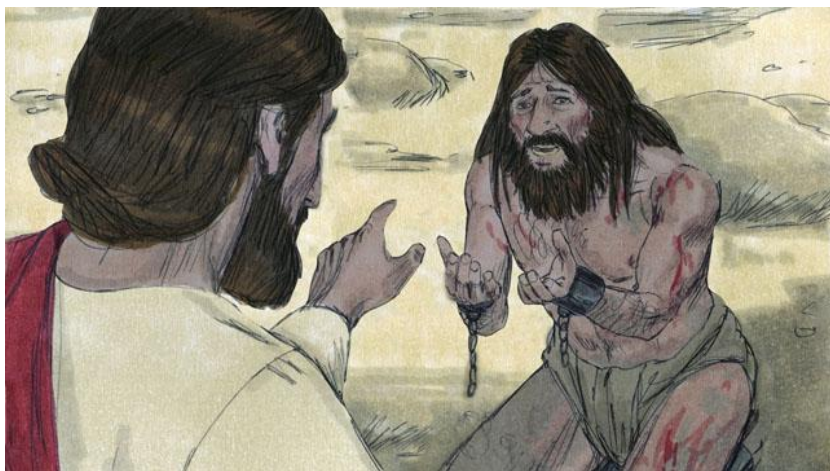
Вай чунон пурзӯр буд, ки касе ўро ором карда наметавонист. Бисёр вақт одамон дастҳо ва пойҳои ўро бо занҷир мебастанд, аммо ў онҳоро мешикаст.

Ин мард дар миёни қабрҳо зиндагӣ мекард. Вай шабу рӯз дод мезад, либос намепошид ва аксар вақт худро бо санг мебурид.

Вай ба назди Исо давида омад, ва ба зону афтод. Дев дар он мард бо овози баланд дод зад: "Исо, Писари Худои Таъоло аз ман чӣ меҳоҳӣ? Илтимос маро азоб надеҳ!"

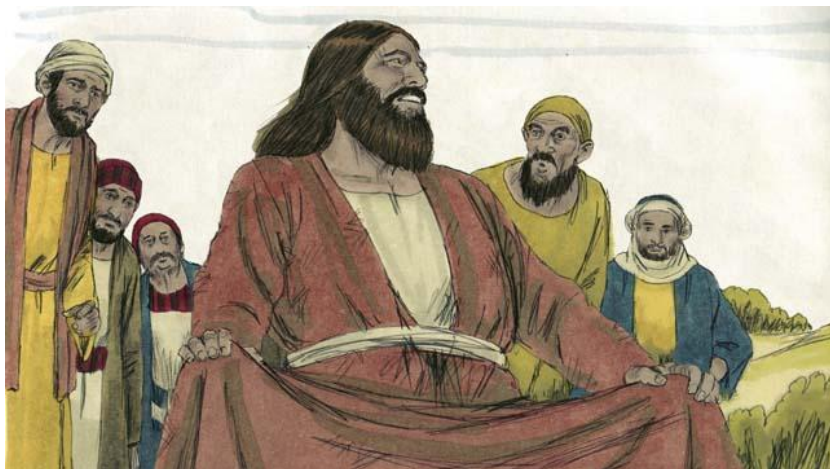
Исо ба дев рӯ оварда гуфт: "Аз ин мард берун шав"! Он гоҳ Исо аз дев пурсид: "Номи ту чист"? Вай ҷавоб дод: "Номи ман Лашкар аст, зеро мо бисёрем".

Девҳо аз Исо пурсиданд: "Илтимос моро аз ин ҷойҳо нафирист!" На он қадар дур дар теппа галаи хукҳо мечарид. Девҳо аз Исо илтиҷо карданд: "Илтимос, моро ба ин хукҳо бифирист"! Исо ба онҳо иҷозат дод, ки ин корро кунанд.

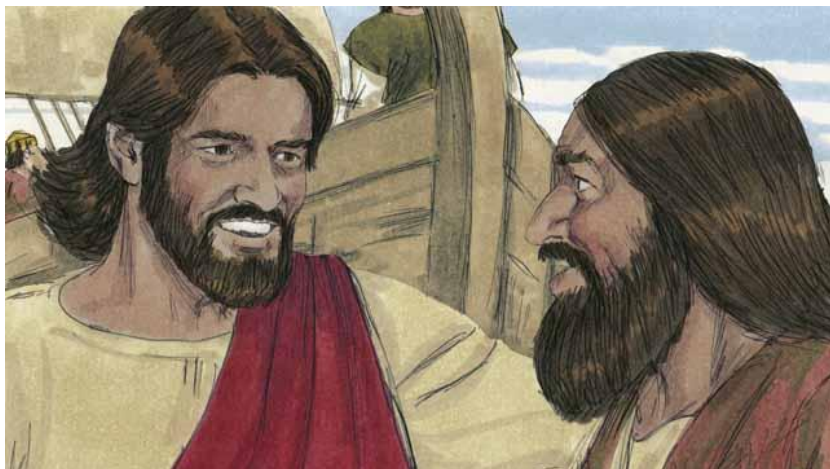
Дар он рама тақрибан 2000 хук буд. Девҳо аз одам берун шуда, ба хукҳо даромаданд. Гала аз соҳил нишеб шуда ба кӯл ғалтид ва ғарқ шуд.

Вақте чӯпононе, ки хукҳоро мечаронданд ин воқеаро дида ба шаҳр давида рафтанд ва ҳама чизеро, ки Исо карда буд ба ҳама нақл карданд. Мардум аз шаҳр омаданд ва одамеро диданд, ки пеш девҳои бисёр дошт. Вай ором буд, дар тан либос дошт ва мисли як одами солим рафтор мекард.

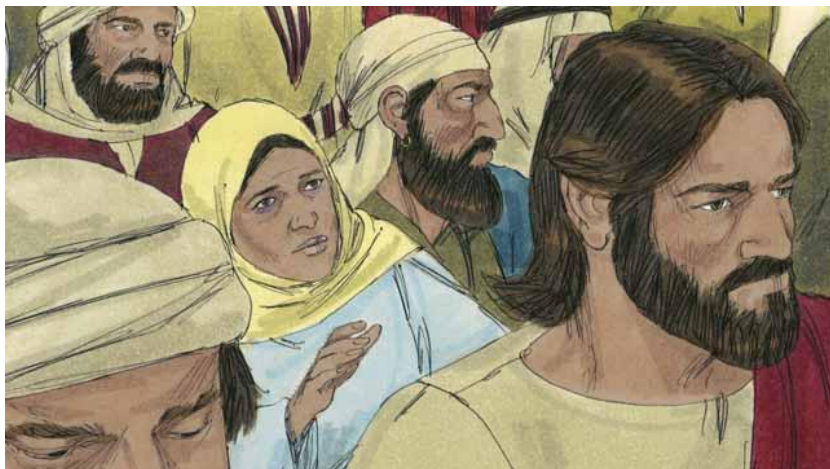
Мардум саҳт тарсиданд ва аз Исо хоҳиш карданд, ки минтақаи онҳоро тарк кунад. Аз ин рӯ Исо ба қайқ савор шуд ва он одаме, ки дар он девҳои зиёд буд, аз Исо иҷозат пурсид то бо ӯ равад.

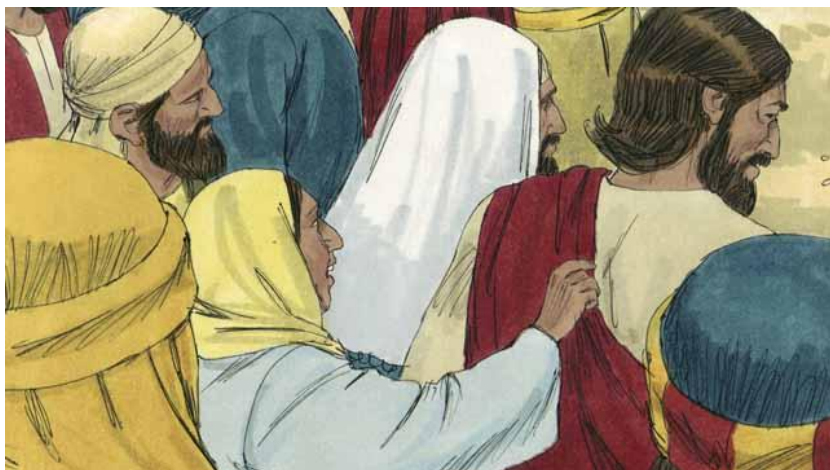
Аммо Исо дар ҷавоби вай гуфт: "Не, Ман мехоҳам, ки ту ба хонаат рафта ҳама чизро, ки Худо барои ту кардааст нақл кунӣ. Ба ҳама биғӯ, ки чӣ гуна Ё ба ту раҳм кард".

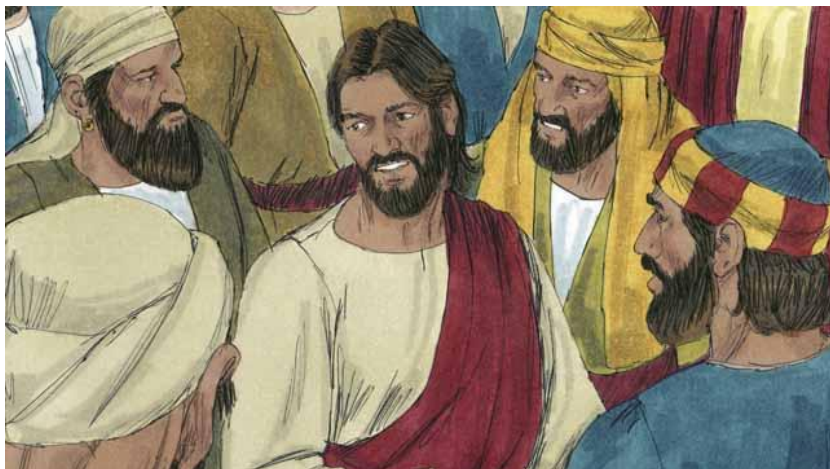
Ин одам рафта ҳама чизро, ки Исо барои ӯ карда буд, нақл мекард. Ва ҳар касоне, ки ҳикояти ӯро мешуниданд хеле дар ҳайрат мемонданд.

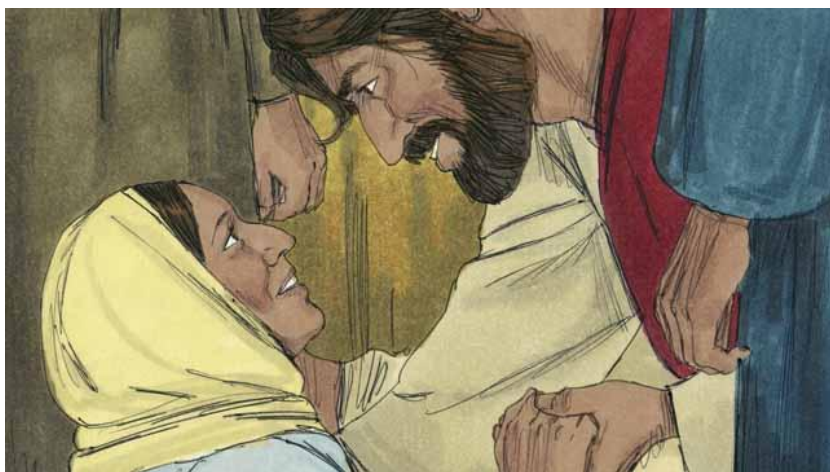
Дар ин замон Исо ба соҳили дигари кӯл гузашт. Вақте ки ӯ ба он ҷо расид, мардуми зиёде дар гирди ӯ ҷамъ омаданд. Одамонон чунон зиёд буданд, ки гирду атрофи ӯ хело танг шуд. Дар миёни мардум зане буд, ки 12 сол боз аз хунравӣ азоб мекашид. Вай тамоми дороияшро ба табибон сарф кард, то ӯро шифо диҳанд, аммо танҳо бадтар мешуду хубтар не.

Ӯ шунид, ки Исо мардуми бисёри беморро шифо меод ва фикр кард: "Бовар дорам, ки агар ман танҳо ба либоси Исо даст расонам, шифо хоҳам ёфт"! Барои ҳамин ӯ аз пушти Исо омада, либоси ӯро ламс кард. Ҳамин ки вай ба ӯ даст расонд, хунравиаш манъ шуд.

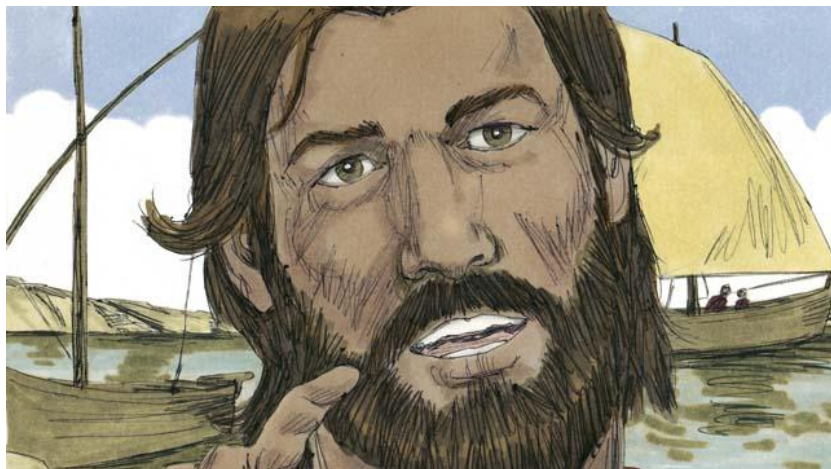
Худи ҳамон замон Исо ҳис кард, ки қувват аз ӯ баромад. ӯ баргашт ва пурсид: "Кӣ ба ман даст расонд?" Шогирдон дар ҷавоб гуфтанд: "Дар гирду атрофи Ту одамони зиёде ҷамъ омадаанд. Онҳо пайваста Туро ламс мекунанд. Чаро Ту мепурсӣ: "Кӣ ба Ман даст расонд"?"

Он гоҳ зан пеши Исо ба зону афтод ва аз тарс меларзид ва ба ӯ нақл кард, ки чӣ қор кардааст ва чӣ тавр шифо ёфтааст. Исо ба вай ҷавоб дод: "Имонат туро шифо бахшид. Ба осоиштагӣ бирав".

Ин ҳикояи Китоби Муқаддас аз Инҷили Матто боби 8:28-34 9.20-22 ва Инҷили Маркус боби 5:1-20; 5:246-34 ва Инҷили Луқо боби 8:26-39 8:426-48 гирифта шудааст

33. Масал дар бораи деҳқон

Як рӯз Исо дар соҳили кӯл буд. Вай ба мардуми зиёде таълим медод. Бисёр одамон барои гӯш кардани Исо меомаданд ва аз ин рӯ, Ӯ ба қайқ ки дар об буд даромад, ва каме дуртар шино кард ки Ӯро беҳтар дида ва шунида шавад. Дар қайқ нишаста, Ӯ ба мардум таълим доданро сар кард.

Исо ба одамоне, ки Ӯро мешунаванд, чунин ҳикоят кард: «Як деҳқон барои коштани ғалла берун рафт. Вақте ки ӯ тухмӣ мепошид, қисме аз тухмиҳо тасодуфан ба роҳ афтодаанд. Паррандагон омада ин тухмиҳоро хӯрданд.

Тухмиҳои дигар ба замини санглох афтоданд, ки хок камёб буд. Тухмиҳои дар замини санглох зуд сабзида мерафтанд, аммо решаҳои онҳо ба чуқурии хок рафта наметавонишанд. Вақте ки офтоб баромад ва гарм шуд, навдаҳо хушк шуданд ва мурданд.

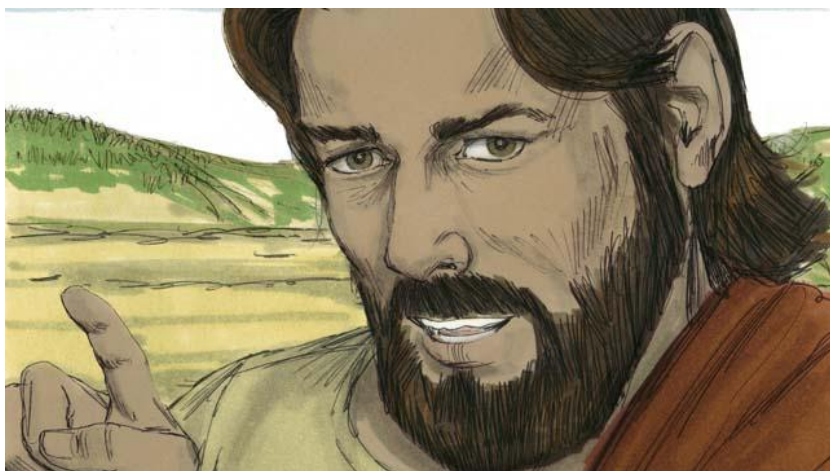
Тухмиҳое ҳам буданд, ки дар байни буттаҳои хордор афтода буданд. Ин тухмиҳо ба сабзидан сар карданд, аммо хорҳо онҳоро пахш карданд. Аз ин рӯ, растанӣҳое, ки дар миёни хорҳо мерӯянд, ҳосил намедиханд.

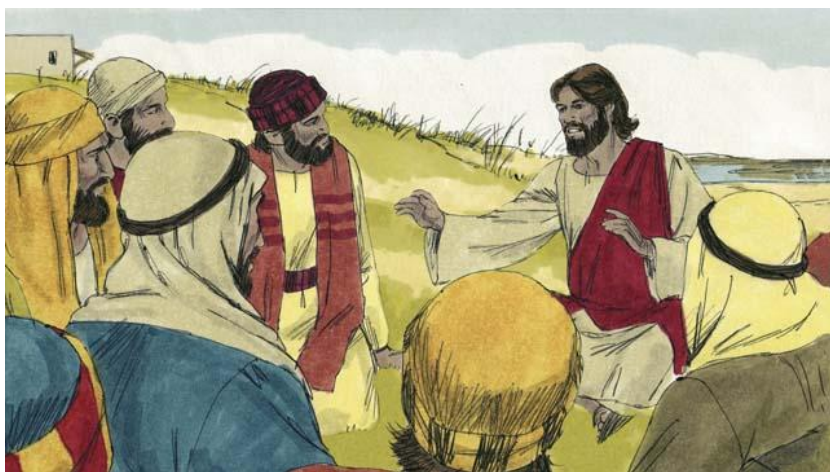
Тухмиҳое будан, ки дар хоки хуб афтиданд. Онҳо калон шуда 30, 60 ва ҳатто 100 маротиба зиёд тухмӣ оварданд аз оне, ки кошта шуда буд. Ҳар кӣ меҳодад ба Худо пайравӣ кунад, бигзор ба он чизе, ки Ман меғӯям таваҷҷӯҳ диҳад"!

Шогирдон ин ҳикояро нафаҳмиданд, вале Исо маънои онро фаҳмонд вақте, ки онҳо бо Ӯ дар танҳой буданд: "Тухмиҳо - ин Каломи Худо аст. Роҳ - ин одаме аст, ки Каломи Худоро мешунавад аммо онро намефаҳмад. Ва иблис каломро аз ӯ медуздад, то одам бовар накунад ва наҷот наёбад.

Хоки сангдор ин одаме аст, ки каломи Худоро мешунавад ва онро бо шодӣ қабул мекунад. Аммо вақте ки ӯ душвориҳоро аз сар мегузаронад ё вақте ки дигарон ӯро азоб медиҳанд, вай Худоро тарк мекунад. Ӯ ба Худо таваккал карданро бас мекунад.

Замини хордор ин одаме аст, ки Каломи Худоро мешунавад. Аммо ӯ дар бораи чизҳои гуногун ташвиш мекашад, кӯшиш мекунад, ки пули бештар ба даст орад ва чизҳои зиёдеро харад. Пас аз муддате, ӯ дигар наметавонад Худоро дӯст дорад. Ва он чизе ки ӯ аз Каломи Худо омӯхт, дигар ба ӯ барои писанд омадан ба Худо кӯмак намекунад. Чунин одам ба пояҳои гандуми бе дона монанд аст.

Аммо тухмиҳо дар хоки хуб ин одаме ҳаст, ки Каломи Худоро мешунавад, ба ӯ бовар мекунад ва ба шарофати ин мева медиҳад".

Ин ҳикояи Китоби Муқаддас аз Инҷили Матто боби 13:1-8 ва Инҷили Маркус боби 4:1-8 13-20: ва Инҷили Луқо боби 8:4-15 гирифта шудааст

**34. Исо ба одамон бо нақл кардани
масалҳои гуногун таълим медиҳад**

Исо дар бораи Подшоҳии Худо бисёр ҳикояҳои гуногун нақл кард. Масалан, Ӯ гуфт: "Подшоҳии Худо ба тухми хардале монанд аст, ки одамизод дар замини худ коштааст. Шумо медонед, ки тухми хардал аз ҳама тухмиҳо хурдтарин аст.

Аммо вақте ки тухми хардал мерӯяд, вай аз ҳама буттаҳо баландтар мешавад ва ба дарахти бузурге мубаддал мешавад, ки ҳатто паррандагон омада дар шохаҳои он лона месозанд".

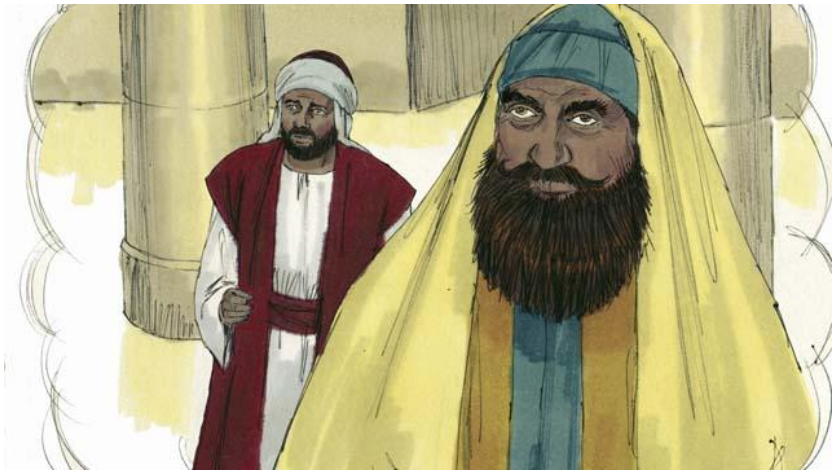
Исо як ҳикояи дигарро нақл кард: "Подшоҳии Худо ба хамиртуруш монанд аст, ки зан онро ба хамир меандозад ва хамиртуруш тамоми хамирро боло мебарад.

Инчунин Подшоҳии Худо ба ганҷе монанд аст, ки дар саҳро пинҳон шуда буд. Як нафар ин ганҷро ёфт ва ӯ меҳост онро барои худ бигирад. Пас ӯро боз гӯр кард, то касе наёбад. Ва он гоҳ, ки аз дарёфти он чиз шод шуда рафт, ҳама дорояшро, ки дошт, фурухт ва киштзорро, ки ганҷ пинҳон шуда буд харид.

Инчунин, Подшоҳии Худо ба тоҷире монанд аст, ки марвориди бе нуқсро мекофт. Вақте, ки вай як марвориди қиматбаҳо ёфт, рафта ҳаме дороияшро, ки дошт, фурӯхт ва ўро харид".

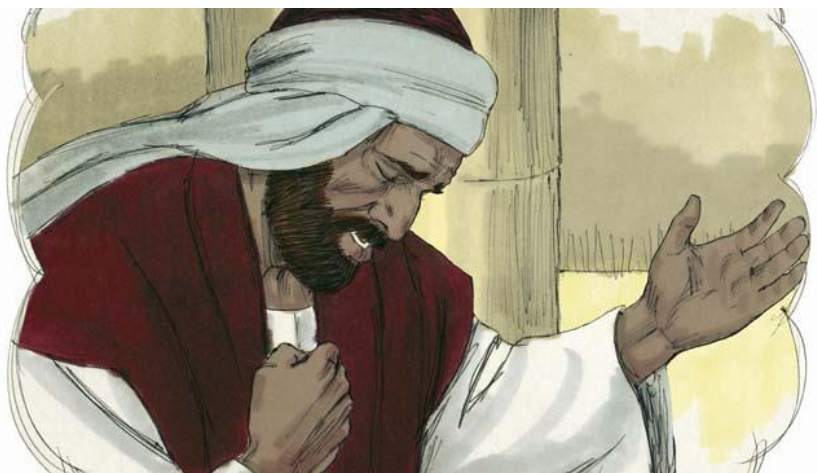
Дар байни одамоне, ки аз паси Исо мерафтанд, одамоне буданд, ки ба адолати худ боварӣ доштанд, зеро онҳо қорҳои неқ мекарданд. Ин одамон ба онҳое, ки қорҳои неқ намекардаанд, бо қашми бад менигаристанд. Исо ба онҳо чунин ҳикояро гуфт: "Ду нафар барои ибодат ба маъбад омаданд. Яке аз онҳо боқигир ва дигаре фариси буд.

Фарисӣ чунин дуо мегуфт: "Худоё шукр мегуям Туро барои он, ки ман гуноҳкор нестам мисли дигар одамон: ғоратгарон, фиребгарон, хиёнатгарон ё мисли ин боқгир.

Ман дар як ҳафта ду маротиба рӯза мегирам, ва ба Ту даҳяки тамоми пул ва даромади худамро медиҳам.

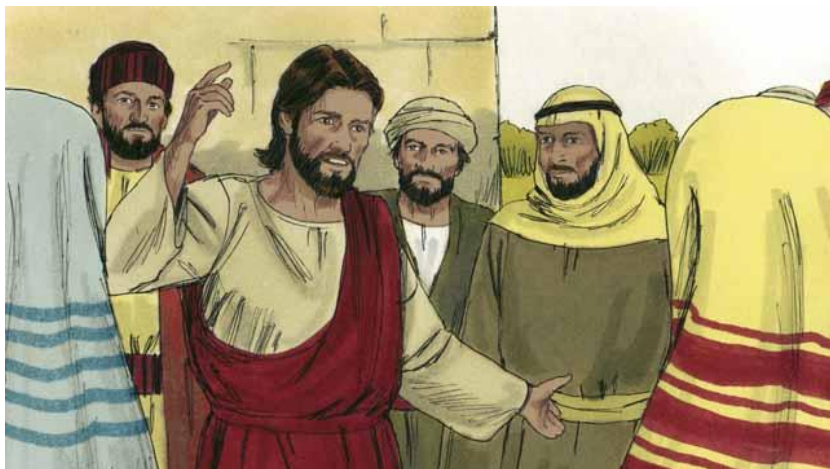
Ва боҷгир дуртар аз фарисӣ истода буд. Ӯ ҳатто ҷуръат накард, ки чашмонашро ба осмон боло кунад, балки бо мушти худ худро ба кундаи сина зада, дуо кард: "Худо илтимос бубахш маро чун ки ман гуноҳкор ҳастам".

Исо гуфт: "Ба ту мегӯям, ки Худо боҷгирро одил меҳисобад, на фарисиро. Зеро ҳар кӣ худро аз дигарон боло гузорад, хор мешавад ва ҳар кӣ худро хоксор гирад, сарбаланд мешавад".

Ин ҳикояи Китоби Муқаддас аз Инҷили Матто боби 13:31-33 44-46 ва Инҷили Марқус боби 4:30-32: ва Инҷили Луқо боби 13:18-21 18:9-14 гирифта шудааст

35. Ҳикоя дар бораи писари гумшуда

Як рӯз Исо ба ҷамъи мардуме, ки ҷамъ омада буданд, то Ёро гӯш кунанд, таълим меод. Дар байни онҳо боҷгирон ва одамони дигар ҳам буданд, ки шариати Мусоро риоя намекарданд ва аз ин рӯ гунаҳкор ҳисоб мешуданд.

Фарисиён ва шариатдонон диданд, ки Исо бо ин одамон чун дӯстон муносибат мекард. Аз ин рӯ, онҳо хашмгин шуданд ва ба якдигар гуфтанд: "Ӯ нодуруст рафтор мекунад, бо гунаҳкорон сӯҳбат мекунад ва ҳатто бо онҳо хӯрок меҳӯрад." Исо онҳоро шунид ва ба онҳо ин ҳикояро гуфт:

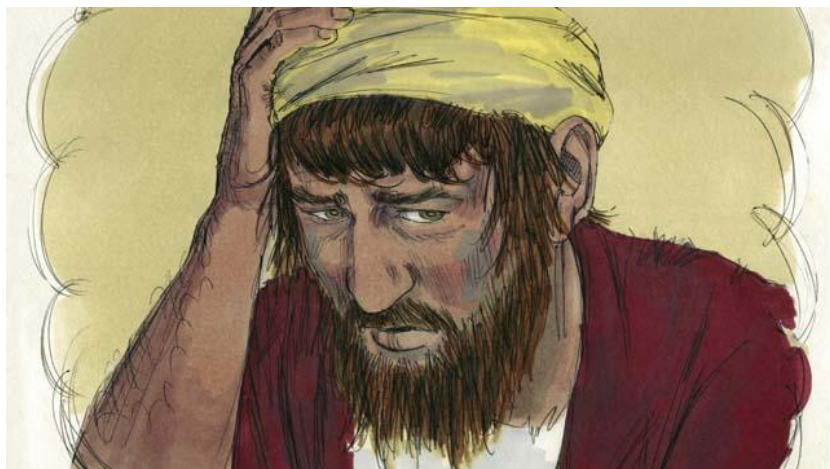
“Як мард ду писар дошт. Як рӯз писари хурдӣ ба падараш гуфт: “Падар, ман мехоҳам мероси худро ҳозир гирам!” Сипас падар моликияти худро байни ду писараш тақсим кард.

Баъд аз ин, писари хурдӣ ҳама чизеро, ки ба ӯ мерос буд, гирифта, ба кишвари дурдасте рафт ва дар он ҷо пулро ба зиндагии парешонии гунаҳкорона сарф кард.

Дере нагузашта дар он кишвар гуруснагии шадид сар шуд ва ӯ ҳатто барои хӯрок пул надошт. Аз ин рӯ, ӯ ба кори нигоҳубини хукҳо шурӯъ кард. Ин ягона коре буд, ки вай ёфта тавонист. Вай чунон гурусна буд, ки аз хӯрдани хӯроки хук низ хурсанд буд, аммо инро ба ӯ иҷозат надоданд.

Дар охир писари хурдӣ ба худ гуфт: "Ман чӣ кор карда истодаам? Падарам хизматгори зиёде дорад ва ҳама ба серӣ меҳӯранд аммо ман дар ин ҷо аз гуруснагӣ мемирам. Ман ба назди падарам баргашта хоҳиш мекунам, ки хизматгораш шавам".

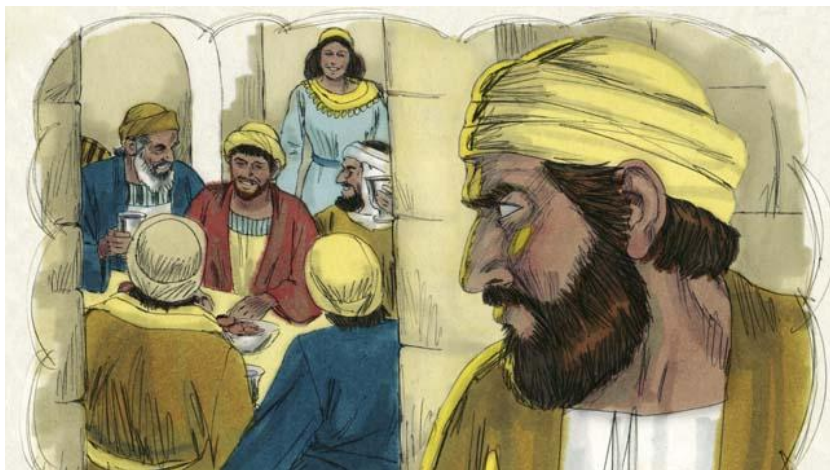
Ва писари хурдї ба хонаи падараш баргашт. Вақте, ки ӯ ҳанӯз дур буд, падараш ўро дида раҳмаш омад. Ў ба пешвози писараш давида ўро ба оғӯш гирифт ва бўсид.

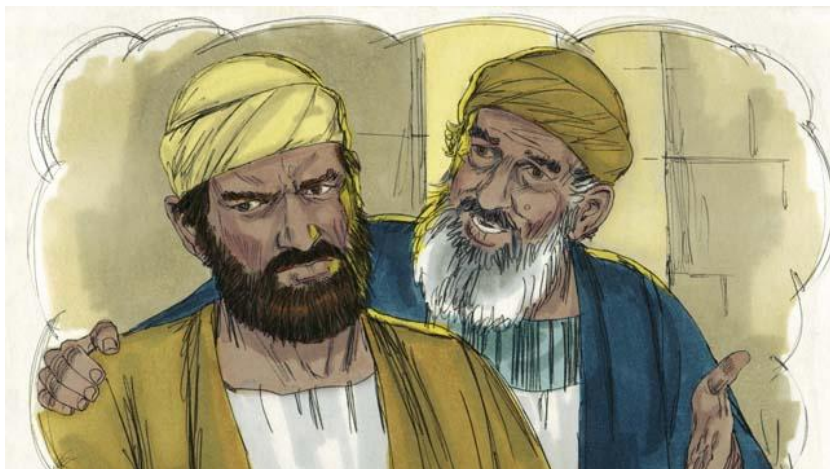
Писар гуфт: "Ман бар зидди Худо ва зидди ту гуноҳ кардам. Ман лоиқ нестам, ки писари ту шавам".

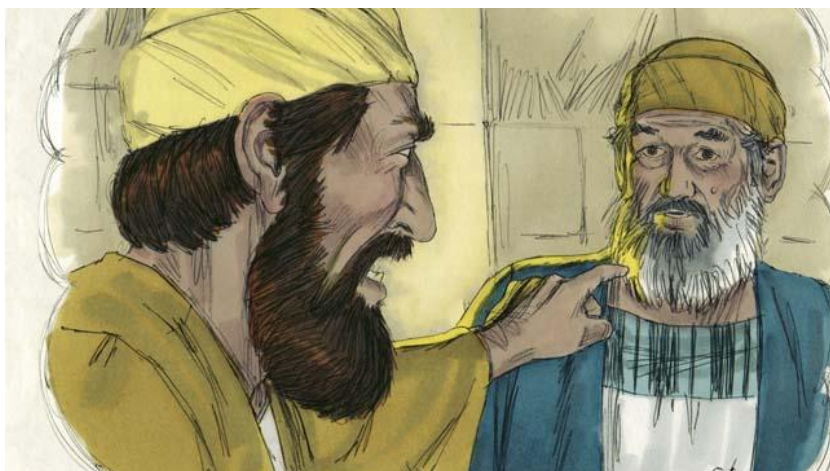
Аммо падар ба яке аз хизматгоронаш гуфт: "Шитобед рафта беҳтарин либосҳоро гиред ва ба писарам пушонед! Ангуштарин дар ангушташ ва пойафзол дар пояш пушонед. Сипас ғӯсолаи фарбеҳро бикушед. Мо зиёфат хоҳем кард, зеро ки писарам мурда буд, аммо ҳоло зинда аст! Вай гум шуда буд, аммо ҳоло ёфт шуд!"

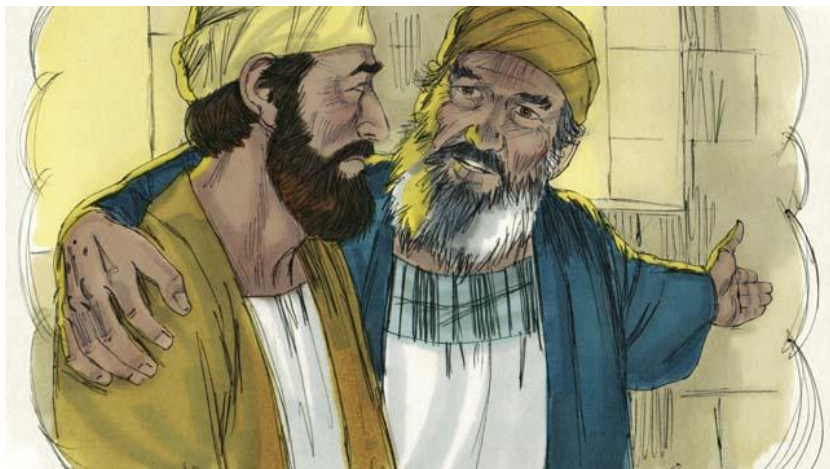
Ва ҳама ба ҷашн гирифтани оғоз карданд. Даре нагузашта писари калонӣ аз саҳрое, ки қор мекард ба хона омад. Вай садоҳои мусиқӣ ва рақсро шунид ва яке аз хизматгоронашро фарёд карда пурсид, ки дар он ҷо чӣ гузашта истодааст.

Вақте писари калонӣ фаҳмид, ки дар хона ҷашн аст, зеро бародараш баргаштааст, хеле хашмгин шуда, ҳатто ба хона надаромадааст. Падари ӯ баромада аз ӯ хоҳиш кард, ки дарояд, то бозгашти писарашро бо онҳо ҷашн гирад, аммо ӯ рад кард.

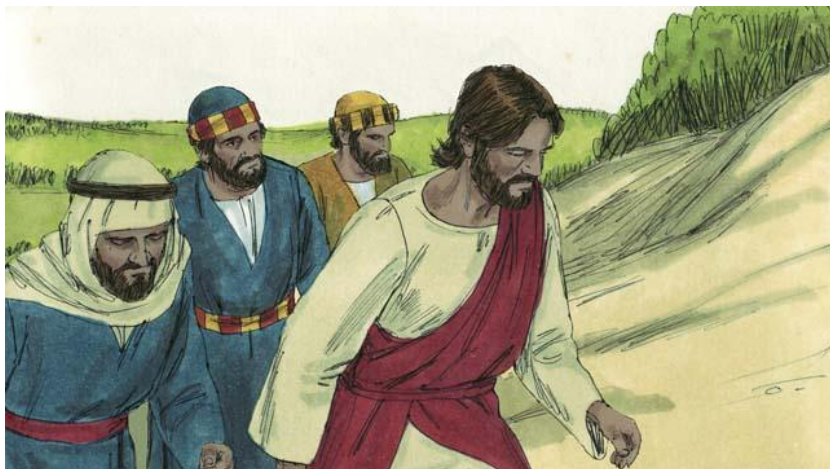
Писари калонӣ ба падараш гуфт: "Муддати солҳои дароз ман ба ту софдилона кор мекардам. Ман ҳамеша ба ту итоат мекардам, аммо ту ҳеҷ гоҳ ба ман ҳатто бузичаеро надодӣ, то бо дӯстонам хурсандӣ кунам. Аммо ин писари ту пули туро дар ҳаёти беҳуда сарф кард. Ҳоло акнун ӯ ба хона баргашт ва ту барои ӯ гӯсолаи фарбеҳро барои ҷашн гирифтани куштӣ!"

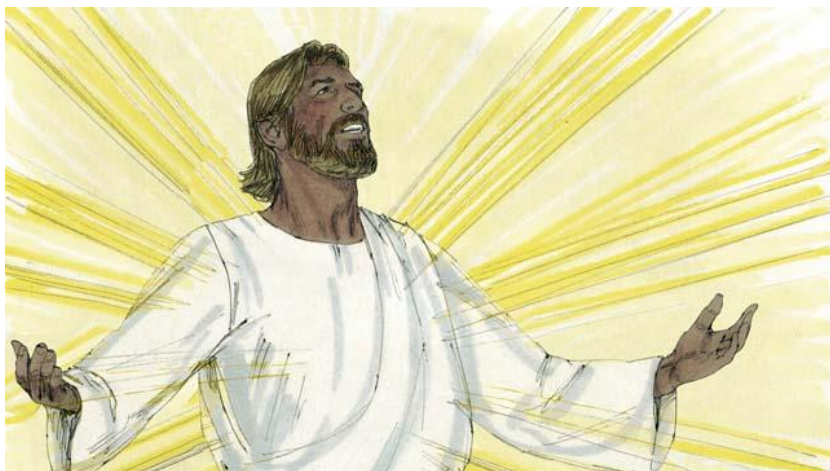
Падар ҷавоб дод: "Писарам, ту ҳамеша бо ман ҳастӣ ва ҳар он чизе, ки ман дорам, аз онӣ ту аст. Мо хуб кардем, ки ин ҷашнро қайд кардем. Зеро бародари ту мурда буд ва ҳоло ӯ зинда аст. Ў гум шуда буд, акнун ӯ зинда аст"!

Ин ҳикояи Китоби Муқаддас аз Инҷили Луқо боби 15:11-32 гирифта шудааст

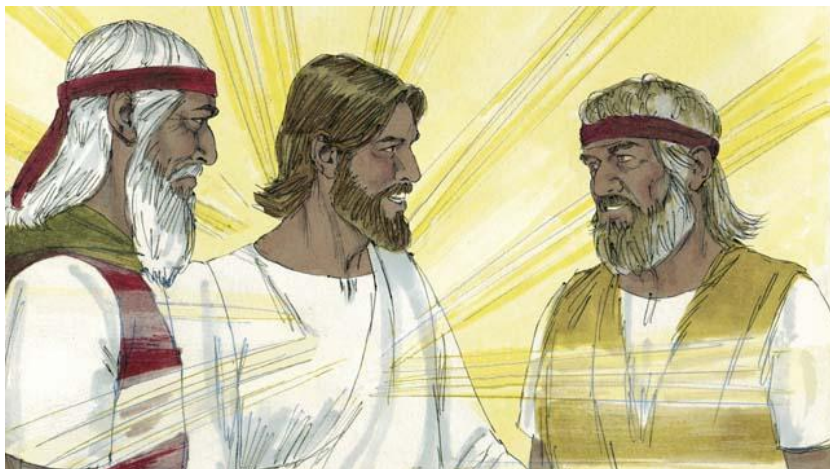
36. Табдил ёфтан

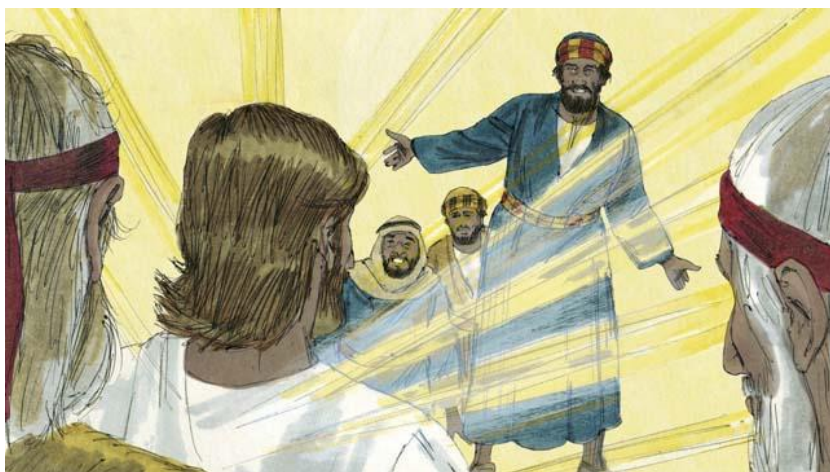
Як рӯз Исо барои дуо гуфт ба кӯҳи баланд баромад. Ӯ бо худ се шогирдашро гирифт: Петрус, Якуб ва Юҳанно, ки шогирдони Исо буданд, на ҳамон Юҳанное, ки Исоро таъмид дод.

Вақте ки Исо дар болои кӯҳ дуо мегуфт, чеҳраи ӯ мисли офтоб дурахшон шуд. Либосҳояш ҷилодори сафед шуданд, чунон сафед, ки ҳеҷ кас дар рӯи замин сафед карда наметавонист.

Ва ногаҳон Мӯсо ва пайғамбар Илès пайдо шуданд, ки садҳо сол пеш дар рӯи замин зиндагӣ мекарданд. Дар болои кӯҳ пайдо шуда, онҳо бо Исо дар бораи марги Ӯ ва дар бораи мурданааш дар Ерусалим нақл карданд.

Вақте, ки Мӯсо ва Илès бо Исо сӯҳбат мекарданд, Петрус ба Исо гуфт: "Мо дар ин ҷо худро хеле хуб ҳис мекунем! Биёед се хайма созем: яке барои Ту, яке барои Мӯсо ва дигаре барои Илès". Аз тарс ҳуди Петрус нафаҳмид, ки чӣ мегуфт.

Дар вақти сухан гуфтани Петрус абри дурахшоне ба онҳо фурӯд омада онҳоро ихота кард. Аз абр овозе садо дод: "Ин Писари Ман аст, ки Ман Ёро дӯст медорам! Ман аз Ё рози ҳастам. Ёро гӯш кунед". Се шогирд саҳт тарсида рӯй ба замин афтоданд.

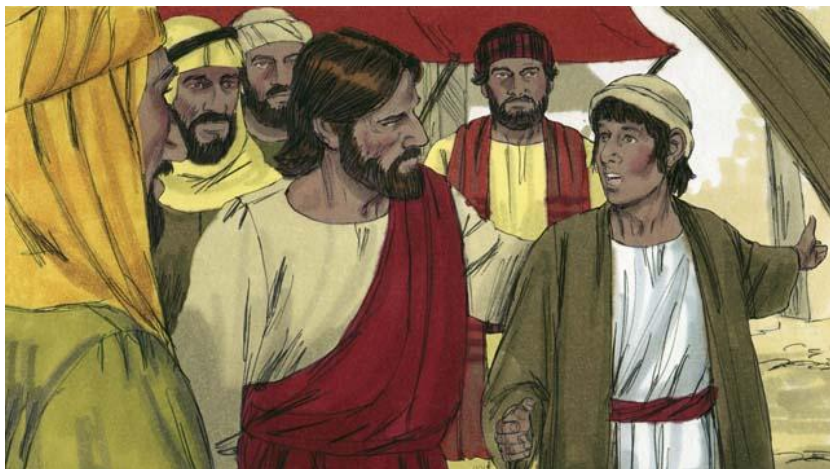
Он гоҳ Исо ба онҳо даст расонда гуфт: "Натарсед! Бархезед"! Онҳо ба атроф нигоҳ карданд, аммо ғайр аз Исо касеро надиданд.

Пас аз он Исо бо се шогирдаш аз кӯҳ фаромад. Ӯ ба онҳо гуфт: "Дар бораи он чизе, ки дар ин ҷо рӯй дод, ба касе нагӯед. Ба наздикӣ Ман мемирам ва сипас зинда мешавам. Он гоҳ шумо метавонед ба мардум дар ин бора нақл кунед".

Ин ҳикояи Китоби Муқаддас аз Инҷили Матто боби 17:1-9 ва Инҷили Маркус боби 9:2-8: ва Инҷили Луқа боби 9:28-36 гирифта шудааст

37. Исо Лаъзорро аз мурдагон эҳё мекунад

Дар он вақт Лаъзор ном шахсе буд. Вай ду хоҳар дошт - Марям ва Марто. Лаъзор, Марто ва Марям дӯстони наздики Исо буданд. Як рӯз ба Исо гуфтанд, ки Лаъзор саҳт бемор аст. Исо инро шунида гуфт: "Ин беморӣ бо марги Лаъзор ба охир намерасад. Аммо ба шарофати вай, одамон Худоро ҷалол хоҳанд дод".

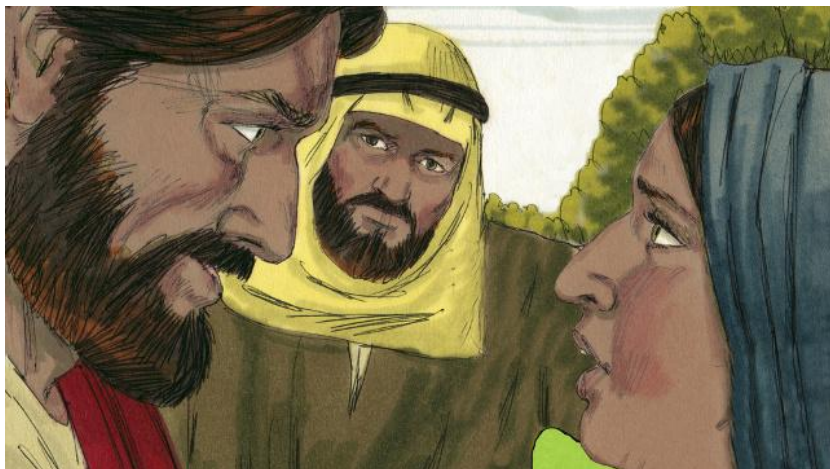
Исо дӯстони Худро дӯст медошт, аммо ду рӯз боз дар ҷое буд, ки аз бемории Лаъзор хабардор шуда буд. Баъд аз ин, Ӯ ба шогирдонаш гуфт: "Биёед ба Яхудо баргардем". Аммо шогирдон ҷавоб доданд: "Устод, чанде пеш одамоне, ки дар Яхудо зиндагӣ мекарданд мехостанд, ки Туро бикишанд"! Исо гуфт: "Дӯсти мо Лаъзор хоб аст ва Ман бояд ўро бедор кунам".

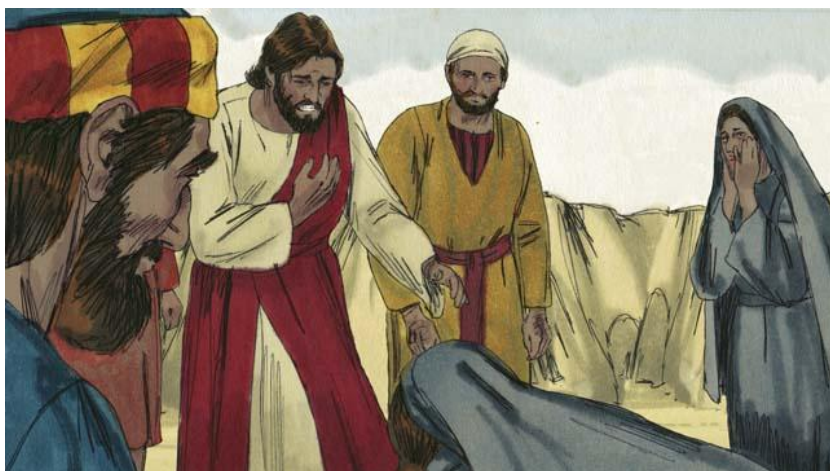
Шогирдони Исо ҷавоб доданд: "Устод, агар Лаъзор хобаш бурда бошад, ин маънои онро дорад, ки ӯ беҳтар мешавад". Он гоҳ Исо ба онҳо рӯирифт гуфт: "Лаъзор мурдааст. Ва Ман шодам, ки дар он ҷо набудам, зеро акнун шумо бешубҳа ба Ман имон хоҳед овард".

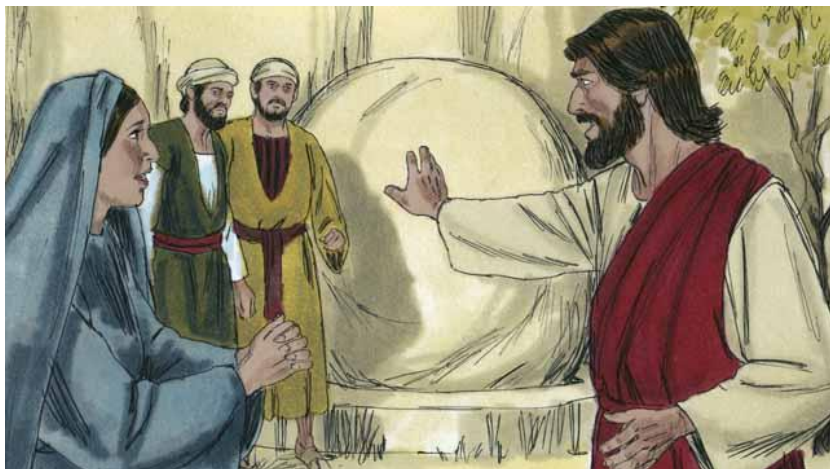
Аз марги Лаъзор аллакай чор рӯз гузашт вақте, ки Исо ба деҳае омад, ки дӯстонаш зиндагӣ мекарданд. Марто ба пешвози Исо баромад ва гуфт: "Устод, агар Ту дар ин ҷо мешудӣ, бародарам наемурд. Аммо ман бовар дорам, ки Худо ҳама чизеро, ки Ту аз ӯ мепурсӣ, ба Ту медиҳад".

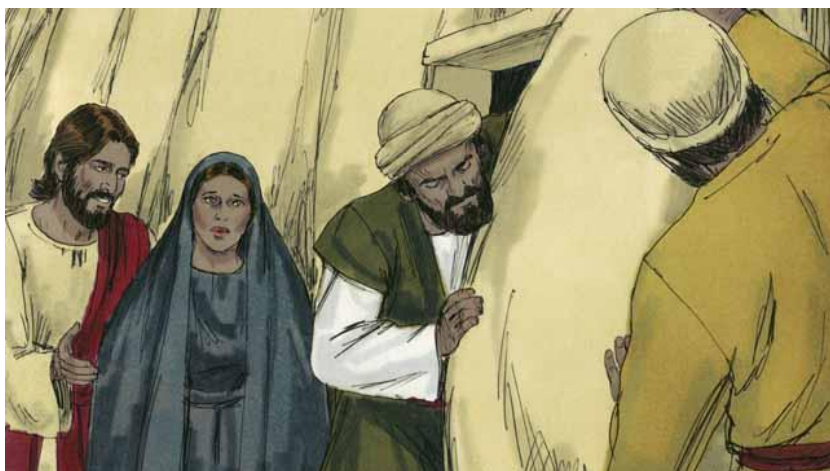
Исо ҷавоб дод: "Ман Эҳё ва Ҳаёт ҳастам. Ҳар кӣ ба Ман имон оварад, агар бимирад ҳам зинда хоҳад монд. Ҳар касе, ки ба Ман имон меорад, ҳеҷ гоҳ намемирад. Ту ба ин бовар дорӣ"? Марто ҷавоб дод: "Бале, устод! Ман боварӣ дорам, ки Ту Масеҳ, Писари Худо ҳастӣ".

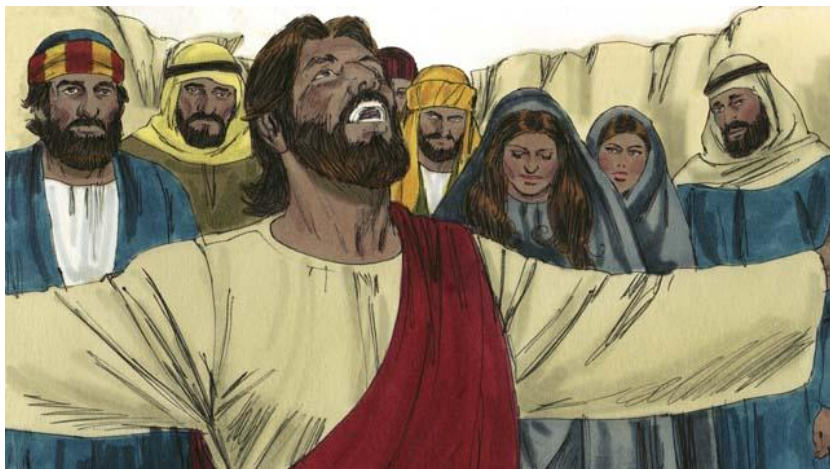
Баъд Марям омад. Вай ба пойҳои Исо афтода гуфт: "Устод, агар ту ин ҷо мебудӣ, бародарам наmemурд". Исо аз хоҳарон пурсид: "Лаъзор дар қучост"? Онҳо ҷавоб доданд: "Дар қабр. Бирав ва бубин. "Исо ғия кард.

Қабр дар ғор буд, ки даромадгоҳашро бо санги калон маҳкам мекарданд. Вақте, ки Исо ба қабр наздик омад, гуфт: "Сангро як тараф кунед". Аммо Марто ҷавоб дод: "Лаъзор чор рӯз аст, ки мурдааст. Аз вай аллакай бӯи нохуше баромад".

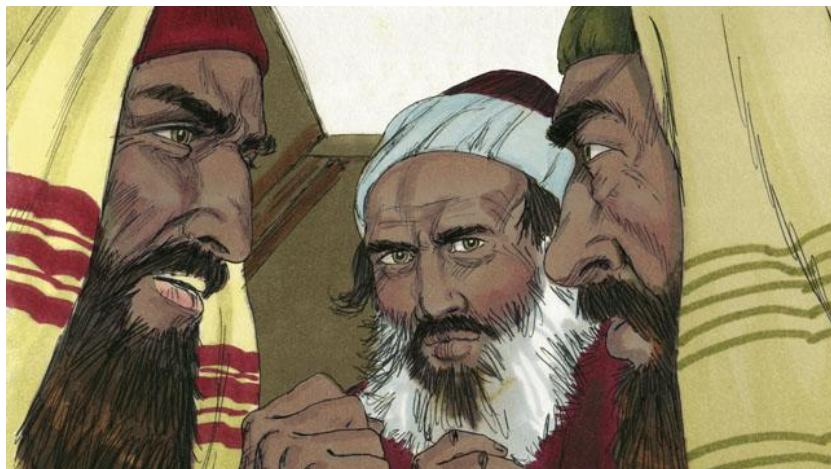
Исо ҷавоб дод: "Оё Ман ба ту нагуфтам, ки агар ту ба Ман боварӣ дошта бошӣ, қудрати Худоро хоҳӣ дид"? Ва мардум сангро аз даромадгоҳи қабр як тараф карданд.

Исо ба осмон нигариста гуфт: "Падар ба Ту шукр мегӯям барои он, ки Маро Ту мешунавӣ. Ман медонам, ки Ту Маро ҳамеша мешунавӣ, вале Ман ҳамаи инро барои он мегӯям, ки одамони дар инҷо истода бовар кунанд, ки Ту Маро фиристодӣ". Баъд Исо ба овози балад гуфт: "Лаъзор баро"!

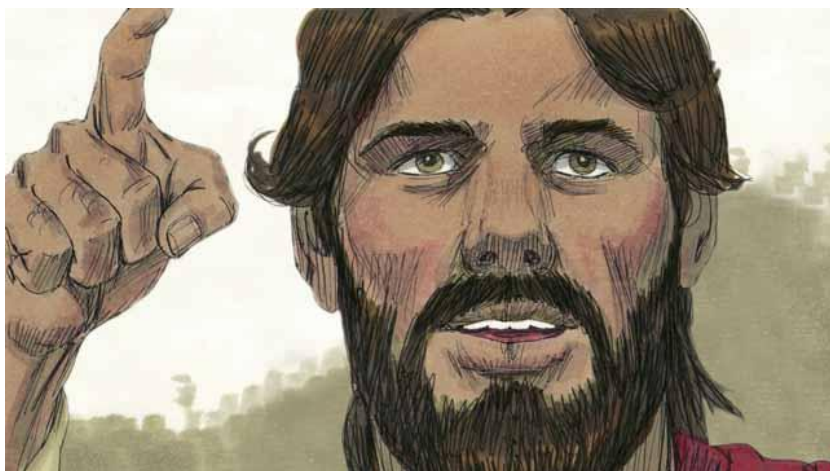
Ва Лаъзор аз қабр баромад! Ӯ ба кафани дафншуда печонида шуда буд. Исо ба мардум гуфт: "Ин аз кафан озод кунед"! Пас аз дидани ин мӯъҷиза, бисёр яҳудиён ба Исо имон оварданд.

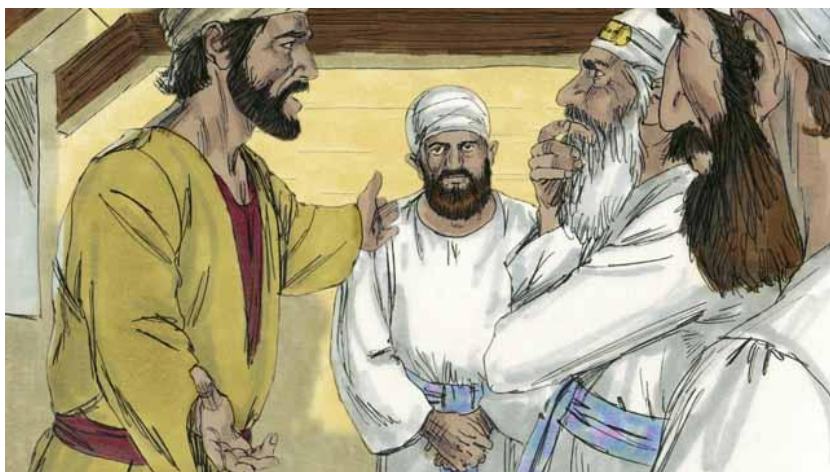
Аммо коҳинони яҳудӣ ва фарисиён метарсиданд, ки мардум ба Исо ҳамчун ба Масеҳ имон меоварданд. Барои ҳамин тавр онҳо ҷамъ омаданд, то нақшаи куштани Исо ва Лаъзорро бикашанд.

Ин ҳикояи Китоби Муқаддас аз Инҷили Юҳанно 11:1-46 гирифта шудааст

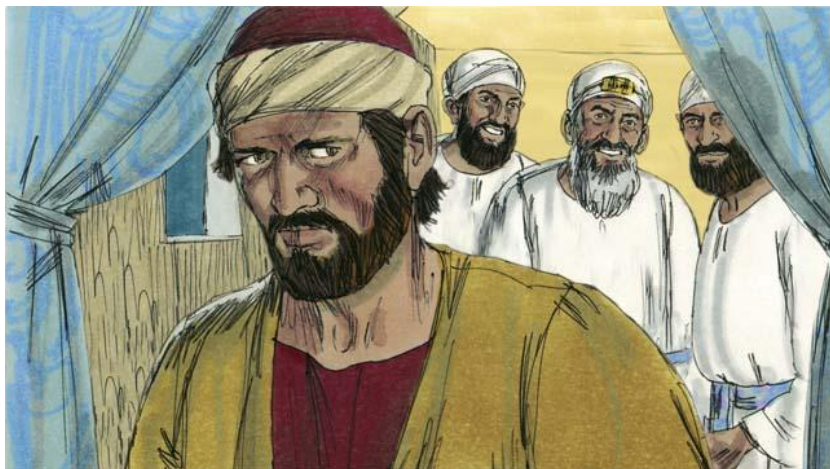
38. Таслими Исо

Се сол мешавад, ки Исо ба мардум мавъиза кардан ва таълим доданро сар кард. Бисёр шаҳрхоро гузашта Исо ва шогирдонаш ба Ерусалим омаданд. Вақти иди Фисҳ наздик мешуд ва Исо меҳост онро бо шогирдонаш чашн гирад. Ҳар сол яҳудиён иди Фисҳро ба хотир меоварданд, ки чӣ тавр садҳо сол пеш Худо аҷдодони яҳудиёро наҷот дод ва онҳоро аз ғуломии Миср раҳо кард. Дар арафаи ид Исо ба шогирдонаш гуфт, ки ба қарибӣ Ёро хоҳанд кушт.

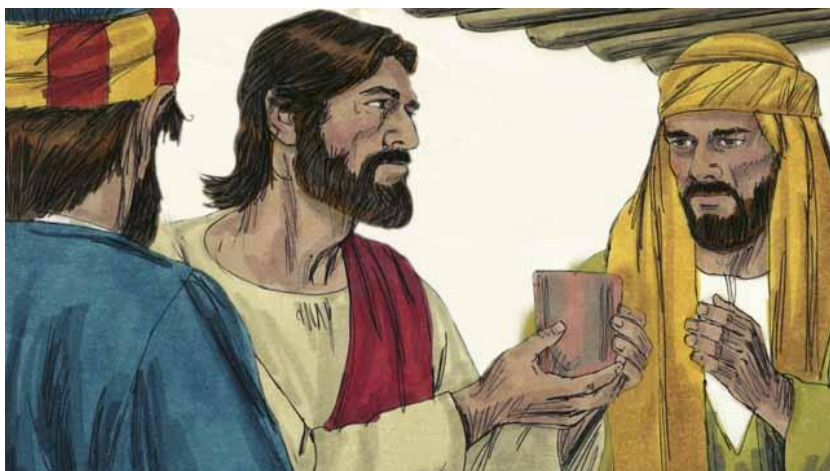
Яке аз ҳаввориёни Исо марде бо номи Яҳудо буд. Яҳудо масъули сандуқи хайрия буд ва аксар вақт аз он ҷо пул меузидид. Пас аз он ки Исо ва шогирдонаш ба Ерусалим омаданд, Яҳудо назди саркоҳинон рафт. Вай пешниҳод кард, ки ба ивази пул ба онҳо Исоро медиҳад. Яҳудо медонист, ки саркоҳинон Исоро Масеҳ намешуморанд ва меҳоянд Ёро бикишанд.

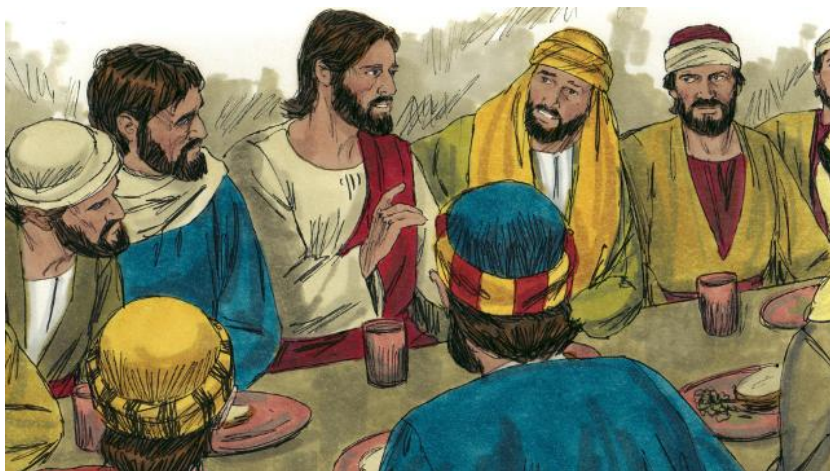
Устодони Шариат ва пирони қабилаҳои яҳудӣ бо сарвари саркоҳин ба Яҳудо 30 тангаи нуқра доданд, то ба онҳо Исо таслим диҳад. Ҳама чиз ҳамон тавре рӯй дод, ки пайғамбарон дар Навиштаҷот гуфтаанд. Яҳудо пулро гирифта, рафт. Аз ҳамон лаҳза, ӯ ба ҷустуҷӯи фурсати муносиб барои таслим кардани Исо шурӯъ кард.

Вақте ки Исо иди Фисхро бо шогирдонаш ҷашн мегирифт, ҳангоми ҳуроки шоми иди Фисх нонро гирифта пора кард ва гуфт: "Бигиред ва бихӯред. Ин Бадани Ман аст, ки онро барои шумо медиҳам. Инро ба ёди Ман кунед". Пас, Исо ба шогирдонаш ошкор кард, ки Бадани Худро қурбони меоварад ва барои онҳо мемирад.

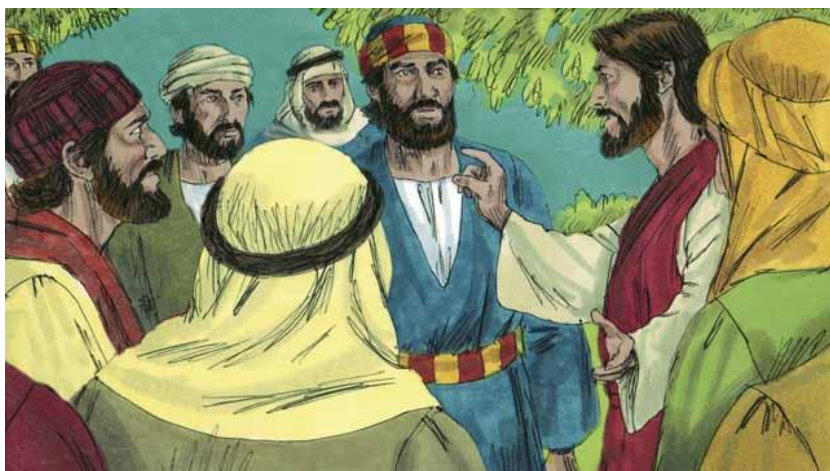
Он гоҳ Исо косаи шаробро гирифта гуфт: "Бигиред ва бинӯшед! Ин хуни Ман аст, ки Аҳди Ҷадид, ки Ман онро мерезонам, то ин ки Худо гуноҳҳои шуморо бибахшад. Инро ба ёди Ман кунед".

Пас аз ин Исо ба шогирдонаш гуфт: "Яке аз шумо ба Ман хиёнат карда Маро таслим хоҳад кард". Шогирдон дар ҳайрат монданд ва пурсиданд, кӣ ин корро мекунад. Исо гуфт: "Хиёнаткор он касест, ки Ман ин порайи нонро ба ӯ медиҳам". Ва нонро ба Яҳудо дод.

Ҳамин ки Яҳудо нонро гирифт, шайтон ба даруни ӯ даромад. Он гоҳ Исо ба Яҳудо гуфт: "он кореро, ки кардани ҳастӣ, тезтар бикун". Яҳудо назди саркоҳинон рафт, то ба онҳо гӯяд, ки Исо дар куҷо мешавад. Шаб фаро мерасид.

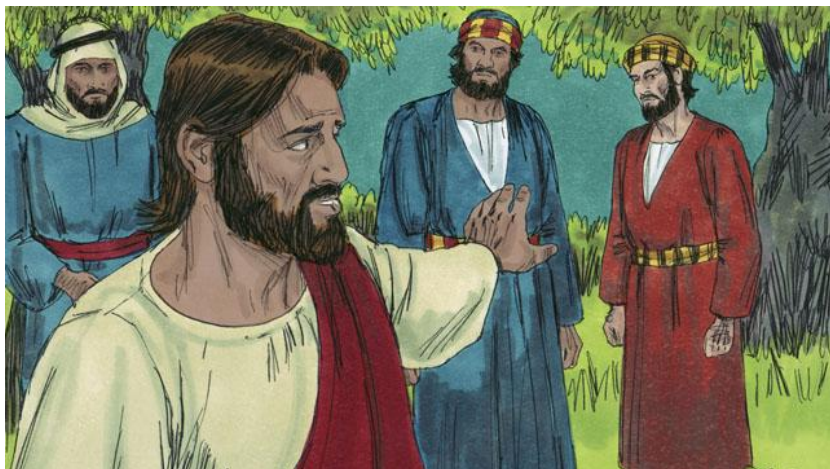
Пас аз таъоми шом Исо ва шогирдонаш ба кӯҳи Зайтун рафтанд. Дар он ҷо Исо гуфт: "Ҳамаи шумо имшаб Маро тарк хоҳед кард. Тавре, ки Навиштаҷот мегӯяд: "Ман ҷӯпонро мекушам, ва ҳамаи гӯсфандон пароканда мешаванд".

Петрус ҷавоб дод: "Ҳатто агар ҳамаи боқимондагон Туро танҳо монанд, ман ҳеҷ вақт ин хел намекунам"! Сипас Исо ба Петрус гуфт: "Шайтон мехоҳад ҳамаи шуморо идора кунад, аммо Ман барои ту дуо кардам, ки имонат суст нашавад. Лекин имшаб пеш аз он, ки хурӯс садо барорад ту се маротиба мегӯи, ки Маро намешиносӣ".

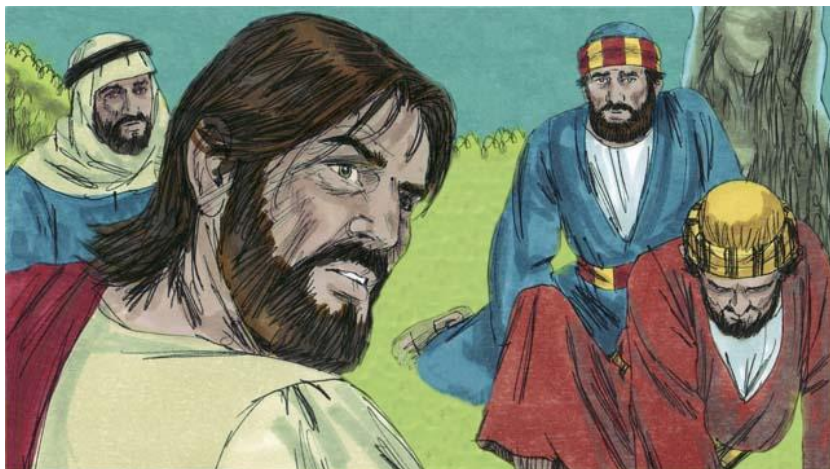
Он гоҳ Петрус ба Исо гуфт: "Ҳатто агар мурданам лозим ояд, ман ҳеҷ вақт аз Ту рӯ намегардонам"! Ва шогирдони боқимонда низ ҳамин хел гуфтанд.

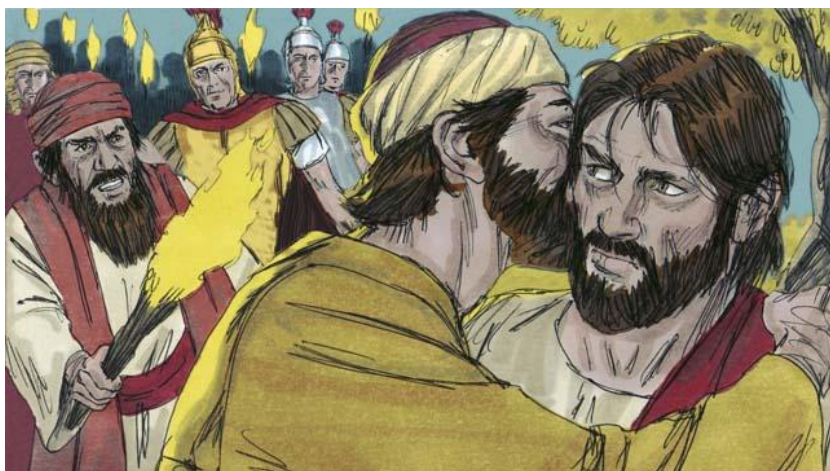
Пас аз он Исо бо шогирдонаш ба ҷое рафтанд, ки Ҷатсамонӣ ном дорад. Исо ба шогирдони Худ амр дод, ки дуо гӯянд то ба васваса дода нашаванд. Сипас аз онҳо каме дур шуд то, ки дар танҳои дуо гӯянд.

Исо се маротиба чунин дуо кард: «Падар, агар имкон бошад, аз Ту хоҳиш мекунам, бигзор ман аз косаи азоб нанӯшам. Аммо, агар дигар роҳи бахшидани гуноҳҳои одамон вучуд надошта бошад, бигзор ҳама чиз ба тавре ки Ту мехоҳӣ амалӣ гардад"! Исо хеле дар изтироб буд ва арақи ӯ мисли қатраҳои хун ба замин меҷакид. Худо фариштаро фиристод, то ӯро тақвият диҳад.

Ҳар дафъае, ки Исо пас аз чунин дуо ба назди шогирдонаш бармегашт, онҳоро дар хоб дарёб мекард. Вақте ки Исо бори сеюм баргашт, ӯ гуфт: «Бедор шавед! Хиёнаткори ман аллакай дар ин ҷо аст».

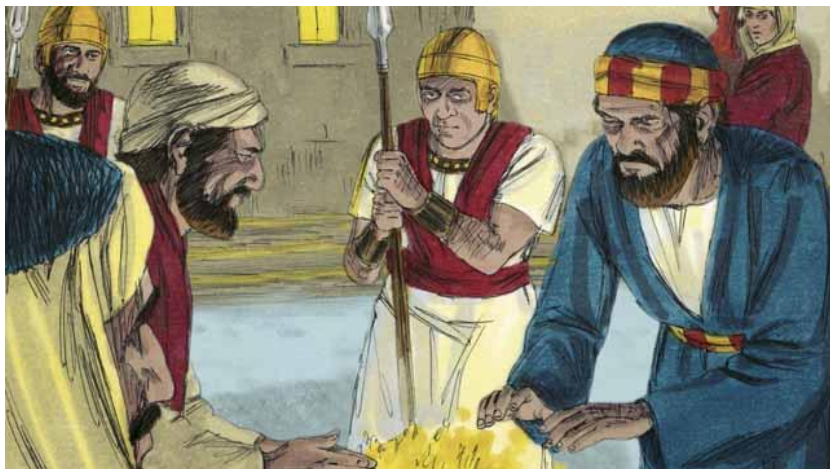
Дар ин лаҳза Яҳудо бо саркоҳинон, сардорони посбонони маъбад, пирон, сарбозон ва ҷамъи бисёри одамон омад. Онҳо бо шамшеру калтак мусаллаҳ буданд. Яҳудо ба Исо наздик шуда, гуфт: "Салом, устод" ва ўро бўсид. Яҳудо чунин корро кард, то ба одамони омада, нишон диҳад Одамеро, ки бояд дастгир кунанд. Исо гуфт: "Яҳудо, бо бўса Маро таслим кардан меҳоҷӣ"?

Вақте ки сарбозон Исоро дастгир карданд, Петрус шамшери худро кашида, гӯши хизматгори саркоҳинро бурид. Аммо Исо гуфт: "Шамшерро дур кун! Ман метавонам аз Падар лашкари фариштагонро талаб кунам, то Маро муҳофизат кунанд, аммо ман бояд ба Падари худ итоат кунам". Он гоҳ Исо гӯши хизматгорро шифо дод. Пас аз он, Исоро дастгир карданд ва ҳамаи шогирдонаш пароканда шуданд.

Ин ҳикояи Китоби Муқаддас аз Инҷили Матто боби 26:14-56 ва Инҷили Маркус боби 14:30-50: ва Инҷили Луқо боби 22:1-53 гирифта шудааст

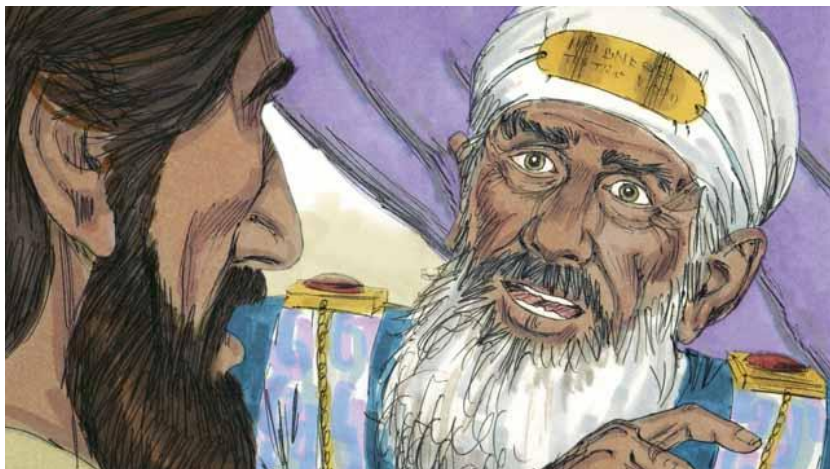
39. Исо дар назди доварон

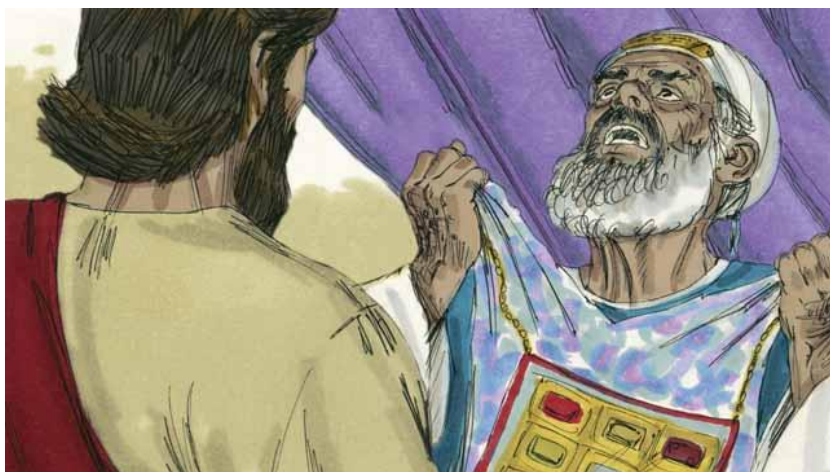
Нисфи шаб сарбозон Исоро ба хонаи саркоҳин оварданд, зеро ӯ мехост Исоро бозпурсӣ кунад. Петрус масофаро нигоҳ дошта, аз паси онҳо равона шуд. Вақте ки сарбозон Исоро назди саркоҳин оварданд, Петрус дар берун монд ва назди оташ рафт, ки дар он ҷо хизматгори ва посбони худро гарм мекарданд.

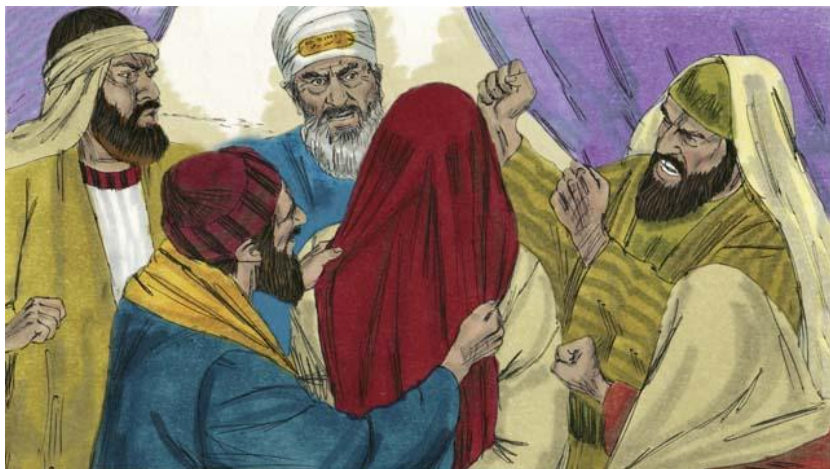
Дар ҳамин ҳол, пирони яҳудӣ ва устодони шариат дар хонаи саркоҳин довариро аз болои Исо сар карданд. Онҳо бисёр шоҳидони бардурӯғ ёфтанд, ки Исоро айбдор мекарданд. Аммо айбдоркуниҳои онҳо ба ҳам зид буданд, аз ин рӯ онҳо гуноҳи Исоро исбот карда натавонистанд. Худи Исо дар ҳимояи Худ чизе нагуфт.

Ниҳоят, саркоҳин бевосита ба Исо нигариста пурсид: "Ба мо бигӯй, ки ту Масеҳ, Писари Худои Зинда ҳастӣ?"

Исо ҷавоб дод: "Бале, Ман Масеҳ ҳастам ва шумо Маро хоҳед дид, ки бо Худо нишаста аз осмон меоям". Саркоҳин либосҳояшро дарронд, зеро суханони Исо ўро ба ҳашм оварданд. Ў дод зад: "Мо дигар ба шоҳидон ниёз надорем, то бигӯянд, ки ин Мард чӣ кор кардааст! Шумо худатон шунидед, ки Ў гуфт, ки Писари Худост. Шумо бар зидди Ў чӣ қарор қабул мекунед?"

Ҳамаи онҳое ки дар он ҷо буданд, бо як овоз ба саркоҳин фарёд заданд: "Ў сазовори марг аст"! Онҳо чашмони Исоро баста, ба рӯи Ў туф карданд, Ёро заданд ва масхара карданд.

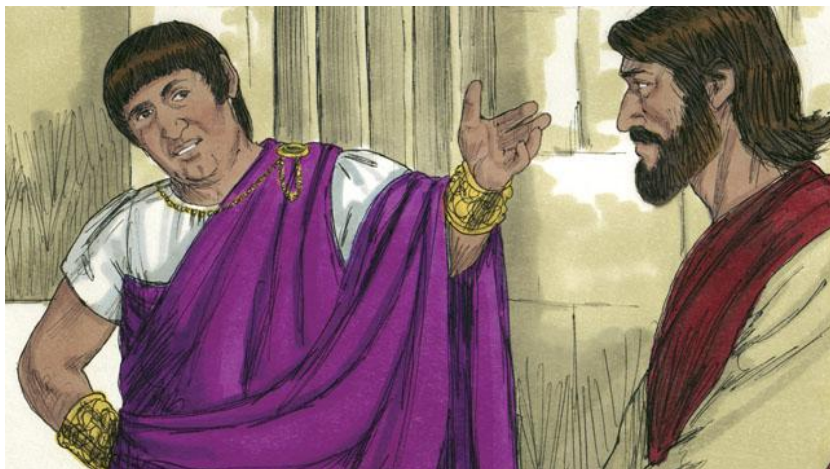
Дар ин замон Петрус дар беруни хона интизор буд. Яке аз канизон ёро дид. Вай ба ӯ гуфт: "Ту ҳам бо Исо будӣ"! Аммо Петрус инро рад кард. Баъдтар як духтари дигар ҳамон чизро ба ӯ гуфт ва Петрус боз инкор кард. Дар охир баъзе одамон гуфтанд: "Мо медонем, ки ту бо Исо будӣ, зеро ҳардуи шумо аз Ҷалил ҳастед".

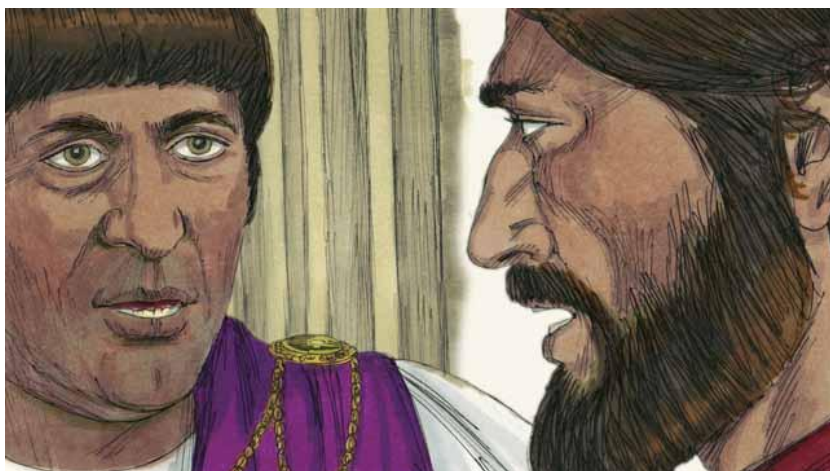
Петрус қасам хӯрд, ки Исоро намешиносад. Ӯ гуфт: "Қасам меҳӯрам, ки ин Одамро намешиносам ва намефаҳмам, ки шумо чӣ мегӯед"! Сипас Исо баргашта ба Петрус нигоҳ кард ва у ба ёд овард, ки чӣ тавр Исо ба у гуфта буд: "Имшаб пеш аз он, ки хурӯс садо барорад, ту се маротиба мегӯӣ, ки Маро намешиносӣ".

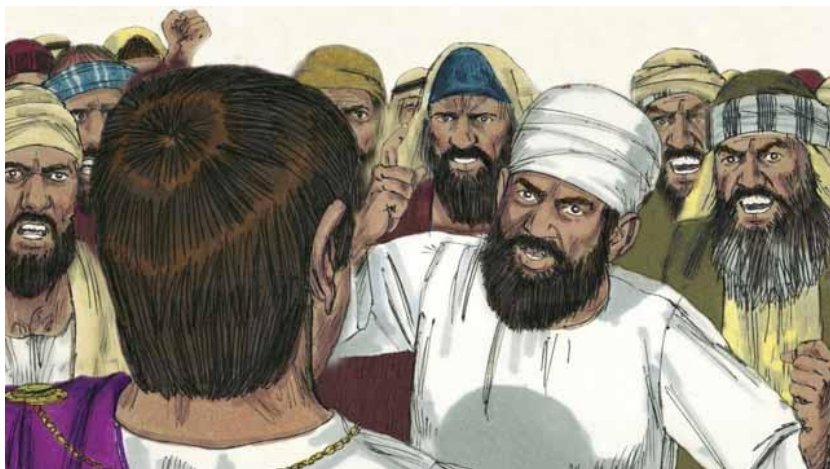
Петрус аз ҳавли баромада ва зор-зор гирифт. Дар ҳамин вақт Яҳудо фаҳмид, ки Исоеро, ки ӯ таслимаш кард ба қатл мерасонанд. Ӯ тавба карда пулро ба саркоҳинон ва пирон баргардонд ва сипас рафта худро дор кашид.

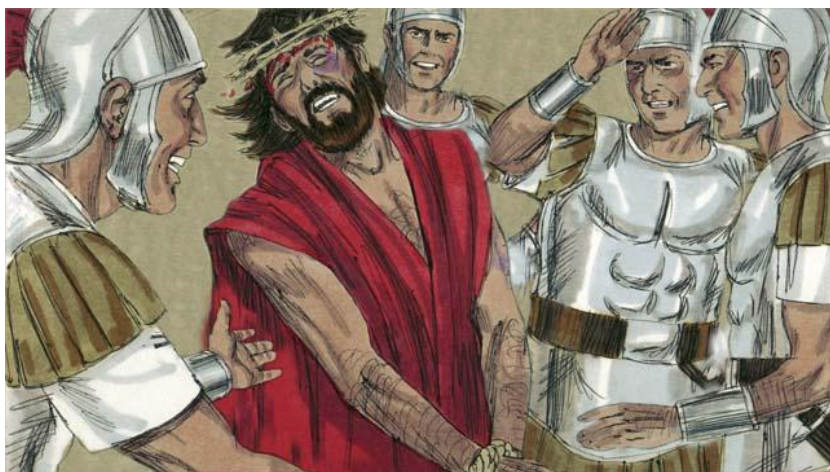
Дар он айём Пилотус ҳокими Румии Яҳудия буд. Саркоҳинон ва пирон Исоро назди Пилотус оварданд. Онҳо меҳостанд, ки ҳокими руми Исоро маҳкум карда ва ба Ё ҳукми қатл диҳад. Пилотус аз Исо пурсид: "Оё Ту Подшоҳи Яҳудиён ҳастӣ"?

Исо ҷавоб дод: "Шумо дуруст гуфтед. Вале, Подшоҳии Ман дар рӯи замин нест. Агар чунин мебуд, пайравони Ман барои Ман меҷангиданд. Ман ба замин омадам, то ҳақиқатро дар бораи Худо расонам. Ҳар касе ки ҳақиқатро дӯст медорад, Маро гӯш мекунад". Пилотус пурсид: "Аммо ҳақиқат чист"?

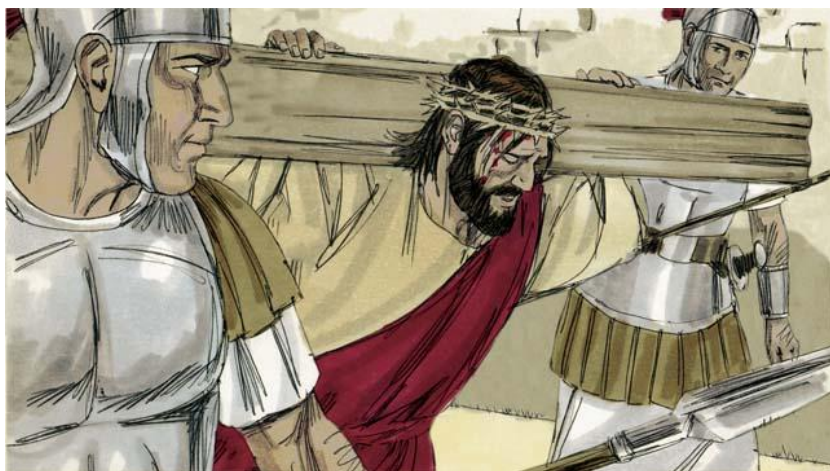
Пас аз сӯҳбат бо Исо, Пилотус назди мардум баромада, гуфт: "Ман ҳеҷ далеле наёфтам, ки ин Одам сазовори марг бошад". Аммо саркоҳинон, пирон ва мардум фарёд заданд: "Уро маслуб кун"! Пилотус ҷавоб дод: "У ҳеҷ кореро накардааст, ки шумо Уро айбдор мекунед". Аммо онҳо боз ҳам баландтар фарёд заданд. Он гоҳ Пилотус бори сеюм гуфт: "У гунаҳкор нест"! Аммо мардум боз ҳам баландтар фарёд заданд: "Уро маслуб кун"!

Пилотус аз тарси он ки исён сар мешавад, ба талабҳои онҳо розӣ шуд ва ба сарбозон амр кард, ки Исоро маслуб кунанд. Сарбозони румӣ Исоро бо қамчин латту кӯб карданд. Баъд аз ин, Уро тамасхур карда, либоси шоҳона ва тоҷи хордор ба У пушонданд. Гуфтанд: "Бубинед ин Подшоҳи Яҳудиён аст"!

Ин ҳикояи Китоби Муқаддас аз Инҷили Матто боби 26:57-27:26 ва Инҷили Маркус боби 14:53-15:15; ва Инҷили Луқа боби 22:54-23:25 ва Инҷили Юҳанно 18:12-19:16 гирифта шудааст

40. Исо маслуб шуд

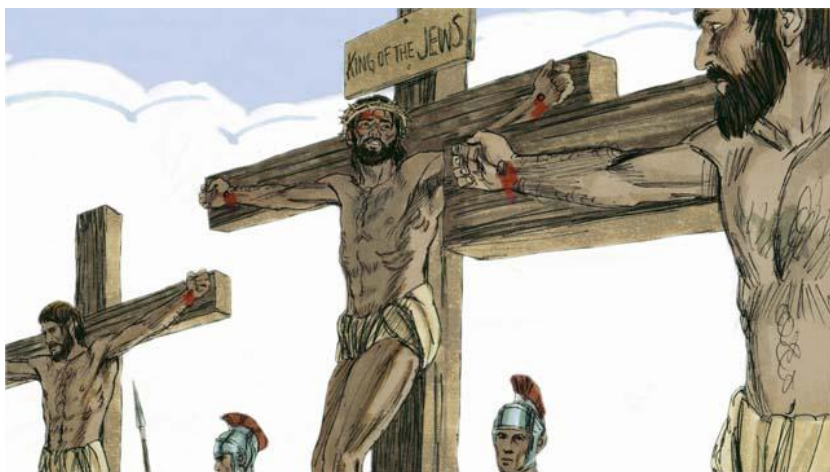
Пас аз тамасхур ва латукӯби қамчинҳо сарбозон Исоро бурданд, ки Ёро дар салиб маслуб кунанд. Онҳо Исоро маҷбур карданд, ки салибро, ки Ё бояд дар он бимирад, бардорад.

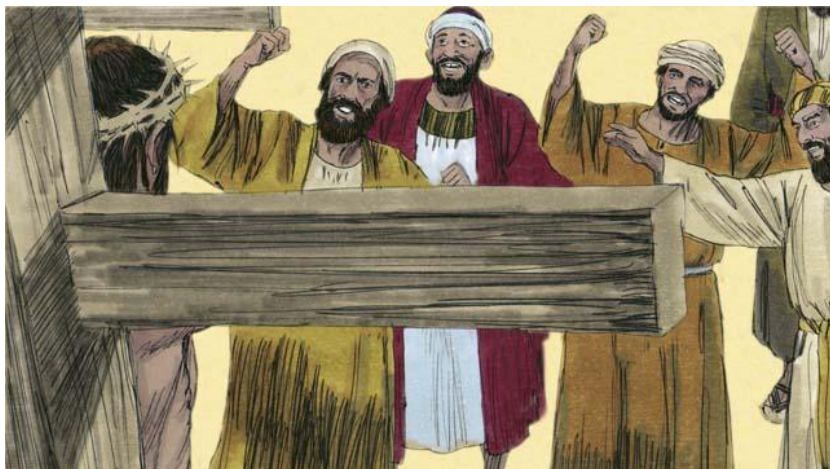
Исоро ба ҷое бо номи Ҷолҷото бурданд, ки маънояш "Косахонаи сар" аст. Дар он ҷо Ёро маслуб карданд, дасту пойҳои Ёро ба салиб меҳкӯб карданд. Исо ба осмон нигариста гуфт: "Падар, онҳоро бубахш, зеро онҳо намедонанд, ки чӣ кор мекунанд". Пас аз он ки Исоро маслуб карданд, сарбозон ба сари Ё лавҳае овехтанд. Дар он "Подшоҳи яҳудиён" навишта шуда буд, чунон ки Пилотус амр кард.

Сарбозон қуръа партофтанд, ки ба қарор оянд, ки либоси Исо ба кӣ мерасад. Ҳамин тариқ, пешгӯии Навиштаҳо иҷро шуд, ки мегуфт: "Онҳо либосҳои Маро байни худ тақсим карданд ва барои онҳо қуръа партофтанд".

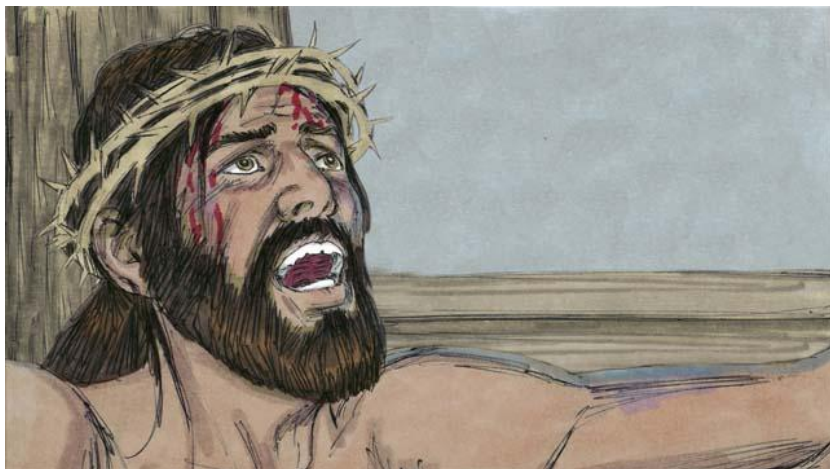
Дар паҳлӯи Исо, сарбозон ду роҳзанро маслуб карданд ва салибҳои онҳоро дар ду тарафи ӯ гузошта буданд. Яке аз роҳзанон Исоро масҳара мекард ва дигаре ба ӯ гуфт: "Оё ту наметарсӣ, ки Худо туро ҷазо медиҳад? Мо дар ҷиноятҳои худ гунаҳгорем, аммо ин Одам бегуноҳ аст". Сипас ӯ ба Исо гуфт: "Илтимос, вақте ки ба Подшоҳии Худо меоям, маро ба ёд биёр". Исо ба ӯ ҷавоб дод: "Худи ҳамин рӯз ту бо Ман дар бихишт хоҳӣ буд".

Гуруҳи одамон, инчунин саркоҳинон, устодони шариат ва пирон Исоро масхара мекарданд. Онҳо ба Ё мегуфтанд: "Агар Ту - Писари Худо бошӣ, пас аз салиб фурӯд омада Худро наҷот деҳ! Он гоҳ мо ба Ту имон меоварем".

Ногаҳон осмон торик шуд, ҳарчанд нисфирӯзӣ буд. Ва ин торикӣ се соат давом кард.

Пас Исо бо овози баланд гуфт: "Ичро шуд! Падар, Ман Рӯҳи Худро ба дасти Ту месупорам". Баъд аз ин, Ӯ сарашро поин кард ва мурд. Ногаҳон заминчунбӣ сар шуд. Ва дар маъбад пардаи азиме, ки одамонро аз ҳузури Худо ҷудо мекард, аз боло то поён ду пора шуд.

Ҳамин тавр, Исо бо марги Худ роҳро барои одамон кушод, то ки ҳама тавонанд ба назди Худо оянд. Вақте сарбозе, ки Исоро муҳофизат мекард, ин ҳама ҳодисаро дида гуфт: "Ин Одам дар ҳақиқат бегуноҳ буд! Ӯ Писари Худо аст".

Пас аз он ду нафар - Юсуф, узви шӯрои яҳудиён ва фарисӣ Никӯдимус - назди Пилотус омада, аз ӯ ҳасади Исоро талаб карданд. Онҳо боварӣ доштанд, ки Исо Масеҳ аст. Юсуф ва Никӯдимус ҳасади Исоро ба кафан печонданд ва ба қабре, ки дар санг кандагӣ буд, бурданд ва дар он ҷо гузоштанд. Сипас онҳо санги калонро дар рӯи қабр гузоштанд то ин ки даромадгоҳи онро маҳкам кунанд.

Ин ҳикояи Китоби Муқаддас аз Инҷили Матто боби 27:27-61 ва Инҷили Маркус боби 15:16-47 ва Инҷили Луқа боби 23:26-56 ва Инҷили Юҳанно 19:17-42 гирифта шудааст.

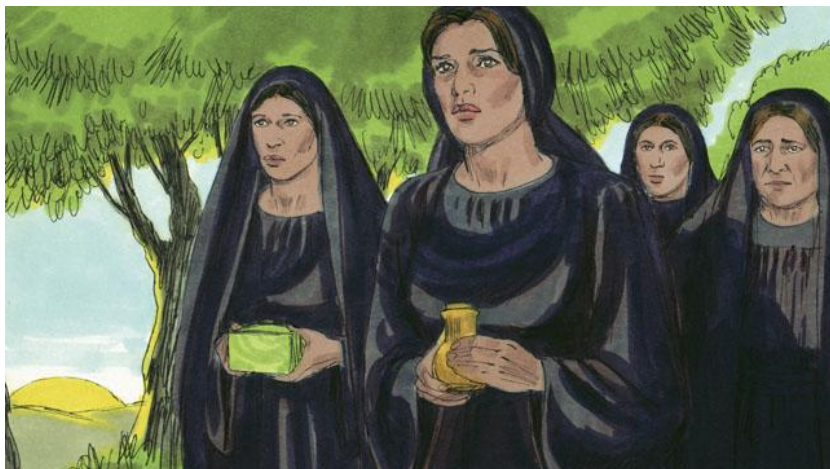
41.Худо Исоро аз мурдагон эхё мекунад

Пас аз он, ки сарбозон Исоро маслуб карданд, саркоҳинон ва фарисиён ба назди Пилотус омада, гуфтанд: "Ин фиребгар ҳанӯз дар зинда буданаш изҳор дошт, ки дар давоми се рӯз аз мурдагон эҳё мешавад. Фармон деҳ, ки се рӯз дар сари қабр посбон гузоранд, то шогирдонаш Ҷасадро дуздида, ба мардум нагӯянд, ки ӯ аз мурдагон эҳё шудааст".

Пилотус гуфт: "Посбонро бигиред ва қабро чӣ тавре, ки меҳисобед, посбонӣ кунед". Онҳо рафта, санги даромадгоҳи қабро мӯҳр заданд ва дар он ҷо посбонро гузоштанд, то ҳеҷ кас Ҷасади Исоро дуздида натавонад.

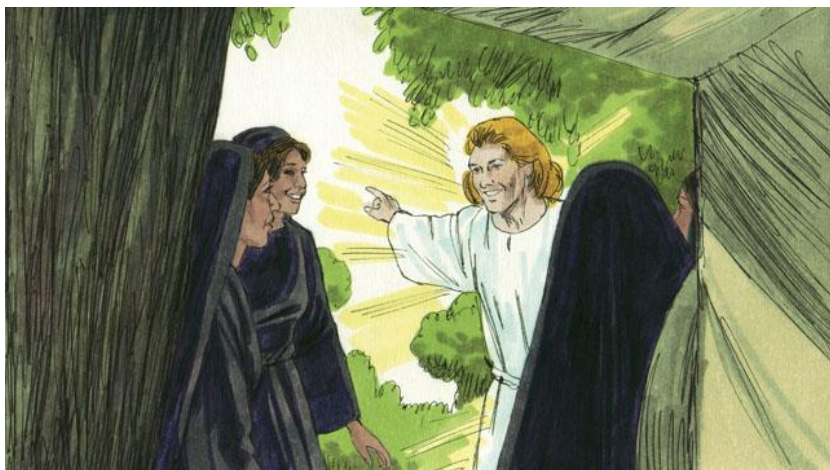
Рӯзи дигар пас аз марги Исо шанбе фаро расид. Дар ин рӯз кор кардан ва амал кардан манъ буд, аз ин рӯ шогирдони Исо ба назди қабри Ӯ нарафтанд. Ва рӯзи дигар пас аз шанбе, субҳи барвақт, чанд зан тасмим гирифтанд, ки ба назди қабри Исо раванд. Онҳо барои бадани Ӯ рафғани атр - афшон ва рафғанҳои хушбӯй омода карданд.

Пеш аз он, ки занон ба қабр расанд заминларза сар шуд. Дар ин лаҳза фариштае аз осмон фуруд омад. Сангеро, ки даромадгоҳи қабро фаро гирифта буд, ғелонда, бар он нишаст. Фаришта мисли оташ дурахшид. Посбонони қабр ўро дида, тарсида мисли мурда ба замин афтоданд.

Вақте, ки занон ба сари қабр омаданд онҳо низ фариштаро диданд. Ӯ ба онҳо гуфт: "Аз ман натарсед. Ман медонам, ки шумо Исоро мекобед, аммо Ӯ дар инҷо нест. Ӯ аз мурдагон эҳе шуд читавре, ки гуфта буд. Ба қабр нигоҳ кунед ва худатон бубинед". Занон ба қабр нигоҳ карда ҷоеро, ки Исо хобида буд диданд. Ҷасади Ӯ дар онҷо набуд!

Фаришта ба занон гуфт: "Биравед ва ба шогирдон бигӯед: "Исо аз мурдагон эҳе шуд ва Ӯ шуморо дар Ҷалил пешвоз мегирад".

Занон хеле ҳайрон ва хурсанд шуданд. Онҳо назди шогирдони Исо давиданд, то ба онҳо хабари хушро расонанд.

Ҳангоме ки занҳо дар роҳ буданд, Исо ногаҳон дар пеши онҳо пайдо шуд. Онҳо дар пеши Ӯ ба замин афтоданд ва пойҳои Ӯро ба оғӯш гирифтанд. Исо гуфт: «Натарсед. Биравед ва ба шогирдони Ман бигӯед, ки ба Ҷалил раванд. Дар онҷо онҳо Маро мебинанд».

Ин ҳикояи Китоби Муқаддас аз Инҷили Матто боби 27:62-28:15 ва Инҷили Маркус боби 16:1-11 ва Инҷили Луқа боби 24:1-12 ва Инҷили Юҳанно 20:1-18 гирифта шудааст.

42. Исо ба осмон бармегардад

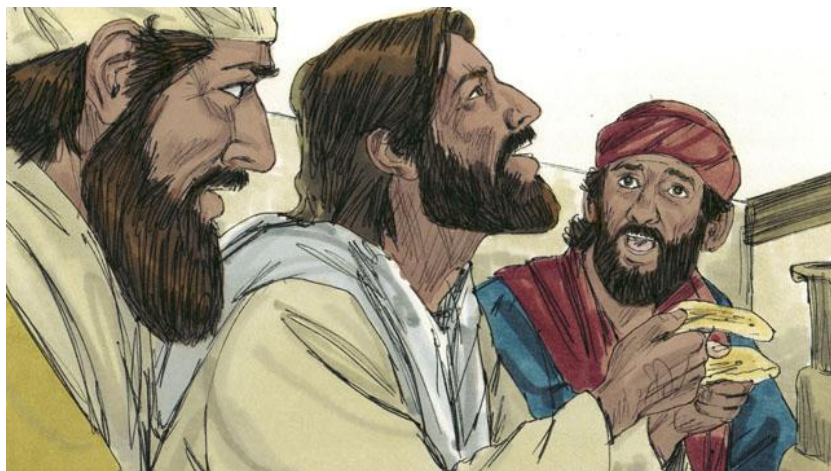
Дар рӯзе, ки Худо Исоро аз мурдагон эҳё кард, ду шогирди Ӯ ба шаҳри ҳамсоя мерафтанд. Дар роҳ онҳо дар бораи он чи бо Исо рӯй дод, муҳокима мекарданд, ки чӣ тавр онҳо умед доштанд, ки Исо Масеҳ аст, ки Исроилро озод мекунад, аммо баръакс Ӯ кушта шуд. Дар ин миён занон гуфтанд, ки Ӯ зинда аст. Ва шогирдон намедонистанд, ки акнун ба чӣ бовар кунанд.

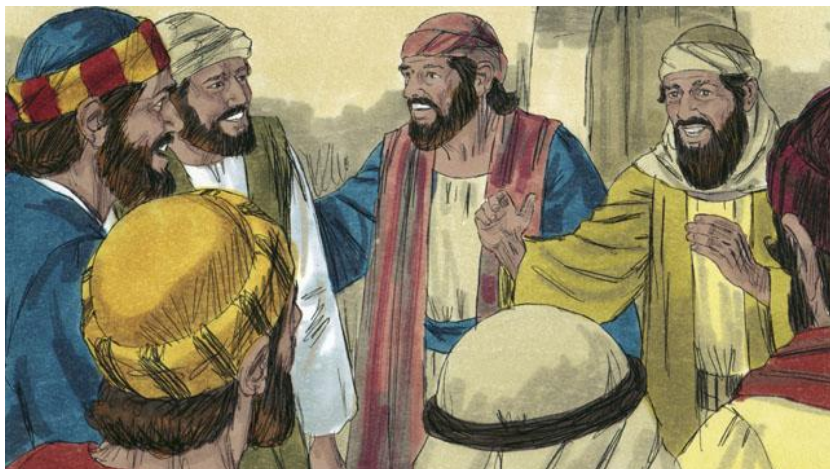
Ҳангоме ки ин ду шогирд роҳ мерафтанд ва сӯҳбат мекарданд, Исо ба наздашон омада, бо онҳо роҳ мерафт. Ӯ пурсид, ки онҳо дар бораи чӣ муҳокима доранд. Ва онҳо гумон карданд, ки Ӯ шахси бегона аст, ки аз воқеаҳои Ерусалим хабар надорад ва ба ӯ ҳама чизеро, ки дар ин чанд рӯз бо Исо рӯй дод, нақл кард.

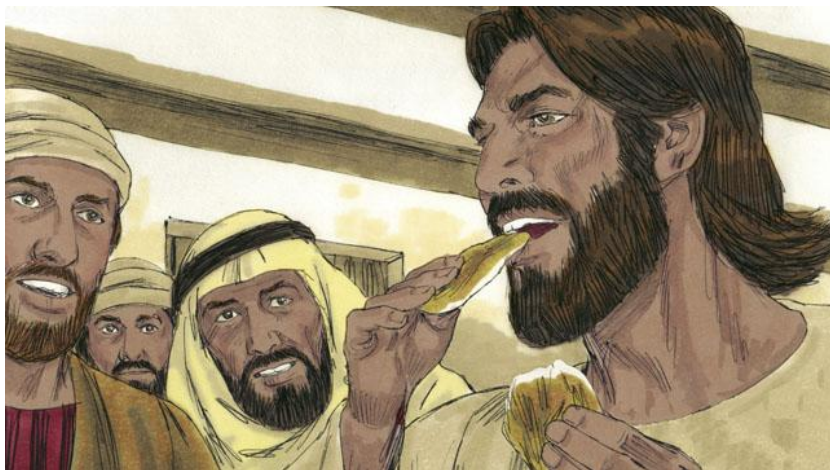
Он гоҳ Исо ба онҳо фаҳмондан гирифт, ки дар Каломи Худо дар бораи Масеҳ чӣ навишта шудааст. Чанде пеш пайғамбарон гуфтаанд, ки одамони бад Масеҳро азоб медиҳанд ва Ёро мекушанд. Инчунин, пайғамбарон гуфтанд, ки дар рӯзи сеюм Масеҳ эҳё мешавад.

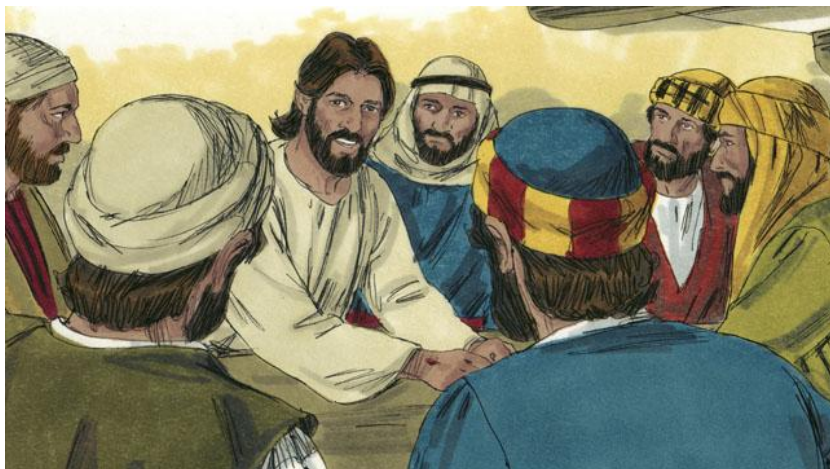
Шом буд, вақте ки шогирдон ба шаҳре, ки дар он ҷо меистоданд, омаданд. Пас онҳо Исоро даъват карданд, ки шаб бимонад ва Ё ҳамроҳи онҳо ба хона даромад. Вақте ки онҳо барои хӯроки шом нишастанд, Исо нонро гирифта, Худоро шукр гуфт ва нонро шикаст. Дар он лаҳза шогирдон фаҳмиданд, ки ин Исо аст. Аммо худи ҳамон лаҳза Ё нопадид шуд ва барои онҳо ноаён шуд.

Он гоҳ ин шогирдон ба якдигар гуфтанд: "Ин Исо буд! Аз ин рӯ, вақте ки Ё Каломи Худоро ба мо фаҳмонд, мо бо шавқ гӯш кардем"! Ва онҳо дарҳол ба Ерусалим баргаштанд. Вақте ки онҳо ба он ҷо расиданд, ба шогирдони боқимонда гуфтанд: "Исо зинда аст! Мо Ёро дидем"!

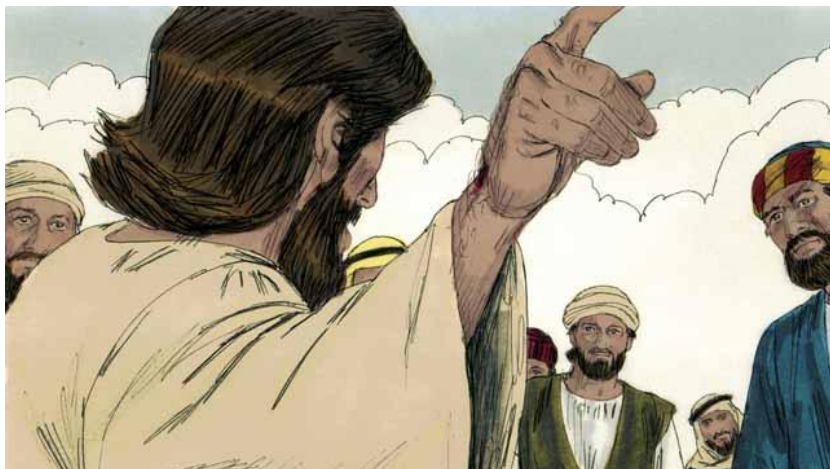
Вақте, ки шогирдон дар ин бора суҳан меронданд, ногаҳон Исо дар хучра пайдо шуд. Ё ба онҳо гуфт: "Салом бар шумо"! Шогирдон гумон карданд, ки ин арвоҳ аст, аммо Исо гуфт: "Чаро метарсед? Чаро бовар намекунед, ки ин Ман ҳастам? Ба дастҳо ва пойҳои Ман нигоҳ кунед. Оё арвоҳ бадан доранд"? Ва барои исбот кардани он, ки Ё арвоҳ нест, Исо аз онҳо хӯрок хост. Онҳо ба Ё як пора моҳӣ доданд ва Ё хӯрд.

Сипас Исо гуфт: "Ман ба шумо гуфта будам, ки ҳама чизе ки дар Каломи Худо дар бораи Ман навишта шудааст, бояд иҷро шавад ва он иҷро шуд". Баъд Исо Каломи Худоро ба онҳо фаҳмонда дод. Ӯ гуфт: "Дар вақти пеш пайғамбарон навиштаанд, ки Ман, Масеҳ, азоб мекашам, мемирам ва дар рӯзи сеюм эҳё мешавам.

Пайғамбарон инчунин навиштаанд, ки шогирдони Ман паёми Худоро эълон хоҳанд кард. Онҳо одамонро ба тавба даъват мекунанд. Онҳо Худо гуноҳҳои одамонро мебахшад. Шогирдони Ман ин хабарро дар ҳама ҷо эълон хоҳанд кард ва аз Ерусалим сар карда, ба ҳамаи халқҳо хоҳанд рафт. Шумо шогирдони ҳама чизҳое ҳастед, ки ба шумо гуфтам, чӣ кор кардам ва бо ман чӣ воқеа рӯй дод".

Дар давоми 40 рӯзи оянда Исо борҳо ба шогирдонаш зоҳир шуд. Як рӯз Ӯ дар байни гурӯҳи одамон, ки зиёда аз 500 нафар буданд зоҳир шуд! Ва бори дигар Исо ба шогирдонаш исбот кард, ки Ӯ зинда аст ва ба онҳо дар бораи Подшоҳии Худо таълим додааст.

Исо ба шогирдонаш гуфт: "Худо ба Ман дар осмон ва бар замин қудрат бахшидааст. Барои ҳамин Ман ба шумо меғоям биравед ва аз ҳар миллат шогирдонро пайдо кунад. Онҳоро ба номи Падар, Писар ва Рӯҳи Муқаддас таъмид диҳед. Шумо бояд онҳоро таълим диҳед, то ҳар он чизро, ки Ман ба шумо гуфтам, иҷро кунанд. Ва дар хотир нигоҳ доред, ки Ман ҳамеша бо шумо ҳастам".

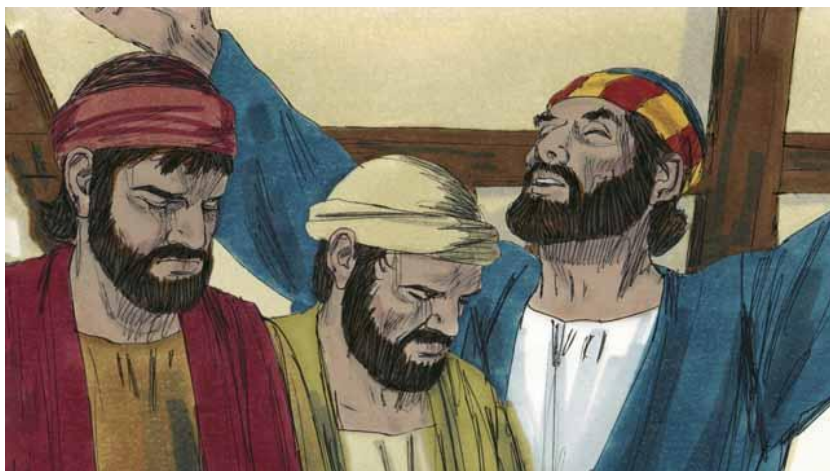
Чил рӯз пас аз эҳё шудани Исо, Ӯ ба шогирдонаш гуфт: "Дар Ерусалим бимонед, то Падари Ман ба шумо қувват диҳад. Ӯ ин корро бо фиристондани Рӯҳи Муқаддас амалӣ мекунад". Пас аз он, Исо ба осмон сууд кард ва абре Ӯро аз онҳо пинҳон кард. Акнун Исо дар тахт аз дасти рости Худо дар осмон ништаста бар ҳаммаи мавҷудот ҳукмронӣ мекунад.

Ин ҳикояи Китоби Муқаддас аз Инҷили Матто боби 28:16-20 ва Инҷили Маркус боби 16:12-20 ва Инҷили Луқо боби 24:13-53 ва Инҷили Юҳанно 20:19-23 ва аз Аъмоли Ҳаввориён 1:1-11 гирифта шудааст.

43. Пайдоиши Калисо

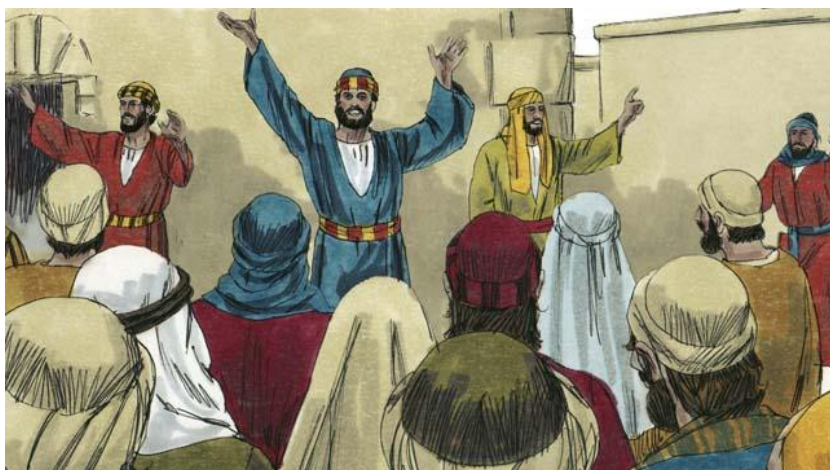
Пас аз он ки Исо ба осмон баргашт, шогирдони Ӯ тавре, ки ба онҳо гуфта буд, дар Ерусалим монданд. Онҳо пайваста барои дуо ҷамъ мешуданд.

Ҳар сол, 50 рӯз пас аз иди Фисх, яҳудиён ҷашни ҳосили гандумро бо номи Пантикост ҷашн мегирифтанд. Яҳудиён аз саросари ҷаҳон дар Ерусалим ҷамъ меомаданд, то якҷоя қайд кунанд. Вале, ки Исо маслуб шуд ва эҳё шуд, Пантикост тақрибан як ҳафта пас аз он, ки Исо ба осмон баргашт, фаро расид.

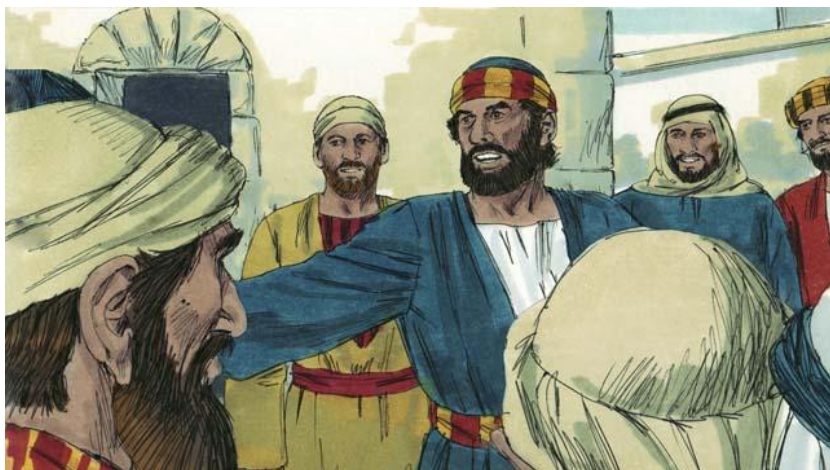
Дар иди Пантикост, ҳамаи имондорон якҷоя буданд. Ногаҳон хонае, ки онҳо буданд, аз садое мисли шамоли сахт пур шуд. Ногаҳон дар сарашон чизе ба монанди аланга пайдо шуд. Ҳама имондорон аз Рӯҳи Муқаддас пур шуданд ва Худоро ба забонҳои дигар ҷалол доданд. Онҳо ин забонҳоро намедонистанд, аммо инҳо забонҳое буданд, ки Рӯҳи Муқаддас ба онҳо суҳан гуфтанро додааст.

Вақте ки мардуми Ерусалим ин садоро шуниданд, мардуми зиёде ҷамъ омаданд. Ҳама мехостанд бубинанд, ки чӣ гап шуда истодааст. Мардуми ҷамъшуда аз кишварҳои гуногун буданд ва бо забонҳои гуногун гап мезаданд ва шогирдони Исо аз Ҷалил буданд ва метавонистанд танҳо бо забони арамӣ ва юнонӣ гап зананд. Аммо дар ин рӯз шогирдони Исо бо забонҳои гуногун гап мезаданд ва одамон хеле дар ҳайрат мемонданд, зеро ҳар як одам дар байни мардум хушхабарро ба забони худ дар бораи он чи Худо карда буд, мешунид.

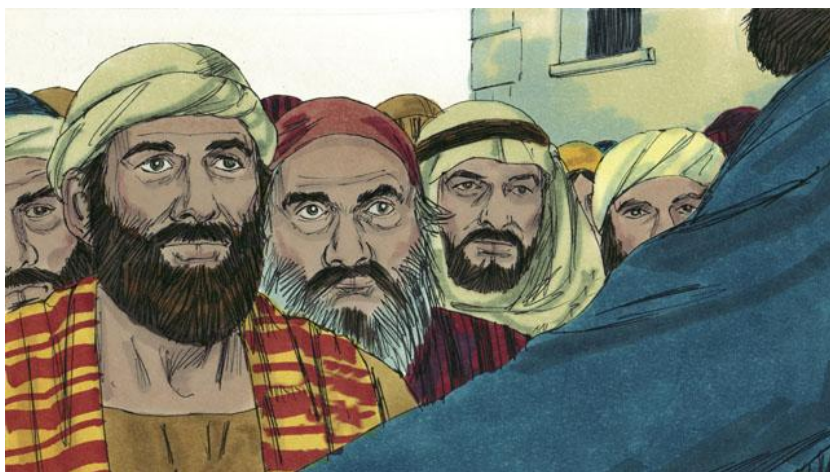
Баъзе одамон аз байни мардум масхара куниро оғоз карданд ва гуфтанд, ки шогирдон шароб нӯшиданд ва маст буданд. Аммо Петрус бо овози баланд ба онҳо гуфт: "Маро гӯш кунед! Ин одамон маст нестанд! Аммо акнун шумо мебинед, ки Юил пайғамбар дар бораи чӣ сухан меронд: "Худо гуфт: "Дар рӯзҳои охир Ман Рӯҳи Худо бар тамоми мардум фаровон хоҳам рехт".

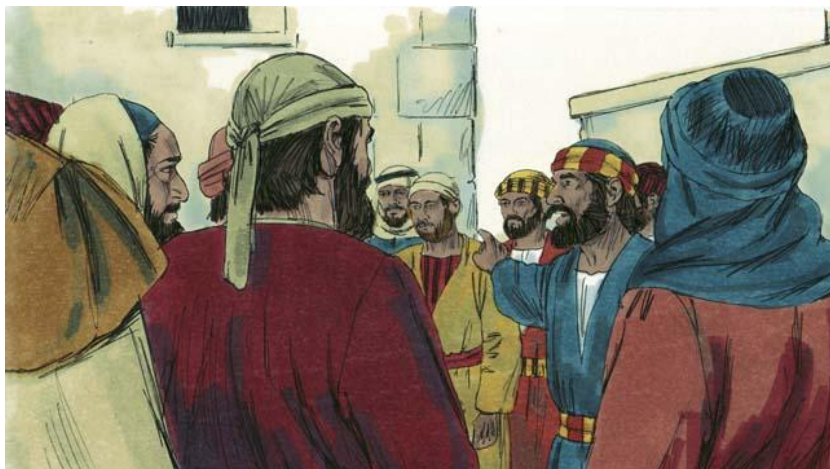
Гӯш кунед, исроилиён, Исо марде буд, ки мӯъҷизот ва нишонаҳои зиёде нишон дод, ки Ӯ кист. Ӯ бо қудрати Худо мӯъҷизаҳои зиёде нишон дод. Ва шумо дар бораи он медонед, зеро шумо ҳама чизро дидаед. Аммо шумо Ӯро маслуб кардед!

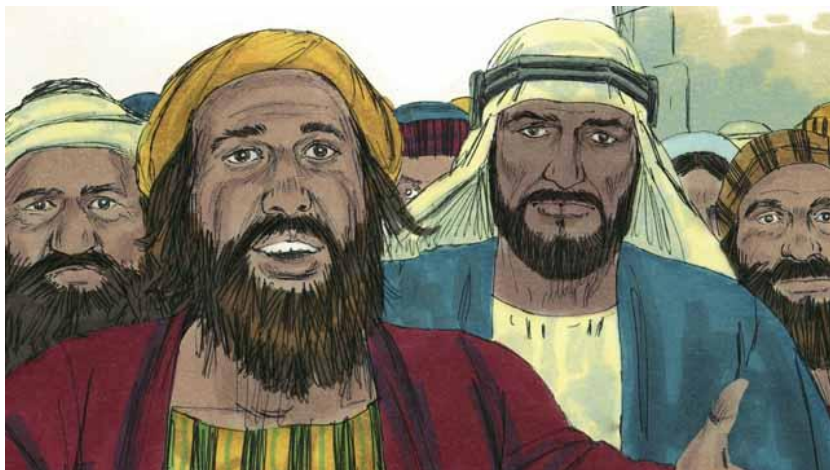
Гарчанде, ки шумо Исоро куштед, Худо Ёро аз мурдагон эҳё кард. Ҳамин тавр пешгӯие, ки навишта шуда буд: "Ту намегузори Муқаддаси Ту дар қабр бипусад" иҷро шуд. Ва мо шоҳиди он ҳастем, ки Худо Исоро зинда кард.

Худо-Падар ба Исо шараф дод, ки аз тарафи дасти рости Ё бишинад. Ва Исо мувофиқи ваъдааш ба мо Рӯҳи Муқаддасро фиристод. Ин ҳама чизҳое, ки мебинед ва мешунавед Рӯҳи Муқаддас мекунад.

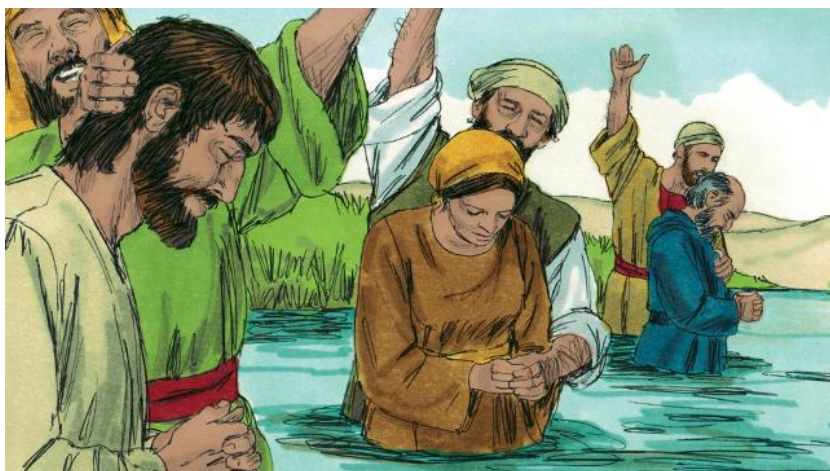
Шумо ин Одаме, ки Исо ном дорад маслуб кардед. Аммо бидонед, ки Худо Ёро Масеҳ ва Оғо барои ҳамаи мавҷудот кард".

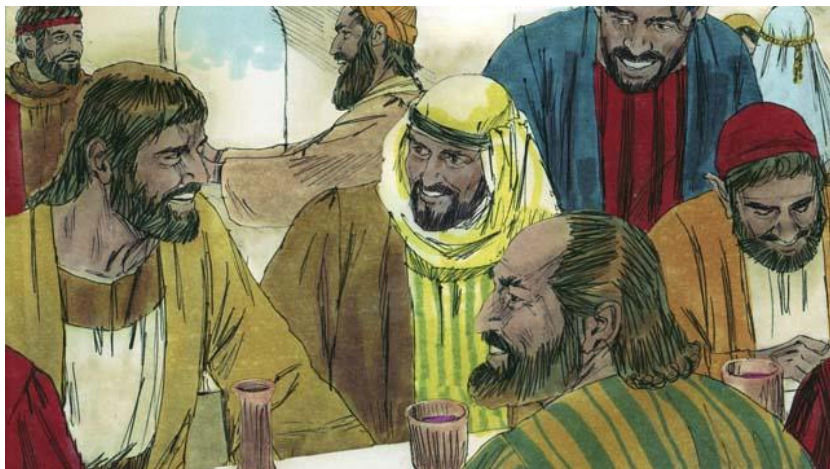
Одамоне, ки Петрусро мешуниданд, аз суҳанони ӯ бисёр ба ҳаяҷон омаданд. Онҳо аз Петрус ва шогирдон пурсиданд: "Эй бародарон, мо бояд чӣ кор кунем"?

Ва Петрус ҷавоб дод: "Ҳамаи шумо бояд бахшиши гуноҳхоро аз Худо қабул кунед. Пас, бигзор ҳар яки шумо тавба кунед ва ба исми Исои Масеҳ таъмид гиред. Он гоҳ Худо ба шумо атои Рӯҳи Муқаддасро медиҳад".

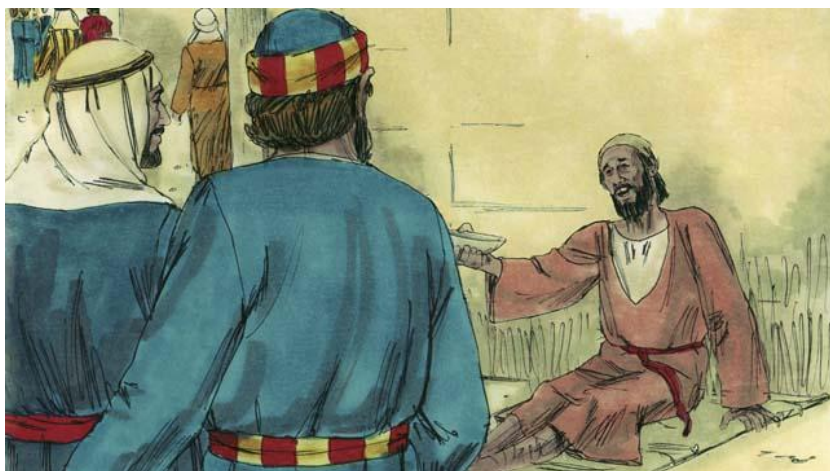
Он рӯз тақрибан 3000 нафар ба суҳанони Петрус бовар карданд. Онҳо аз гуноҳҳои худ тавба карданд, таъмид гирифтанд ва ҳамчун шогирдони Исо ба калисо ҳамроҳ шуданд.

Имондорон бисёр вақт якҷоя ҷамъ мешуданд. Онҳо пайваста таълимоти ҳаввориёро гӯш мекарданд, дуо мегуфтанд ва Худоро ҳамду сано меҳонданд. Онҳо якҷоя хӯрок меҳӯрданд ва ҳама чизи дошташонро ба ҳамдигар тақсим мекарданд. Одамини гирду атроф дар бораи онҳо фикри хуб доштанд. Ва ҳар рӯз шумораи бештари одамон имондор мешуданд.

Ин ҳикояи Китоби Муқаддас аз Аъмоли Ҳаввориён боби 2 гирифта шудааст.

**44. Петрус ва Юҳанно одами маъюбро
шифо медиҳанд**

Як рӯз Петрус ва Юҳанно ба Маъбад рафтанд. Марди маъюб дар назди дарвозаи Маъбад нишаста, пул мепурсид.

Петрус ба он марди маъюб нигаристу гуфт: "Ман пул надорам, ки ба ту диҳам. Аммо ман он чи дорам, ба ту медиҳам. Ба номи Исо, бархез ва роҳ рав"!

Худи ҳамон лаҳза Худо марди маъҷубро шифо дод. Ў Худоро ҳамду сано хонда, роҳ рафтан ва ҷаҳиданро оғоз кард. Мардум дар ҳавлии маъбад хеле дар ҳайрат монданд.

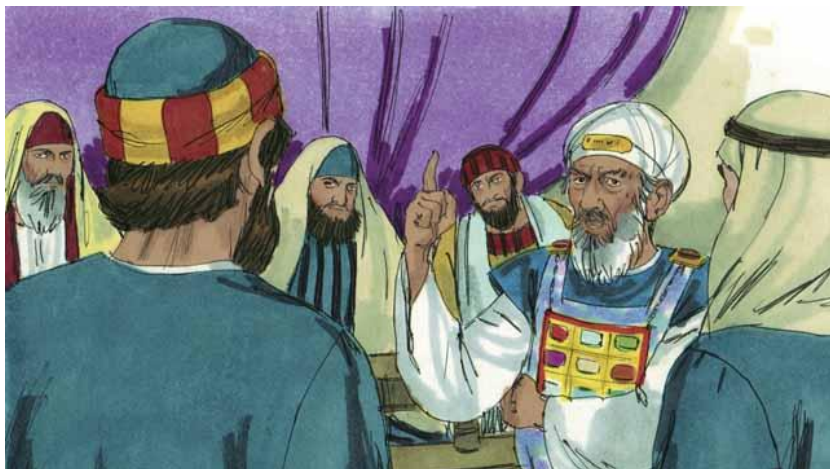
Мардуми зиёде зуд ҷамъ шуд ва мехостанд одами шифо ёфтаро бинанд. Петрус гуфт: "Ҳайрон нашавед, ки ин шахс сихат аст. Мо бо қувват ё адолати худ ўро шифо наодем. Аммо худи Исо ўро бо қудрати Худ шифо бахшид, зеро мо ба Ў имон дорем.

Ин шумо талаб кардед, ки ҳокими Рум Исоро бикишад. Шумо Онеро, ки ба ҳама ҳаёт меодод куштед. Аммо Худо Ёро аз мурдагон эҳё кард. Шумо намефаҳмидед, ки чӣ кор карда истодаед, аммо вақте, ки шумо ин ҳама корҳоро онҷом додед, он чи пайғамбарон гуфта буданд амалӣ шуданд. Ва онҳо гуфта буданд, ки Масеҳ азоб мекашад ва кушта мешавад. Ва Худо тавре кард, ки ҳамаи ин руй диҳад. Инак тавба кунед ва ба Худо муроҷиат кунед, ки Ё гуноҳҳои шуморо бишӯяд".

Коҳинон ва сардорони посбонони маъбад, ки Петрус ва Юҳанноро шунида ба ғазаб омаданд. Онҳо ҳавориёнро қапида ба зиндон партофтанд. Аммо бисёриҳо ба гуфтаҳои Петрус бовар карданд. Ва ҳамон рӯз шумораи касоне, ки ба Исо имон оварда буданд ба 5000 нафар расид.

Рӯзи дигар саркоҳинон, ва муаллимони шариат ва пирон ҷамъ омаданд. Петрус ва Юҳанноро, инчунин марди маъюбро назди онҳо оварданд. Онҳо аз Петрус ва Юҳанно пурсиданд: "Шумо бо кадом қудрат ин маъюбро шифо додед"?

Петрус ба онҳо ҷавоб дод: "Марде ки дар пеши шумо аст, бо қуввати Исои Масеҳ шифо ёфт. Шумо Исоро маслӯб кардед, аммо Худо ўро аз нав эҳё кард! Шумо Ўро рад кардед, аммо роҳи дигаре барои наҷот ҷуз ба воситаи Исо нест"!

Ҳамаи одамони дар онҷо буда дар ҳайрат буданд, ки чи тавр Петрус ва Юҳанно дилпуруна гап мезаданд. Онҳо диданд, ки дар пешашон одамони оддӣ ва бе маълумот ҳастанд, аммо баъд ба хотир оварданд, ки онҳоро бо Исо дидаанд. Он гоҳ коҳинон ва пирон ба Петрус ва Юҳанно гуфтанд: "Агар шумо ба одамон дар бораи он Шахсе, ки Исо ном дошт, нақл кунед, мо шуморо ҷазо медиҳем". Бо ин таҳдид онҳо Петрус ва Юҳанноро озод карданд.

Ин ҳикояи Китоби Муқаддас аз Аъмоли Ҳаввориён боби 3:1- 4:22 гирифта шудааст.

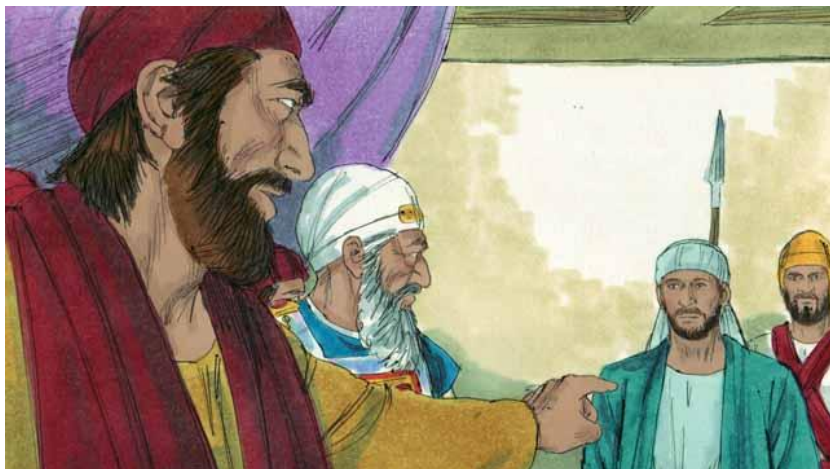
45. Истефанус ва Филиппус

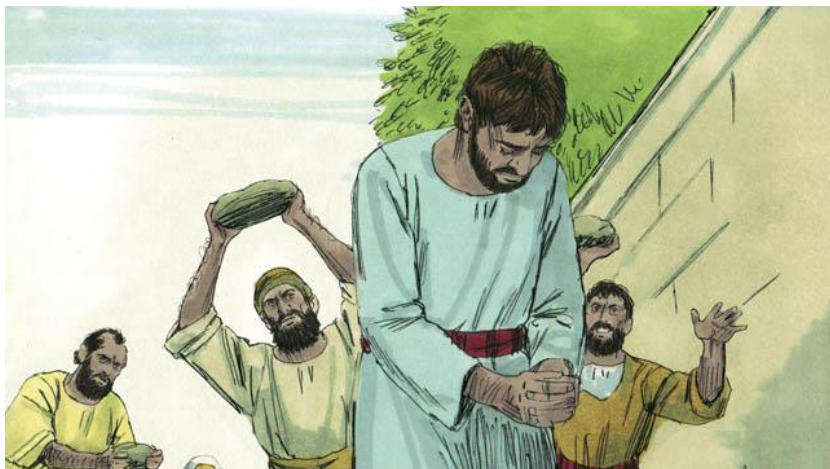
Калисо афзоиш меёфт ва ҳаввориён ёваронро барои роҳбарии калисо интихоб карданд. Яке аз онҳо шахсе бо номи Истефанус буд, ки ўро ҳама эҳтиром мекарданд. Вай аз қудрат ва ҳикмати Рӯҳи Муқаддас пур шуда мӯъҷизаҳои зиёде нишон медод. Пас аз мавъизаҳои Истефанус бисёр одамон шогирди Исо шуданд.

Боре, вақте ки Истефанус дар бораи Исо таълим медод, яҳудиён аз дигар вилоятҳо бо ӯ баҳс карданд, аммо ба хиради ӯ муқобилат карда натавонистанд. Сипас, онҳо бо паҳн кардани овозаҳо сар карданд, ки Истефанус бар зидди Мусо ва Худо суҳанони таҳқиромез гуфт. Ин овозаҳо пирон ва муаллимони Шариатро ба ғазаб оварданд. Онҳо Истефанусро дастгир карда, назди саркоҳин оварданд. Шоҳидони дурӯғӣ низ ба он ҷо омада, дар бораи Истефанус дурӯғ гуфтанд.

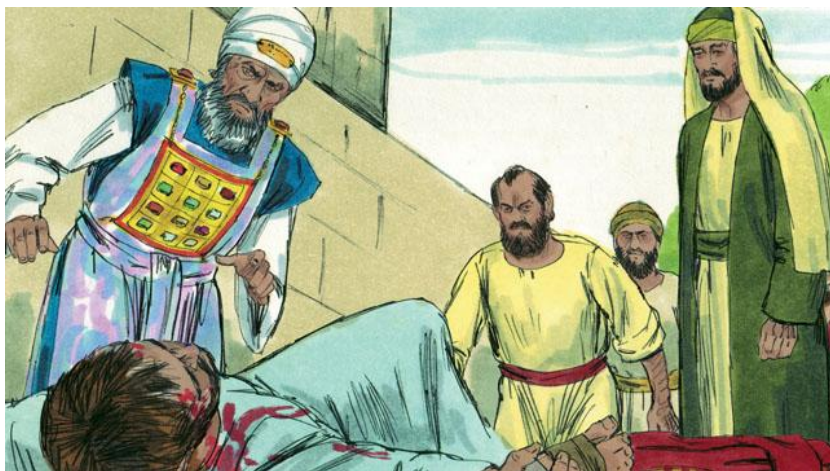
Саркоҳин аз Истефанус пурсид: "Оё ин одамон дар бораи ту рост мегӯянд"? Истефанус муддати дароз ба саркоҳин посух дод ва нақл кард, ки чӣ тавр Худо аз замони Иброҳим то замони Исо барои халқи Исроил мӯъҷизаҳои зиёде нишон меод. Аммо одамон намехостанд, ки Худоро гӯш кунанд ва бар муқобили иродаи Ӯ амал мекунанд. Истефанус гуфт: «Шумо одамони саркаш ҳастед ва ба Худо беитоатӣ мекунед! Шумо Рӯҳи Муқаддасро рад мекунед, ҳамоно тавре ки аҷдодони шумо Худоро рад карданд ва пайғамбарони Ӯро куштанд! Аммо шумо аз онҳо бадтар кор кардед! Шумо Масеҳро куштед!»

Вақте ки мардуми он ҷо ин суҳанро шуниданд, чунон ба ғазаб омаданд, ки гӯшхояшонро пӯшида ва бо овози баланд фарёд зада, ба тарафи Истефанус шитофтанд. Онҳо ӯро аз шаҳр берун карданд ва то мурданаш ӯро сангор карданд.

Вақте, ки Истефанусро сангсор мекарданд, ӯ мегуфт: "Исо, рӯҳи маро бигир"! Сипас ба зону афтида, бо овози баланд дод зад: "Устод, онҳоро дар ин гуноҳ айбдор нақун"! Пас аз ин суҳанон ӯ мурд.

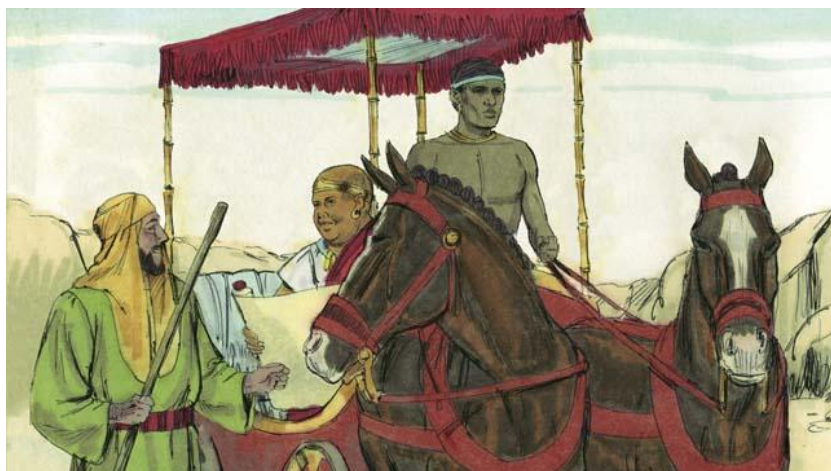
Дар он рӯзҳо мардуми зиёде дар Ерусалим таъқиб кардани шогирдони Исо сар карданд, барои ҳамин имондорон ба ҷойҳои гуногуни Яҳудо ва Сомария гурехтанд. Аммо ба таъқибот нигоҳ накарда, онҳо ба ҳар ҷое, ки мерафтанд, дар бораи Исо мавъиза мекарданд.

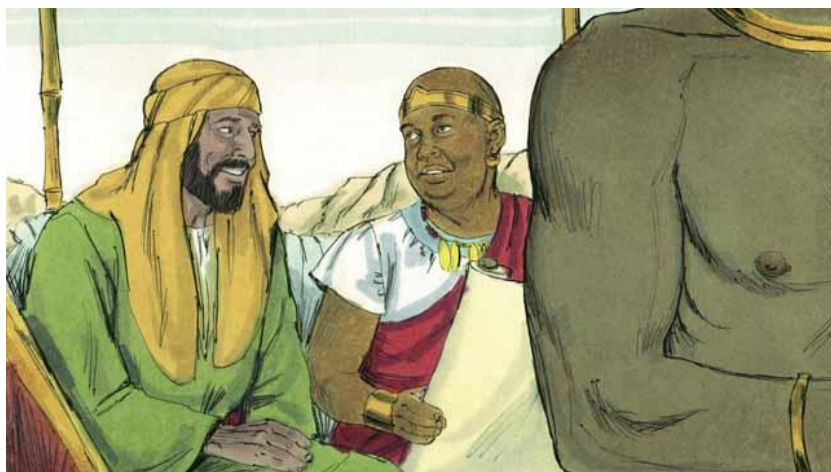
Боз яке аз ёварони ҳавориён шахсе бо номи Филиппус буд. Вай инчунин мисли бисёри шогирдони дигар аз Ерусалим гурехт. Филиппус ба Сомария рафт ва дар он ҷо дар бораи Исо маъвиза мекард. Бисёри одамон ба ӯ бовар карданд ва наҷот ёфтанд. Як рӯз фариштаи Худо ба назди Филиппус омад ва ба ӯ гуфт, ки ба роҳи муайян ба биёбон биравад. Филиппус ҳамин тавр кард. Вай ба биёбон рафт ва дар роҳ мардеро дид, ки дар ароба савора буд. Он мард мансабдори махсус аз Ҳабашистон буд. Рухлқудс ба Филиппус гуфт, ки ба назди он шахс рафта бо ӯ ҳамсӯҳбат шавад.

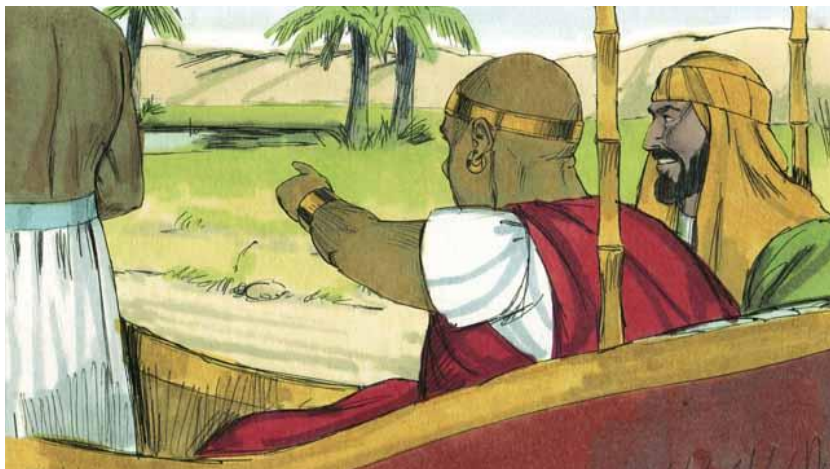
Филиппус ба ароба наздик шуд ва шунид, ки ҳабаший Каломи Худоро меҳонад. Ин суҳанҷо аз китоби Ишаъёи набӣ буданд: "Онҳо Ёро мисли барра барои куштан бурданд. Ва тавре, ки барра хомуш аст ҳамин тавр Ё суҳане нагуфт. Онҳо Ёро паст заданд, беадолатона маҳкум карданд ва ҷони Ёро гирифтанд".

Филиппус аз ҳабашӣ пурсид: "Оё ту мефаҳми дар бораи чӣ хонда истодаи"? Ҳабашӣ ҷавоб дод: Ман наметавонам фаҳмида агар касе ба ман фаҳмонда надихад. Илтимос баро ва дар назди ман нишин. Ишаъё дар бораи худ ё дигар кас навиштааст"?

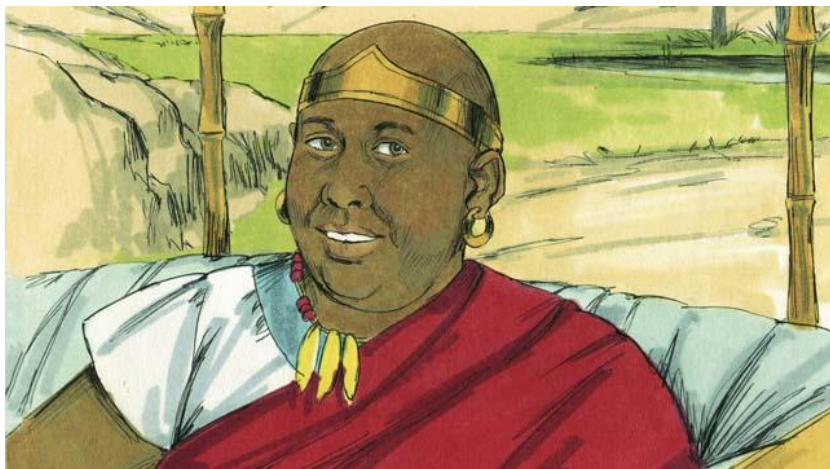
Филиппус ба ароба нишаст ва ба ҳабашӣ фаҳмонд, ки Ишаъё ин пешгӯиро дар бораи Исо навиштааст. Филиппус инчунин дар бораи дигари порчаҳои Каломи Худо суҳан ронда, ба ӯ Хабарии Хушро дар бораи Исо расонид.

Дар ин лаҳза, Филиппус ва ҳабашӣ аз назди ҳавз мегузаштанд. Ҳабашӣ пурсид: "Инак, об аст. Оё ман метавонам дар ин ҷо таъмид гирам"? Филиппус ба вай ҷавоб дод: "Агар ту бо тамоми дили худ бовар кунӣ, метавонӣ". Ҳабашӣ ҷавоб дод: "Бале, ман бовар дорам, ки Исо Писари Худо аст". Баъд фармуд, ки аробаро боздорад.

Онҳо ба об даромаданд ва Филиппус ҳабаширо таъмид дод. Пас аз он ки онҳо аз об баромаданд, Рӯҳи Муқаддас ногаҳон Филиппусро ба ҷои дигар интиқол дод. Дар он ҷо Филиппус ба одамон дар бораи Исо нақл карданро давом дод.

Ва Ҳабашӣ роҳи худро ба хона идома дод. Ё аз донишони Исо хурсанд буд.

Ин ҳикояи Китоби Муқаддас аз Аъмоли Ҳаввориён бобҳои 6:8-8:5 8:26-40 гирифта шудааст.

46. Павлус шогирди Исо мешавад

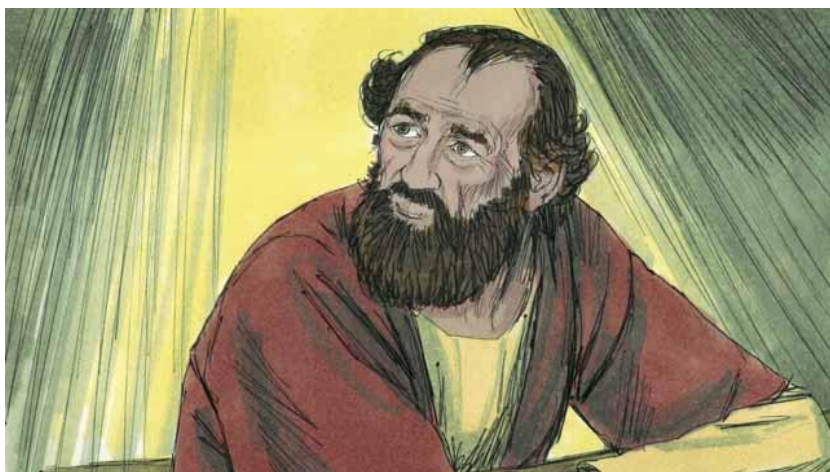
Дар он вақт шахсе бо номи Шоул зиндагӣ мекард. Вай ба таълимот дар бораи Исо муқобил буд. Шоул дар ҷое ки ба Истефанус санг партофта буданд, ҳузур дошт ва либоси одамоне, ки ўро куштанд, посбонӣ мекард. Он гоҳ Шоул ба таъқиб кардани имондорон шурӯъ кард. Ё хона ба хона дар Ерусалим гашта, мардону занонро дастгир карда ба зиндонҳо мебартофт. Боре Шоул назди саркоҳин рафт ва ба куништҳои Димишқ нома пурсид, то дар он ҷо ҳақ дошта бошад, ки пайравони Исоро дастгир кунад ва ба Ерусалим фиристад.

Бо гирифтани чунин номаҳо Шоул ба Димишқ рафт. Вақте ки ў дар наздикии шаҳр буд, нури равшане аз осмон ҳама ҷизро дар гирду атрофаш мунаввар сохт ва Шоул ба замин афтод. Ё шунид, ки касе мегуфт: "Шоул! Шоул! Чаро Маро таъқиб мекунӣ"? Шоул пурсид: "Устод, ту кӣ ҳастӣ"? Овоз ҷавоб дод: "Ман Исо ҳастам, ки ту таъқиб мекунӣ!"

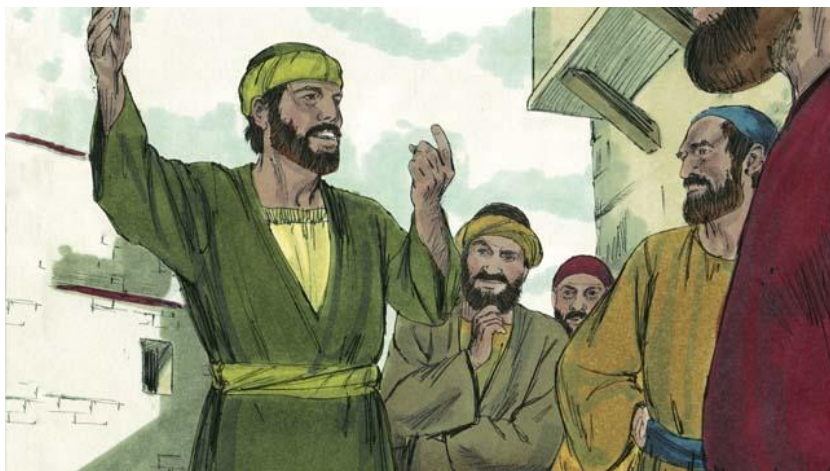
Вақте ки Шоул аз замин бархост, чизе намедид. Ҳамроҳони Шоул ўро ба Димишқ бурданд. Се рӯз ў чизе нахўрд ва нанўшид.

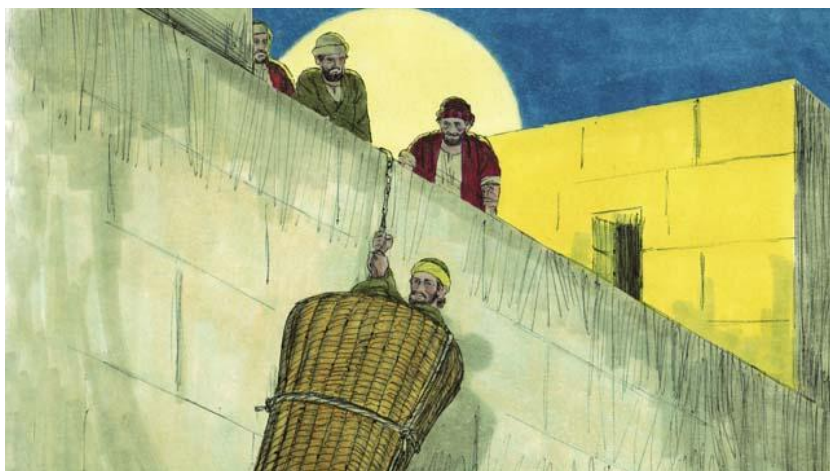
Дар Димишқ шогирде буд, ки Ҳанонийе ном дошт. Худо ба ў гуфт: "Ба хонае, ки Шоул дар он аст, бирав. Дастҳои худро бар ў гузор, то дубора бинад. "Ҳанонийе гуфт: "Устод, шунидам, ки ин шахс имондоронро таъқиб мекунад". Худо ба ў ҷавоб дод: "Бирав! Ман ўро интиҳоб кардам, то ба яҳудиён ва одамони миллатҳои дигар дар бораи Ман нақл кунад. Вай бояд барои Ман азобҳои зиёд кашад".

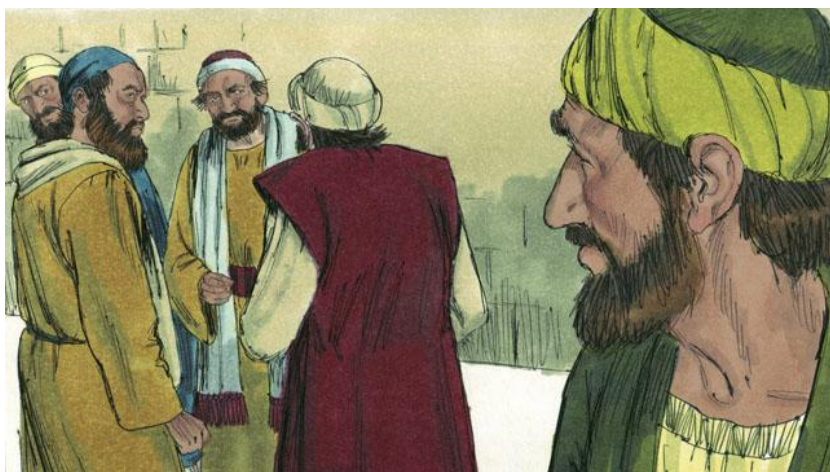
Ҳанониё назди Шоул рафта, дастҳояшро бар вай гузошт ва гуфт: "Исо, ки дар роҳ ба ин ҷо ба ту зоҳир шуд, маро фиристонд, то дубора бинӣ ва аз Рӯҳи Муқаддас пур шавӣ". Ҳамон лаҳза чашмонаш кушода шуд ва Ҳанониё ўро таъмид дод. Шоул каме хӯрок хӯрд ва қувваташ баргашт.

Шоул якчанд рӯз бо шогирдони Исо дар Димишқ монд ва дар куништҳо ба яҳудиён мавъиза мекард. Ў гуфт: "Исо - Писари Худост!" Яҳудиён хеле ҳайрон шуданд, зеро Шоул пештар шогирдонашро таъқиб мекард, аммо ҳоло худӣ ў ба Исо бовар карданро сар кард! Шоул бо яҳудиён баҳс кард, то исбот кунад, ки Исо Масеҳ аст.

Пас аз чанд рӯз яҳудиён қарор карданд, ки Шоулро бикушанд ва нақшае тартиб доданд, ки ин корро чӣ тавр ба амал биёранд. Онҳо одамоне фиристоданд, ки ўро дар назди дарвозаҳои шаҳр интизор шаванд ва бикушанд. Аммо Шоул аз нақшаҳои онҳо хабардор шуд ва дӯстонаш ба ў кӯмак карданд, ки гурезад. Шаб ўро дар сабаде бор карда аз девори шаҳр фуруварданд. Пас аз он, ки Шоул аз Димишқ гурехт ў мавъиза карданро дар бораи Исо идома дод.

Шоул барои вохӯрӣ бо ҳаввориён ба Ерусалим рафт аммо ҳама аз ў метарсиданд ва бовар намекарданд, ки ў акун пайрави Исо аст. Он гоҳ як имондоре бо номи Барнаббо Шоулро ба назди ҳаввориён овард. Ў ба онҳо нақл кард, ки чӣ тавр Шоул далерона дар Димишқ мавъиза мекард. Пас аз он ҳаввориён Шоулро қабул карданд.

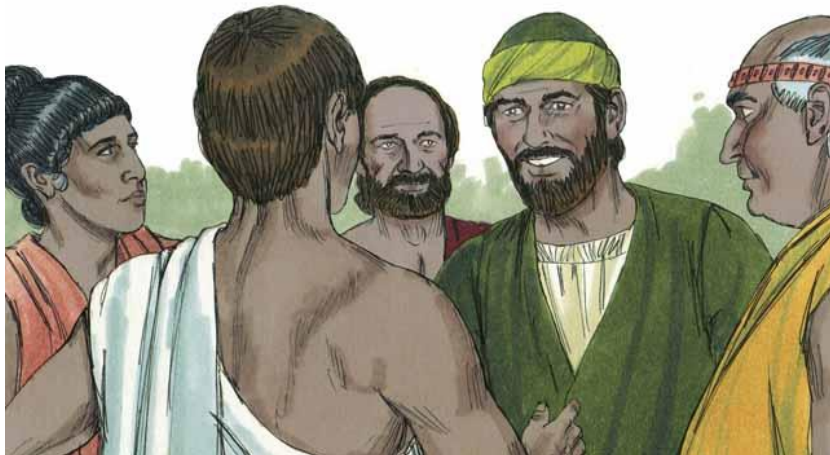
Баъзе имондороне, ки аз таъқибот дар Ерусалим гурехтанд, ба шаҳри дурдасти Антиёхия рафтанд ва дар он ҷо дар бораи Исо мавъиза карданд. Аксарияти одамон дар Антиёхия яҳудӣ набуданд, аммо пас аз шунидани башорати шогирдони Исо, онҳо низ имон оварданд. Инҳо одамони аввалин буданд, ки яҳудӣ набуданд, аммо ба Исо ҳамчун Писари Худо имон доштанд. Барнаббо ва Шоул ба Антиёхия рафтанд, то ба шогирдони нав дар бораи Исо бештар таълим диҳанд ва ба калисо рӯҳан рушд кунанд. Маҳз дар Антиёхия, имондорон ба Исо бори аввал масеҳӣ номида шуданд.

Вақте ки шогирдони Исо дар Антиёхия рӯза мегирифтанд ва дуо мегуфтанд, Рӯҳи Муқаддас ба онҳо гуфт: "Барнаббо ва Шоулро барои Ман чудо кунед, то ба он чизе, ки Ман онҳоро интиҳоб намудам, иҷро кунанд". Имондорони Антиёхия барои Барнаббо ва Шоул дуо гуфта, даст бар онҳо гузоштанд. Сипас Барнаббо ва Шоул Антиёхияро тарк карда, ба халқҳои гуногун таълим медоданд ва бисёре аз онҳо ба Исо имон меоварданд.

Ин ҳикояи Китоби Муқаддас аз Аъмоли Ҳаввориён бобҳои 8:3; 9:1-31; 11:19-26; 13:1-3 гирифта шудааст.

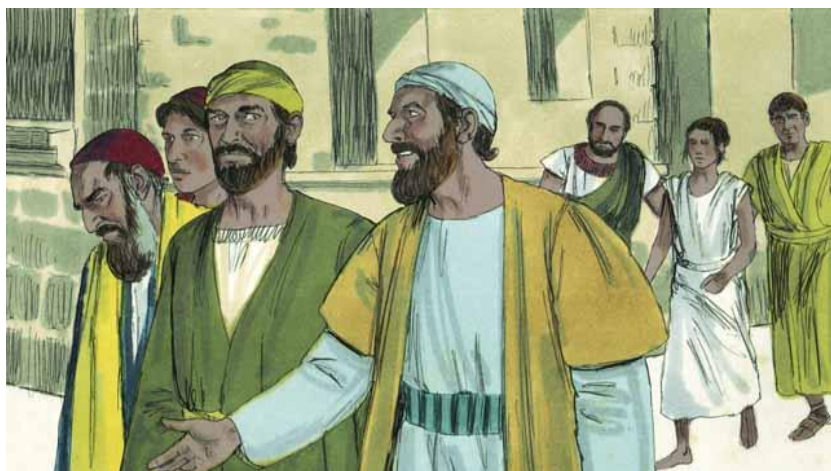
47. Павлус ва Сило дар шаҳри Филлипиён

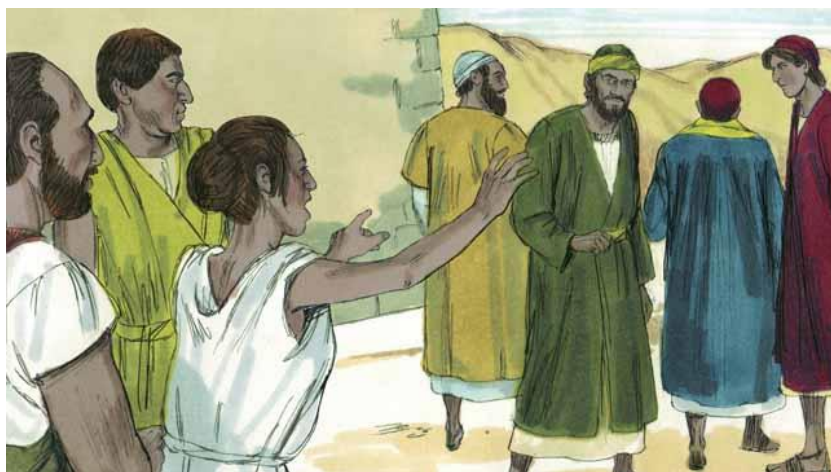
Вақте ки Шоул дар Империяи Рум сайру гашт карда дар бораи Масеҳ мавъиза мекард, онҳо ўро бо номи румӣ - "Павлус" номиданд. Боре Павлус ва дўсташ Сило ба шаҳри Филиппӣ рафтанд, то таълимоти Исои Масеҳро дар он ҷо мавъиза кунанд. Онҳо аз шаҳр, ба ҷое дар соҳили дарё, ки имондорон барои дуо ҷамъ омада буданд, рафтанд. Дар байни онҳое, ки ҷамъ омада буданд, Лидия ном зане буд, ки бо матоъҳои гаронбаҳо тиҷорат мекард. Лидия Худоро дўст медошт ва ба Ё сачда мекард.

Худо дили Лидияро барои фаҳмидани маъвизаи Павлус кушод ва ӯ ба Исо имон овард. Павлус ва Сило Лидия ва оилаи ўро таъмид доданд. Пас аз он вай ҳаввориёно ба хонааш даъват кард ва ба онҳо пешниҳод кард, ки дар хонаи ӯ бимонанд. Онҳо розӣ шуданд.

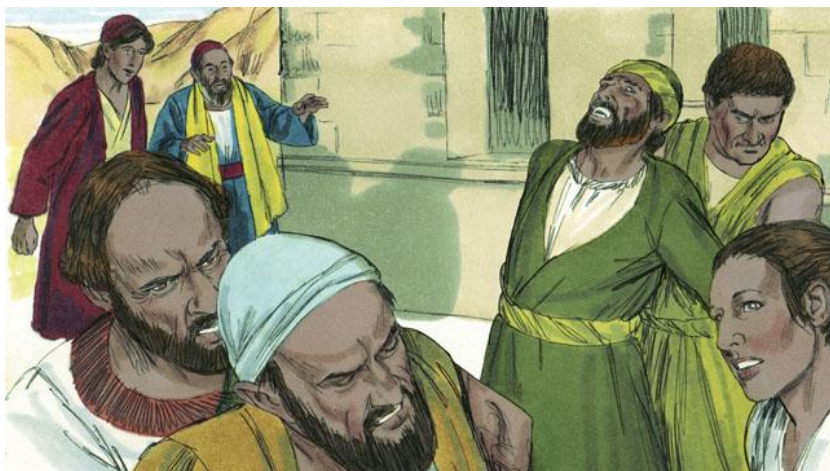
Павлус ва Сило аксар вақт дар ҷои дуо бо одамон вомехӯрданд. Боре, вақте, ки онҳо ба он ҷо мерафтанд, онҳо бо канизе вохӯрданд, ки рӯҳи нопок дошт ва ояндаи одамонро пешгӯӣ мекард. Бо ин пешгӯиҳо вай барои соҳибонаш даромади зиёде ба даст меовард.

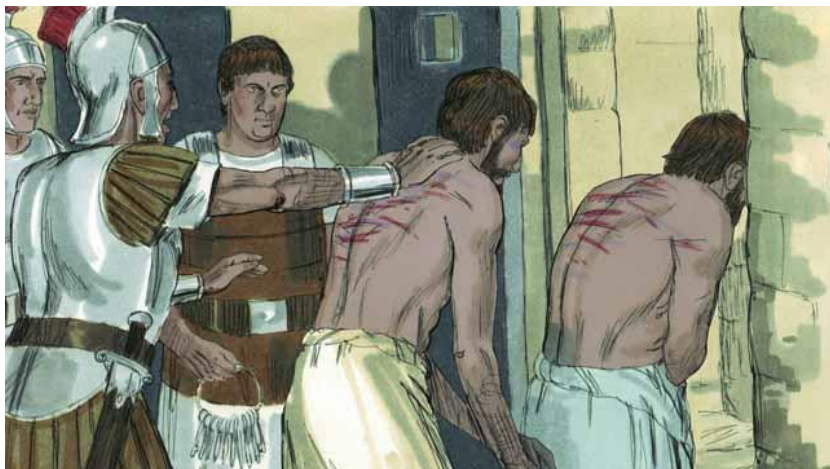
Ҳар рӯз аз паи Павлус ва Сило каниз фарёд мезад: "Ин одамон бандагони Худои Таъоло мебошанд. Онҳо ба шумо роҳи наҷотро нишон медиҳанд"! Вай ҳар рӯз ин корро мекард ва Павлус аз он хаста шуд.

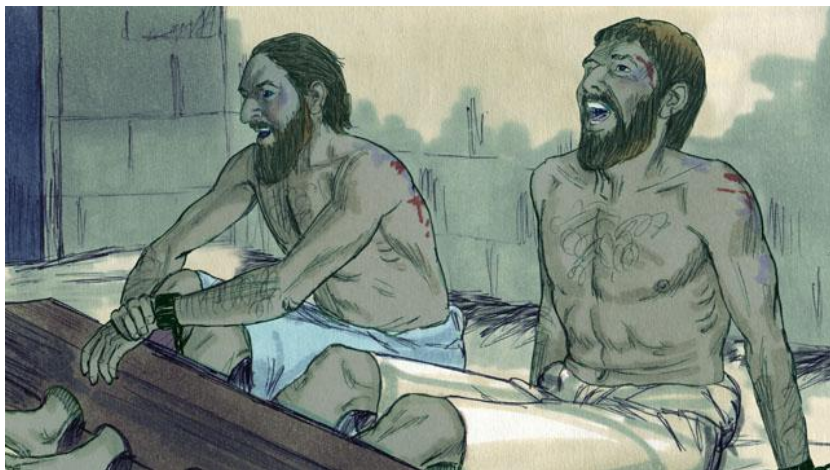
Як рӯз, вақте ки каниз боз фарёд зад, Павлус ба вай рӯ оварда, ба рӯҳи шайтон, ки дар вай буд, гуфт: "Ба номи Исо, аз вай берун шав"! Ва дарҳол рӯҳи бад аз каниз берун шуд.

Соҳибони ғулом хеле хашмгин шуданд. Онҳо фаҳмиданд, ки бе ин рӯҳи бад каниз ояндаро пешгӯй карда наметавонад. Ин маънои онро дошт, ки онҳо бидуни пешгӯии вай даромади худро аз даст медиҳанд.

Соҳибони каниз Павлус ва Силоро ба назди доварони Рум овардан ва онҳоро дар ошӯб дар шаҳр айбдор карданд. Ба ин айбдоркуниҳо гурӯҳи зиёди одамонро низ ҳамроҳ карданд. Доварон фармон доданд, ки ҳавориёнро бо калтак латуқӯб карда, сипас ба зиндон партоянд.

Онҳо Павлус ва Силоро ба қисми зиндон андохтанд, ки дар он ҷо аксар посбонон буданд ва пойҳои онҳоро бо занҷир бастанд. Тақрибан нисфи шаб, Павлус ва Сило Худоро бо суруд парастииш мекарданд.

Ногаҳон заминчумбии саҳт сар шуд. Ҳамаи дарҳои зиндон васеъ кушода шуданд ва занҷирҳо аз маҳбусон афтоданд.

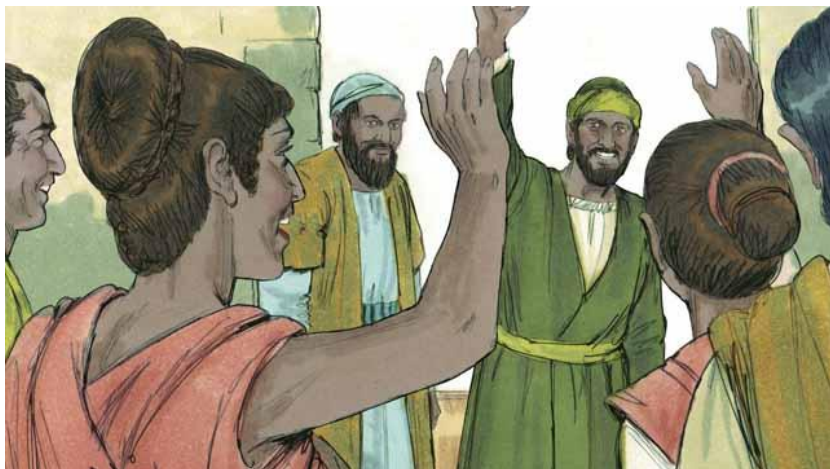
Посбони зиндон бедор шуд ва дид, ки дарҳои зиндон кушода аст. Ӯ фикр кард, ки ҳамаи маҳбусон гурехтанд ва тарсид, ки ўро барои гурехтани маҳбусон ба қатл мерасонанд аз ҳамин сабаб ӯ қарор кард, ки худро ба қатл расонад. Павлус инро дида фарёд зад: "Ист! Ба худ осеб нарасон. Мо ҳама дар инҷо ҳастем".

Посбон аз тарс меларзид ва ба назди Павлус ва Сило омад ва онҳоро аз зиндон берун овард. Баъд пурсид: "Барои наҷот ёфтан, ман бояд чӣ кор кунам"? Павлус ҷавоб дод: "Ба Худованд Исо имон овар ва ту бо ҷамаи оилаат наҷот хоҳӣ ёфт". Посбон Павлус ва Силоро ба хонааш бурд ва захиҳои онҳоро шуст. Дар онҷо Павлус ба ҷама касоне, ки дар хона ҳузур доштанд дар бораи Исо нақл кард.

Посбони зиндон ва тамоми оилааш ба Исо имон оварданд ва Павлус онҳоро таъмид дод. Он гоҳ посбон Павлус ва Силоро сер кард ва ҷама дар хона хурсанд шуданд, ки ба Худо имон овардаанд. Ва Павлус ва Сило ба зиндон баргаштанд.

Рӯзи дигар, вақте фаҳмиданд, ки Павлус шаҳрванди Рум аст, доварон фармон доданд, ки Павлус ва Сило озод карда шаванд ва аз онҳо хоҳиш карданд, ки Филиппусро тарк кунанд. Павлус ва Сило ба назди Лидия ва дигар дӯстон меҳмон шуда, пас аз он шаҳрро тарк карданд. Таълимот дар бораи Исо паҳн шуд ва Калисо афзоиш меёфт.

Павлус ва дигар роҳбарони калисо ба бисёр шаҳрҳо сафар карда, дар бораи Исо мавъиза ва таълим медоданд. Онҳо ба калисоҳои гуногун номаҳои зиёде навиштанд, то имондоронро насиҳат ва рӯҳбаланд кунанд. Баъзе аз ин номаҳо ба китоби Муқаддас дохил шуданд.

Ин ҳикояи Китоби Муқаддас аз Аъмоли Ҳаввориён боби 16:11- 40 гирифта шудааст.

48. Исо - ин Масеҳи ваъдашуда аст

Вақте ки Худо ҷаҳонро офарид, ҳама чиз комил буд. Гуноҳе набуд. Одаму Ҳавво Худоро дӯст медоштанд ва якдигарро дӯст медоштанд. Дар рӯи замин ягон беморӣ ва марг вучуд надошт. Худо меҳост, ки дунё чунин офарида шавад.

Аммо Шайтон Ҳавворо фиреб дода, бо вай ба воситаи мор ҳамсӯҳбат шуд ва Одаму Ҳавво бар зидди Худо гуноҳ карданд. Азбаски онҳо гуноҳ карданд, дар рӯи замин марг пайдо шуд ва ҳоло одамон мемиранд.

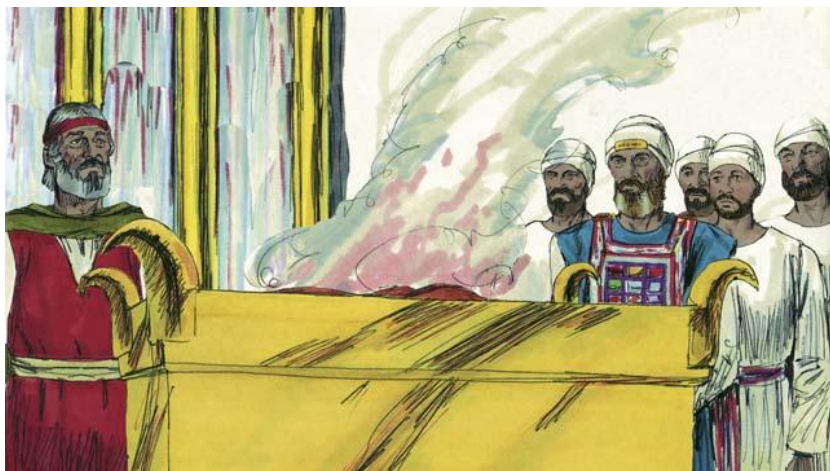
Аз сабаби ин гуноҳ Одаму Ҳавво душмани Худо шуданд ва нахостанд ба иродаи Ё итоат кунанд. Аз он вақт инчониб, ҳар як инсон ҳамчун насли Одаму Ҳавво гунаҳкор таваллуд мешавад. Ё ба Худо ва иродаи Ё мухолиф аст. Сулҳ байни одамон ва Худо аз байн рафт. Аммо Худо ҳамеша меҳост муносибатеро, ки бо одамон аз аввал дошт, барқарор кунад.

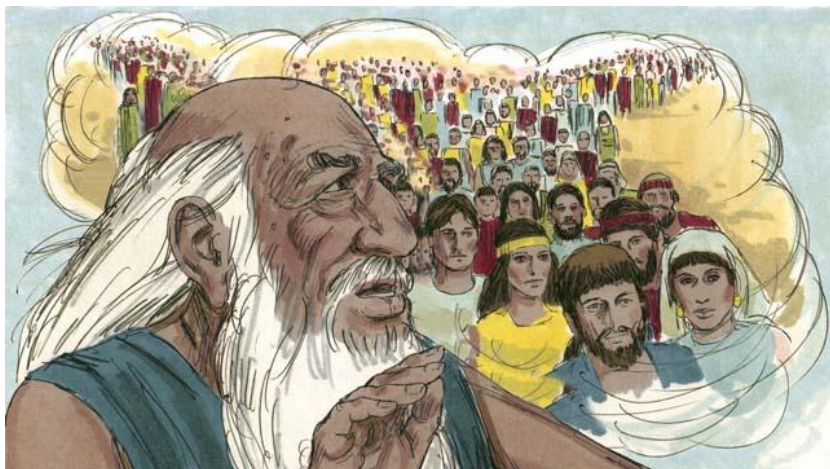
Худо ваъда дод, ки яке аз наслҳои Ҳавво сари шайтонро пахш мекунад ва шайтон пошнаи Ёро захм мекунад. Ин маънои онро дошт, ки шайтон Масеҳро мекушад, аммо Худо Ёро зинда мекунад. Ва Масеҳ абадан қудрати шайтонро нест хоҳад кард. Пас аз солҳои зиёд, Худо Масеҳи ваъдашударо ба мардум фиристод. Ин Масеҳ Исо буд.

Солҳои зиёд пеш аз таваллуди Исо Худо ба Нӯҳ амр дод, ки киштӣ созад, то оилаи Нӯҳ аз тӯфоне, ки Худо ба замин фиристондани буд, наҷот ёбад. Худо меҳост, ки одамони гунаҳкорро ҷазо диҳад ва бо оби тӯфон онҳоро нест кунад. Нӯҳ ба Худо имон овард ва киштӣ сохт. Танҳо Нӯҳ ва оилаи ӯ наҷот ёфтанд. Имрӯз низ чунин аст - ҳар як инсон сазовори марг аст, зеро ӯ гунаҳкор ва душмани Худо аст. Аммо Худо Исоро фиристонд, то ҳамаи онҳое, ки ба Ӯ имон оваранд наҷот диҳад.

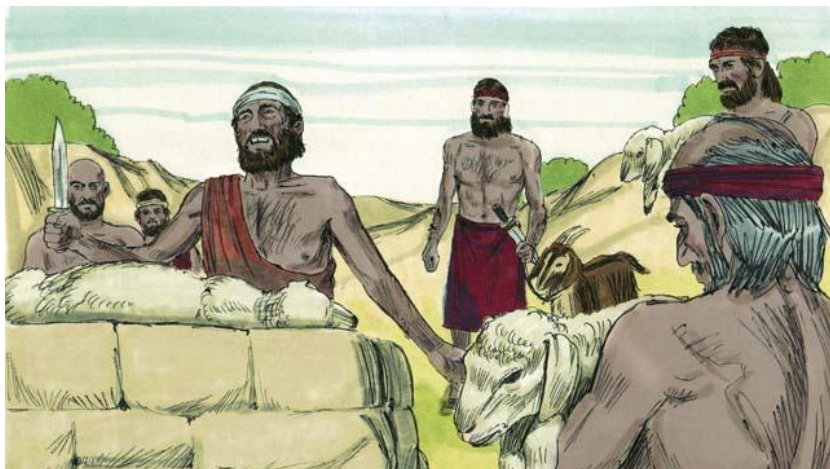
Дар тӯли садсолаҳо коҳинон барои поксозии ғуноҳҳо ба Худо қурбониҳо меоварданд. Овардани қурбониҳо ба одамон ёрдам меод, ки онҳо фаҳманд, ки гунаҳкор ҳастанд ва сазоворӣ ҷазои Худоянд. Аммо қурбониҳо одамро аз ғуноҳ якбора озод карда наметавонишанд. Исо кореро кард, ки коҳинон карда наметавонишанд. Ӯ ҷони Худро дод ва ягона қурбонӣ шуд, ки дар охир метавонад ғуноҳи ҳар як шахсро аз байн барад. Исо ҷазоеро, ки мо бояд барои ғуноҳҳои худ мегирифтём, ба дӯш гирифт. Аз ин рӯ, Исо Саркоҳини бузург аст.

Вақте, ки Иброҳим дар рӯи замин зиндагӣ мекард, Худо ба ӯ гуфт: "Ман ба воситаи ту ҳамаи халқҳои рӯи заминро баракат медиҳам". Исо аз насли Иброҳим буд. Ва имрӯз тавассути Иброҳим, Худо одамони тамоми миллатҳоро баракат медиҳад, вақте, ки онҳо ба Исо имон оваранд. Худо одамонро аз ҷазои гуноҳ наҷот медиҳад ва онҳоро насли руҳони Иброҳим меҳисобад.

Боре Худо ба Иброҳим фармуд, ки писараш Исҳоқро ба қурбонӣ биёрад. Аммо итоати Иброҳимро дида, Худо ба ӯ барраеро дод, ки ба ҷои Исҳоқ қурбонӣ кунад. Ҳамаи мо сазовори марғ барои гуноҳҳои худ ҳастем, аммо Худо Исоро ҳамчун қурбонӣ дод, то ба ҷои мо бимирад. Аз ҳамин сабаб мо Исоро Барраи Худо меноменем.

Вақте, ки Худо ҷазои охирино ба Миср фиристод, Ё ба ҳар як хонадони Исроил амр кард, ки барраро бикушанд. Ин ба исроилиён имконият дод, ки аз ҷазои барои Миср - марги писари нахустзода дар ҳар як оила раҳой ёбад. Баррае, ки ба қурбонӣ меоварданд, набояд нуқсе дошта бошад. Ибриён бояд бо хуни барра паҳлӯи дарҳои худро бимоланд. Вақте, ки Худо ин хунро дид, Ё аз назди ин хона гузашта ва ҷазо ба ин хона наомад. Ин воқеаро Худо Фисҳ номид.

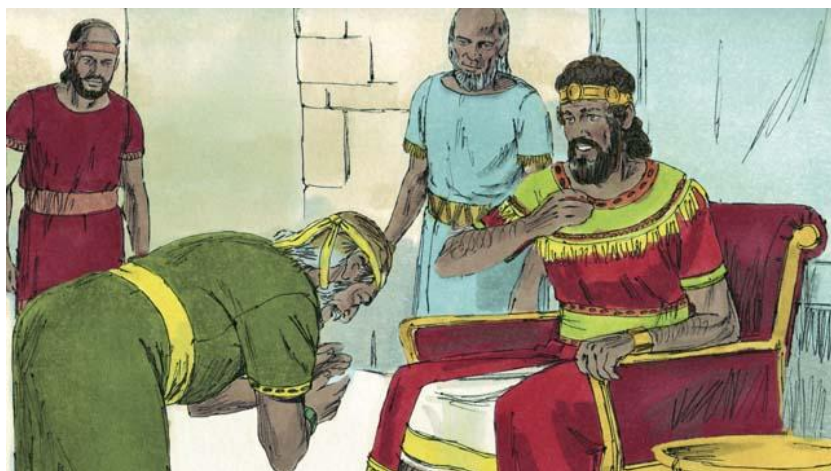
Исо ҳеҷ гоҳ гуноҳ накардааст ва ягон гуноҳе надорад. Ё мисли Барраи Фисҳ аст, ки ҳангоми иди Фисҳ кушта шуд. Вақте одам ба Исо имон меоварад Хуни Исо пардохти гуноҳҳои ин одам мешавад ва Худо ӯро ҷазо намедихад. Гӯё Худо аз назди ҷазои ин одам мегузарад.

Худо бо исроилиён аҳд баст, зеро онҳо халқе буданд, ки Худо онҳоро барои Худ интихоб кард. Аммо Худо Аҳди Ҷадидро барои ҳамаи халқҳо дастрас намуд. Ҳоло ҳар касе, ки ба Аҳди Ҷадид ворид мешавад, ба халқи Худо ҳамроҳ мешавад. Ин бо сабаби ба Исо имон доштан рӯй медиҳад.

Мусо пайғамбари бузург буд, ки Каломи Худоро бо қудрати бузург мавъиза мекард. Аммо Исо бузургтарин аз ҳамаи пайғамбарон аст. Ў Худо аст ва аз ин рӯ ҳама қорҳое, ки Ў кард ва гуфт, аъмол ва суҳанони Худи Худо аст. Барои ҳамин дар Китоби Муқаддас Исо Каломи Худо номида шуда аст.

Худо ба подшоҳ Довуд ваъда дод, ки яке аз наслҳои ӯ бар халқи Худо то абад ҳукмронӣ хоҳад кард. Исо ҳамон насли Довуд аст. Ӯ Писари Худо ва Масеҳ аст, ки то абад подшоҳӣ хоҳад кард.

Довуд подшоҳи Исроил буд, аммо Исо Подшоҳи тамоми олам аст! Ӯ боз меояд ва дар подшоҳии Худ дар сулҳу адолат подшӣ мекунад.

Ин ҳикояи Китоби Муқаддас аз Ҳасии боби 1:3,6,14,22. Хуруҷ 12,20. Китоби дуҷуми Подшоҳон 7. Нома Павлус ба Ибриён 3:1-6, 4:14-5:10, 7:1-8:13, 9:11-10:18 ва Ваҳии Юҳанно боби 21 гирифта шудааст.

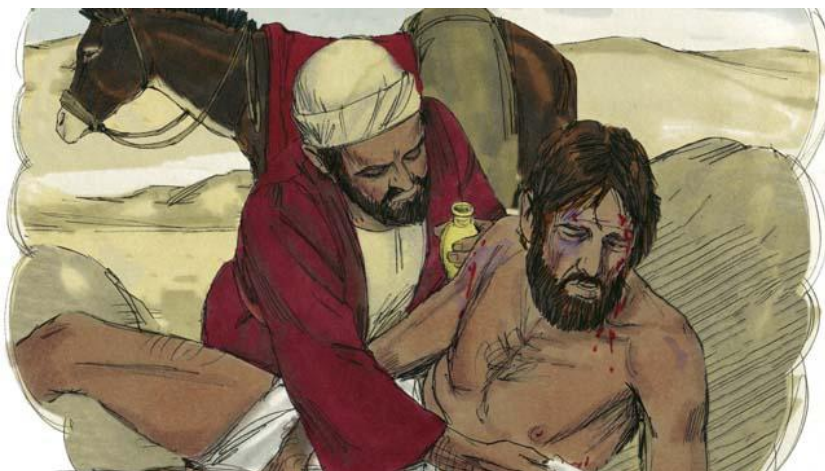
49. Аҳди Ҷадид, ки Худо муқаррар кард

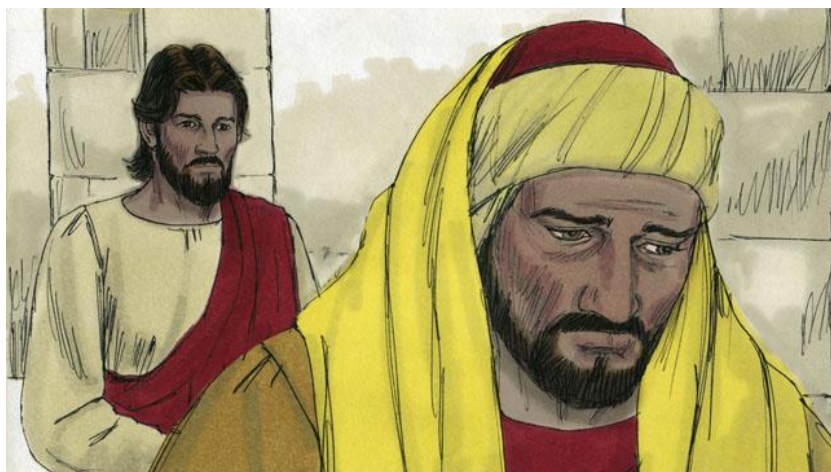
Пеш аз таваллуди Исо, фариштае ба назди духтаре бо номи Марям омада гуфт, ки вай Писари Худоро таваллуд мекунад. Марям бокира буд, аммо Рӯҳи Муқаддас бар ӯ нозил шуд ва ӯ ҳомиладор шуд. Марям Писаре таваллуд кард ва ба ӯ Исо ном гузошт. Аз ин рӯ, Исо ҳам Худо ва ҳам Одам аст.

Исо мӯъҷизаҳои зиёде нишон меод, ки онҳо исбот мекарданд, ки ӯ Худо аст. Ӯ дар рӯи об қадам мезад ва тӯфонҳоро ором мекард. Ӯ одамони беморро шифо меод ва девҳоро берун мекард. Исо мурдагонро эҳё мекард ва метавонист аз панҷ нон ва ду моҳии хурд он қадар ғизо тайёр кунад, ки он метавонад беш аз 5000 нафарро сер кунад.

Исо Устои бузург буд. Тамоми таълимоти ӯ Ҳақиқат буд. Аз ин рӯ, мо бояд он чизеро, ки Исо ба мо гуфта буд, иҷро кунем, зеро ӯ Писари Худо аст. Яке аз таълимоти асосии Исо ин буд, ки мо дигаронро мисли худ дӯст дорем.

Вай инчунин таълим меод, ки дӯст доштани Худо аз ҳама чиз муҳимтар аст - ҳатто аз ҳар чизе ки шумо доред.

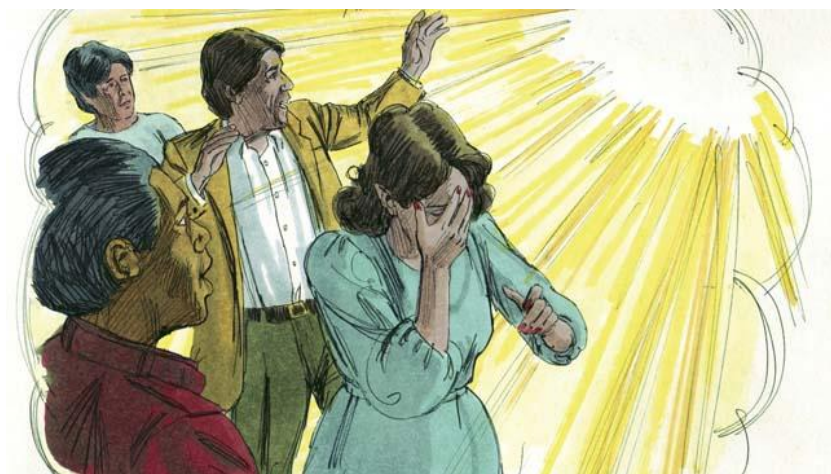
Исо гуфт, ки дохил шудан ба Подшоҳии Худо беҳтар аз он аст, ки ҳама сарвати ин ҷаҳонро дошта бошӣ. Барои он, ки ту ба Подшоҳии Ӯ дохил шавӣ, Худо бояд туро аз ҷазои гуноҳонат наҷот диҳад.

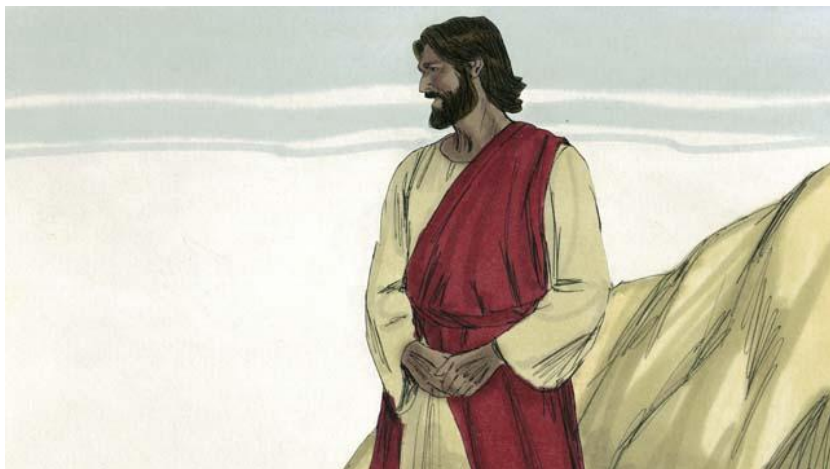
Исо гуфт, ки одамоне хоҳанд буд, ки Ӯро қабул хоҳанд кард ва Худо онҳоро наҷот хоҳад дод. Аммо одамоне пайдо мешаванд, ки Ӯро қабул намеkunанд. Исо гуфт, ки баъзе одамон мисли замини хубанд. Каломи Худо ба монанди тухми ба ин замин меафтад ва он сабзида мебарояд. Чунин одамон Исоро қабул меkunанд ва Худо онҳоро наҷот медиҳад. Аммо одамони дигар ба замини сахт, ки дар наздикии роҳ аст, монанданд. Каломи Худо, ба монанди тухми, ба ин замин меафтад, аммо сабзида наметавонад. Чунин одамон Исоро рад меkunанд. Онҳо ба Подшоҳии Ӯ ворид шуданро рад меkunанд.

Исо таълим медод, ки Худо ҳамаи одамонро ҳатто гунаҳкоронро хеле дӯст медорад, Ў мехоҳад ҳамаро мисли фарзандони Худ бубахшад ва қабул кунад.

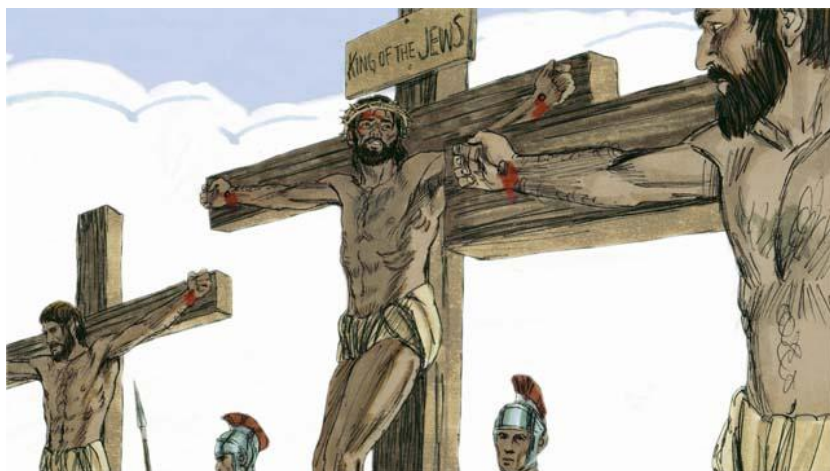
Пас аз гуноҳ кардани Одам ва Ҳавво, ҳамаи наслҳои онҳо ҳамчун гунаҳкор таваллуд шуданд. Ҳамаи одамон гуноҳ мекунад ва аз Худо дур ҳастанд. Ҳар як инсон аз таваллуд ба Худо ва иродаи Ў муқобил аст.

Аммо Худо одамонро чунон дӯст медорад, ки Писари Ягонаи Худро қурбонӣ кард. Худо касонеро, ки ба Исо имон доранд, ҷазо намедихад ва ҳамаи имондорон бо Ӯ то абад ҳаёт хоҳанд бурд.

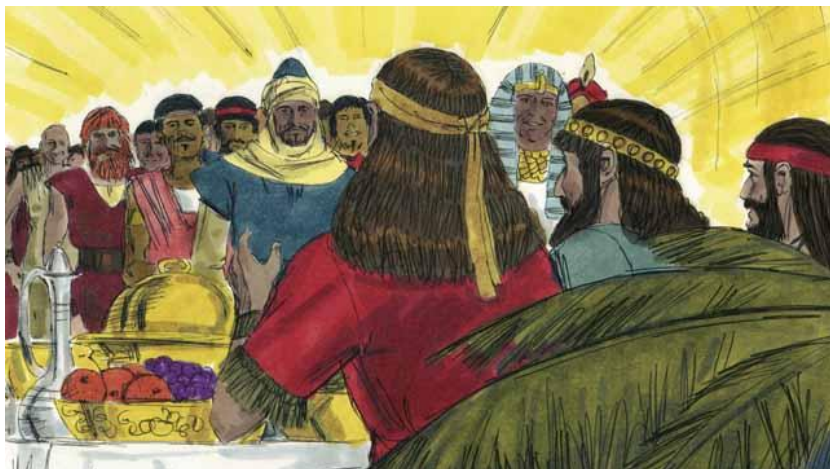
Ту сазовори марг ҳастӣ, зеро ту - гунаҳкорӣ. Барои Худо дуруст мебуд, ки тӯро ҷазо диҳад. Аммо ба ҷои ту, Исо барои гуноҳҳои ту ҷазо дода шуд. Вақте, ки Ӯ дар салиб маслуб шуд, Худо ҷазои тӯро ба гардани Исо гузошт.

Исо ҳеч гоҳ гуноҳ накардааст. Аммо Ў қазои гуноҳро бо марги даҳшатангез дар салиб гирифт. Исо қурбонии комил шуд барои он, ки гуноҳҳои туро ва гуноҳҳои ҳар як одамро дар ин ҷаҳон бигирад. Исо Худро барои гуноҳҳо қурбонӣ кард ва аз ҳамин сабаб Худо ҳатто гуноҳи бадтарини ҳар як шахсе, ки ба Исо имон дорад мебахшад.

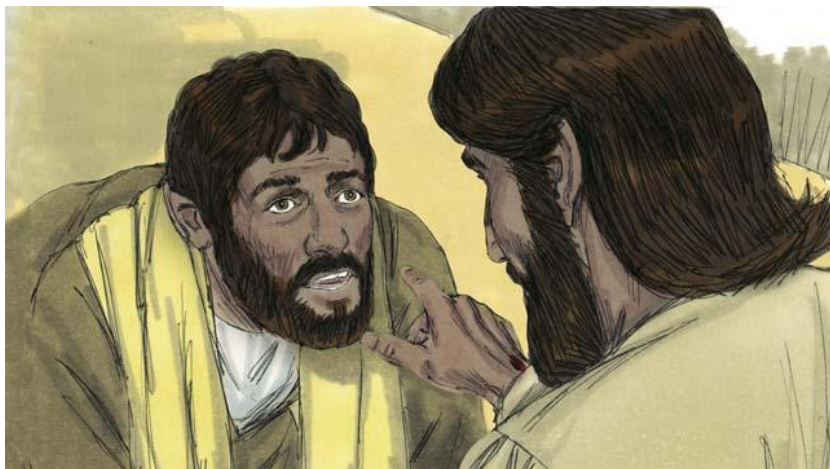
Ҳатто бисёр корҳои нек туро аз қазои гуноҳ наҷот намедихад. Ту ҳеч вақт наметавонӣ, худ аз худ коре бикунӣ то ба Худо оштии шавӣ ва дӯсти Ў шавӣ. Аммо ту бояд бовар кунӣ, ки Исо Писари Худо аст, ки Ў ба ҷои ту дар салиб мурд ва Худо Ўро дубора зинда кард. Агар ту ба ин бовар кунӣ, Худо ҳамаи гуноҳҳои туро мебахшад.

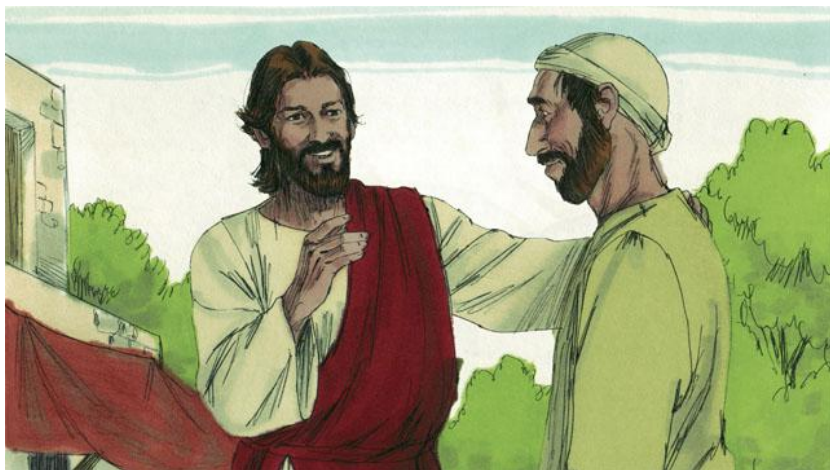
Худо ҳар шахсро, ки ба Исо имон дорад ва Ёро ҳамчун Оғо эътироф мекунад, наҷот медиҳад. Аммо Ё касонero, ки ба Ё имон намеоварад наҷот намедиҳад. Фарқ надорад, ки ту сарватманд ҳастӣ ё камбағал, мард ё зан, пир ё ҷавон ва дар куҷо зиндагӣ мекунӣ. Худо туро дӯст медорад ва Ё меҳаҳад, ки ту ба Исо бовар кунӣ то ин ки Ё дӯсти ту шавад.

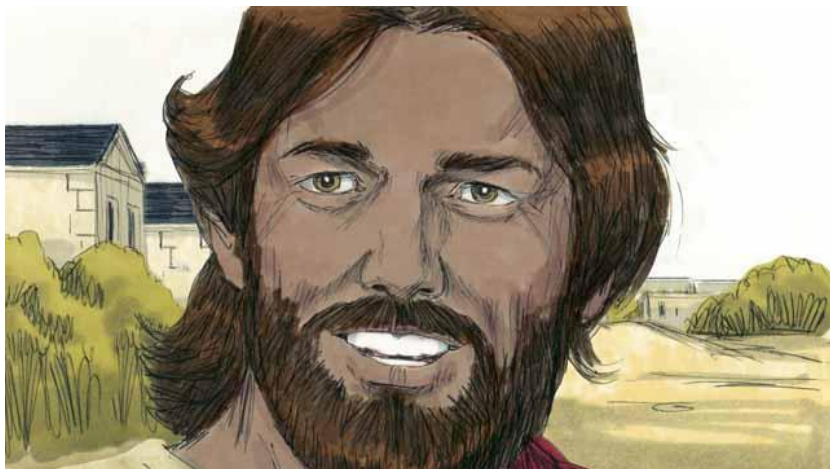
Исо туро даъват мекунад, ки ту ба Ё бовар кунӣ ва таъмид гирӣ. Оё ту боварӣ дорӣ, ки Исо - Масеҳ ва Писари яғонаи Худо аст? Оё ту боварӣ дорӣ, ки ту гунаҳкор ҳастӣ ва сазовори ҷазои Худо барои гуноҳҳои худ ҳастӣ? Оё ту бовар мекунӣ, ки Исо мурд дар салиб барои он, ки гуноҳҳои туро ба Худ гирад?

Агар ту ба Исо бовар кунӣ ва ошкорона эътироф кунӣ ва дар бораи корхое, ки Ё барои ту кардааст, сухан ронӣ, ту пайрави Масеҳ мешавӣ. Шайтон дигар наметавонад бар ту ҳукмронӣ кунад ва салтанати торикӣ дигар бар ту қудрат нахоҳад дошт. Аммо Худо Худо туро аз Подшоҳии Нураш ҳидоят хоҳад кард. Худо ба ту қувват мебахшад, то дар ҳаёти худ ба гуноҳ муқобилат кунӣ. Ё ба ту тарзи ҳаёти нав бурданро медиҳад.

Агар ту ба Исо имон дошта бошӣ пас Худо ба сабаби қурбонии Исо гуноҳҳои туро мебахшад. Ҳоло Худо туро дӯсти наздики худ мешуморад ва туро душмани худ намеҳисобад.

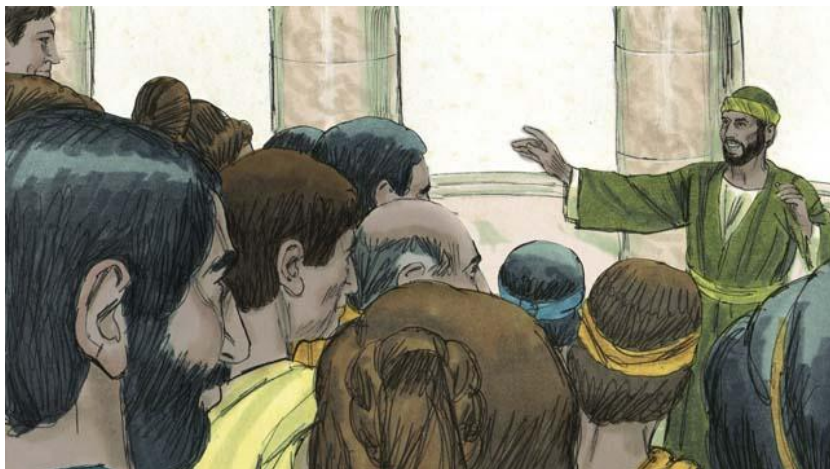
Агар ту ҳоло дӯсти Худо бошӣ ва агар ту бандаи Исо бошӣ ва Исо Оғои ту бошад, пас ту меҳоҳӣ ҳама чизеро, ки Исо ба ту таълим медиҳад, иҷро кунӣ. Аммо ҳатто вақте, ки ту ба Исо бовар мекуни, Шайтон туро ба гуноҳ роҳнамоӣ мекунад. Шайтон туро водор мекунад, ки ту, шогирди бевафои Исо бошӣ. Аммо Худо ҳамеша он чиро, ки ваъда додааст иҷро мекунад. Ва Ё ваъда дод, ки агар ту ба гуноҳҳои худ иқрор шавӣ ва дар бораи онҳо ба Худо ғи, Ё туро мебахшад ва ба ту қувват медиҳад, ки бо гуноҳ мубориза барӣ.

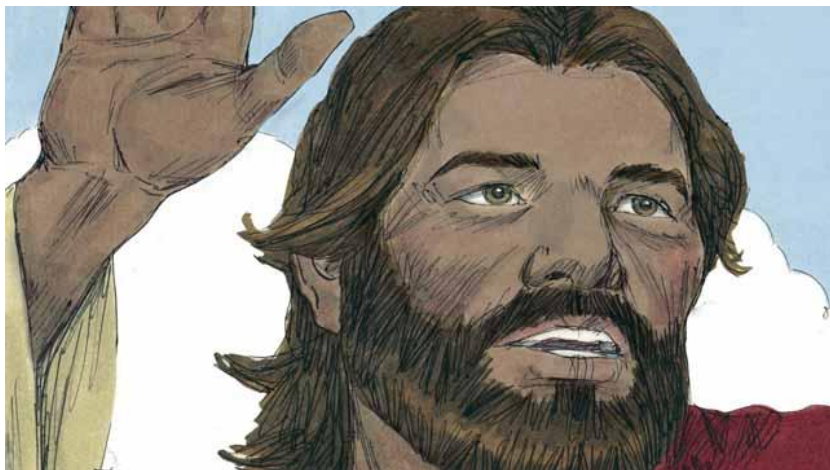
Худо меҳоҳад, ки ту дуо кунӣ ва Каломи Ёро омӯзӣ. Ё инчунин меҳоҳад, ки ту дар баробари дигар пайравони Исо ба Ё сачда кунӣ. Ту инчунин бояд ба дигарон дар бораи корҳое, ки Ё барои ту кардааст, нақл кунӣ. Агар ту ҳама чизеро, ки Худо ба ту амр кардааст, иҷро кунӣ, пас дӯстии ту бо Ё қавитар ва мустаҳкам мешавад.

Ин ҳикояи Китоби Муқаддас аз Номии Павлус ба Румиён боби 3:21-26, 5:1-11 Инҷили Юҳанно 3:16 Инҷили Маркус 16:16 Номии Павлус ба Қулласиён 1:13-14 Номии дуҷуми Павлус ба Қуринтиён 5:17-21 ва номаи якуми Юҳанно 1:5-10 гирифта шудааст.

50. Исо бармегардад

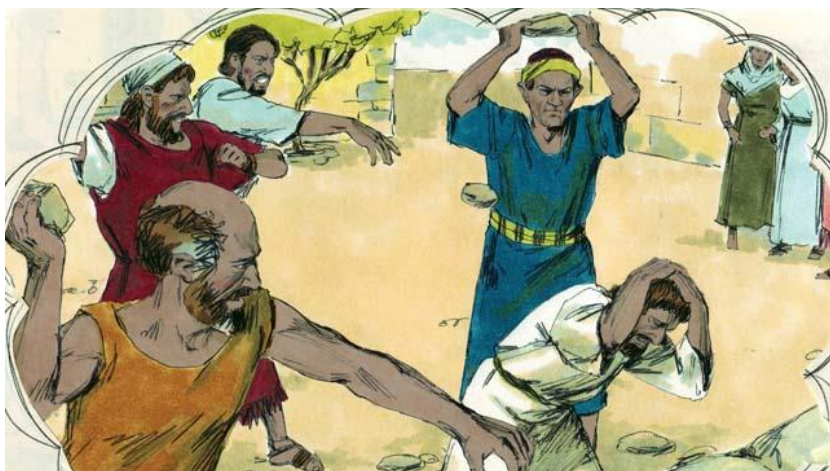
Тақрибан дар тӯли 2000 сол, шумораи бештари одамон дар саросари ҷаҳон Хабари Хушро дар бораи Исои Масеҳ мешунаванд ва Калисо афзоиш меёбад. Исо ваъда дод, ки пеш аз фаро расидани охири дунё, Ё бармегардад. Ва гарчанде ки Ё ҳанӯз барнагаштааст, Исо бешубҳа ба ваъдаи Худ вафо мекунад ва боз меояд.

Ҳангоме ки мо интизори бозгашти Исо ҳастем, Худо мехоҳад, ки мо муқаддас зиндагӣ кунем ва Ёро ҷалол диҳем. Ё ҳамчунин мехоҳад, ки мо ба дигарон дар бораи Подшоҳии Ё нақл кунем. Вақте ки Исо дар рӯи замин зиндагӣ мекард, Ё гуфт: "Шогирдони ман дар бораи Подшоҳии Худо ба одамони тамоми ҷаҳон башорати Хушхабарро хоҳанд расонид, ва баъд аз он охират фаро хоҳад расид."

Бисёр халқҳо то ҳол дар бораи Исо чизе нашунидаанд ва аз ин рӯ, пеш аз ба осмон баргаштанаш Исо ба шогирдонаш амр кардааст, ки ба одамоне, ки ҳеҷ гоҳ Ӯро нашунидаанд, башорат диҳанд. Ӯ гуфт: "Биравед ва ба ҳамаи халқҳо кумак кунед, то шогирди Ман шаванд!" Вай инчунин гуфт: «Киштзорҳо барои ҳосил пухта расидаанд. Ҳосил фаровон аст, аммо коргарон каманд. Аз ин рӯ, аз Худо хоҳиш кунед, ки коргаронро ба ин дарав фиристад". Ин маънои онро дорад, ки бояд шогирдон бештар бошанд, ки Хабарӣ Хушро паҳн кунанд.

Исо боз гуфт: «Банда аз оғои худ бузургтар нест. Ин ҷаҳон аз Ман нафрат дорад. Одамон низ аз шумо нафрат хоҳанд кард, азобу шиканҷа хоҳанд кард ва ба хотири Ман шуморо хоҳанд кушт. Ва гарчанде ки шумо дар ин ҷаҳон азоб мекашед, устувор бошед, зеро ман шайтонро мағлуб кардам, ки ин дунёро идора мекунад! Агар шумо то ба охир ба Ман содиқ бошед, пас Худо шуморо наҷот хоҳад дод»!

Исо ба шогирдонаш як ҳикоя нақл кард, то фаҳмонад, ки пас аз фаро расидани охири дунё бо одамон чӣ мешавад. Ӯ гуфт: "Як нафар дар майдони худ тухмиҳои хуб кошт. Ҳангоме ки ӯ хоб буд, душман омада, дар байни гандум мастак кошт ва пинҳон шуд".

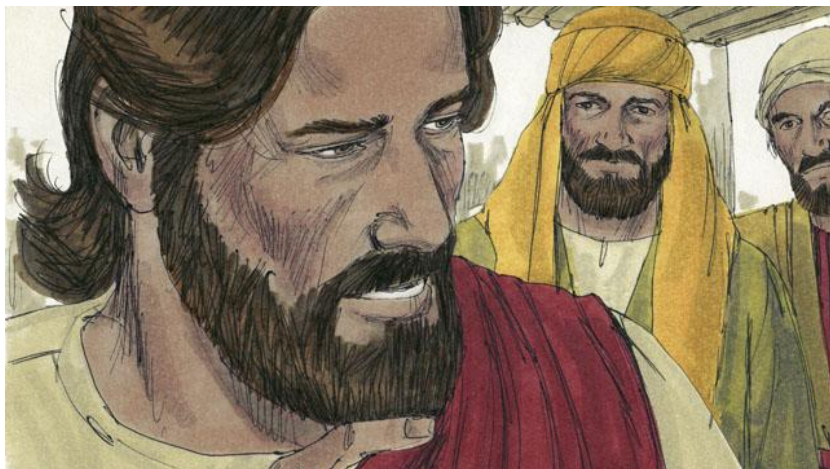
"Вақте ки ниҳолҳо сабзиданд, хизматгорони он мард аз ӯ пурсиданд: "Оғо! Ту дар ин замин тухмии хуб кишт карда будӣ. Пас алафҳои бегона аз қучо пайдо шудаанд?" Оғо ҷавоб дод: "Яке аз душманони ман ин корро кард".

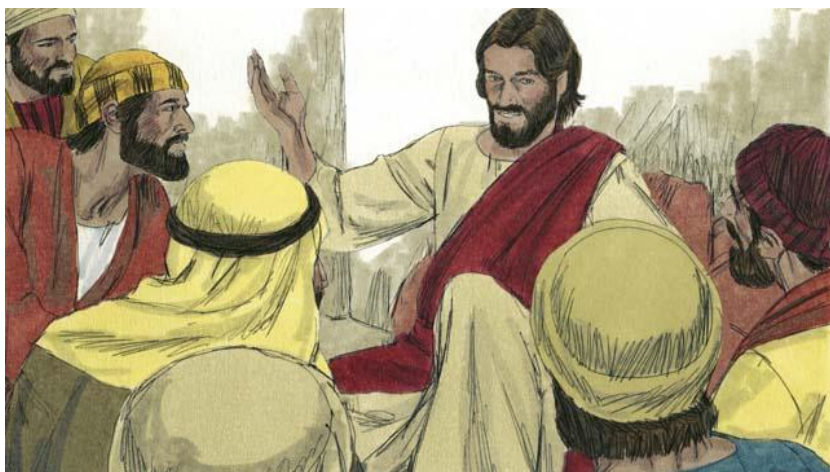
Коргарон аз оғояшон пурсиданд: "Мо метавонем ин алафҳои бегонаро канда ҷартоем?" Оғо дар ҷавоб гуфт: "Не. Вақте ки шумо алафҳои бегонаро меканед, шумо метавонед гандумро ҳам канед. То мавсими дарав мунтазир бошед, пас шумо метавонед алафҳои бегонаро ҷамъ карда сӯзонед. Аммо шумо, гандумро дар анбори ғаллаи ман ҷамъ мекунед".

Шогирдон маънои ин ҳикояро нафаҳмиданд ва аз Исо хоҳиш карданд, ки онро ба онҳо фаҳмонад. Исо гуфт: "Одаме ки тухми хуб шинондааст - Масеҳ аст. Майдон - ҷаҳон аст. Тухмиҳои хуб - одамони Подшоҳии Худо мебошанд.

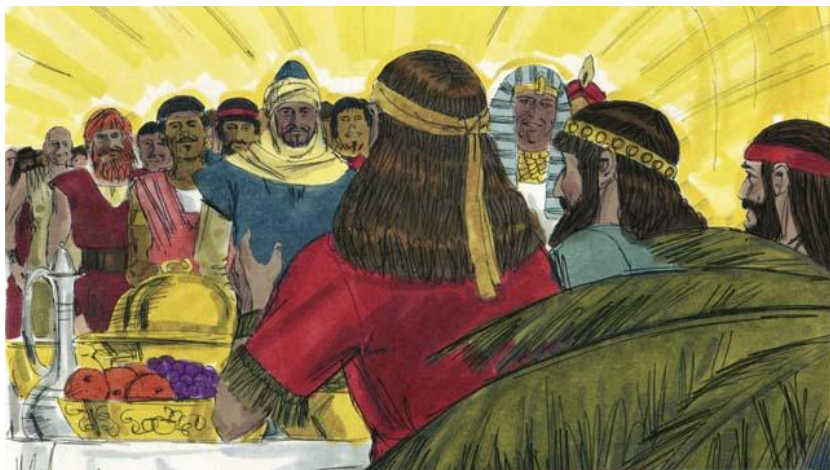
Алафҳои бегона одамонро нишон медиҳанд, ки ба шайтон тааллуқ доранд. Душмани одам, қорандаи алафи бегона - ин шайтон аст. Дарав рамзи охири замонро дорад ва қоргарон рамзи - Фариштагони Худо аст.

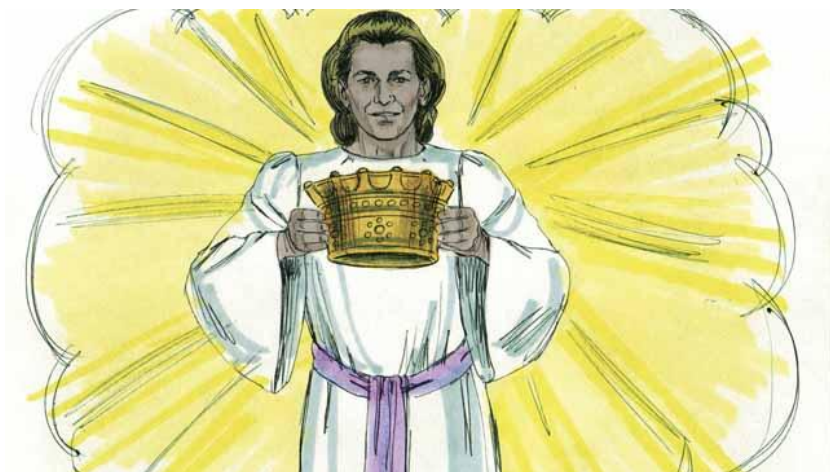
Вақте, ки ин дунё ба охир мерасад, фариштагон ҳамаи одамонро, ки ба шайтон тааллуқ дорад, қамъ оварда ба оташи сӯзон мебароянд. Дар онҷо гунаҳкорон гиря хоҳанд кард ва бо қандонҳои ғиҷирос мезананд аз азоби қашқарона. Аммо одамони одиле, ки аз паси Исо меафтанд, ба мисли офтоб қушӣ хоҳанд кард дар Қудс "Подшоҳии Худо, Қадари худ".

Исо ваъда дод, ки пеш аз ба охир расидани ин дунё ба замин бармегардад. Ў ҳамон тавре, ки тарк кард, ҳамон хел бармегардад: дар Ў тани ҷисмонӣ ва Ў аз осмон дар абрҳо меояд. Дар лаҳзаи бозгашти Исо, ҳамаи имондорони ба Ў, ки мурда буданд, эҳё шуда ва дар осмон бо Ў воমেҳӯранд.

Аммо он имондороне, ки ба Исо то ҳол дар ин ҷаҳон зиндагӣ дошта ба осмон рафта бо дигар имондороне, ки аз мурдагон эҳё шуданд якҷо хоҳанд шуд. Ва ҳамаи онҳо бо Исо хоҳанд буд, ки бо халқи Худ то абад зиндагӣ хоҳанд кард. Одамон оромии абадӣ мегиранд, зеро Исо бо онҳо хоҳад буд.

Исо ваъда дод, ки ба ҳар шахсе, ки ба Ё имон овардааст, тоҷ медиҳад. Ин гуна одамон то абад дар назди Ҳама чизҳои мавҷудбуда ҳукмронӣ хоҳанд кард. Онҳо дар оромии комил зиндагӣ хоҳанд кард.

Аммо Худо ҳар касеро, ки ба Исо бовар намекунад, доварӣ хоҳад кард. Ё онҳоро ба дузах мебарояд. Дар он ҷо онҳо гиря хоҳанд кард ва дандонҳояшон ғичирро мезананд. азобҳои онҳо абадӣ хоҳад буд. Оташе, ки ҳеҷ гоҳ ҳомӯш нахоҳад шуд, онҳоро пайваستا месузонад ва кирмҳои ҳеҷ гоҳ хурдани онҳоро бас намекунад.

Вақте, ки Исо бармегардад, ӯ шайтон ва подшоҳии ӯро пурра несту нобуд мекунад. Исо шайтонро ба дӯзах мепартояд. Шайтон бо он касоне, ки ба ӯ итоат мекарданд на ба Худо дар онҷо дар оташ абадӣ месӯзанд.

Азбаски Одаму Ҳавво ба Худо итоат накарданд ва гуноҳро ба ин ҷаҳон оварданд, Худо заминро лаънат кард ва рӯзе ба охир мерасад. Аммо замоне фаро мерасад, ки Худо осмони нав ва замини навро меофарад, ки комил хоҳад буд

Исо ва халқи Ў дар замини нав зиндагӣ хоҳанд кард ва Ў бар ҳама чиз то абад подшоҳӣ хоҳад кард. Исо ҳама ашкҳои чашмони одамонро пок хоҳад кард. Ҳеҷ каси дигар гиря нахоҳад кард, азоб намекашад ва ғамгин намешавад. Онҳо бемор намешаванд ва намемиранд. Дигар бадӣ нахоҳад буд. Исо Подшоҳии Худро одилона ва осоишта ҳукмронӣ мекунад. Ва Ў то абад бо қавми Худ хоҳад монд.

Ин ҳикояи Китоби Муқаддас аз Инҷили Матто 24:14, 28:18 Инҷили Юҳанно 15:20, 16:33 Ваҳий Юҳанно 2:10 Инҷили Матто 13:24-30, 36-42 Номии якуми Павлус ба Таслуникиён 4:13-5:11 Номии Якуб 1:12 Инҷили Матто 22:13 Ваҳий Юҳанно 20:10, 21:1-22:21 гирифта шудааст.

Присоединяйтесь!

Мы хотим сделать эту наглядную мини-Библию доступной на *каждом языке мира* , и вы можете помочь! Это возможно! Мы думаем, это может произойти, если всё тело Христа будет трудиться вместе, делая переводы и распространяя данный ресурс.

Делитесь бесплатно!

Вы можете раздавать копии этой книги без всяких ограничений. Все цифровые версии доступны онлайн бесплатно, и благодаря используемой нами открытой лицензии, вы можете переиздавать Истории Открытой Библии даже в коммерческих целях без каких-либо лицензионных платежей! Подробнее см. на сайте openbiblestories.org.

Распространяйте!

Получите видеoverсии и мобильные приложения Историй Открытой Библии на других языках на openbiblestories.org. На этом сайте вы также можете помочь перевести Истории Открытой Библии на *ваш* язык.